

Giới thiệu Có Phải Yêu Nhau Không

Có Phải Yêu Nhau Không thuộc truyện ngôn tình nói về trong mỗi đoạn sinh mệnh của con người đều có một đoạn Khi Lệ phồn hoa (cái này ta chịu, không gg được, ai biết chỉ dùm với), mặc dù lười nhác tùy ý như Tống Dạ Huyền vào thời điểm gặp Đường Triều Ca, cũng để lại trong cuộc sống của cô những năm tháng đẹp nhất.

Nhìn chồng của mình ở bên ngoài cùng với những nữ nhân khác, đứng chung một chỗ là cảm giác gì?

Không không không.Tống Dạ Huyền cô không có chút nào khổ sở.

Cô mỗi ngày đều có thể ở các loại phương tiện thông tin đại chúng đưa tin Tần Dịch Phi có bạn gái mới, người xinh đẹp thì có thể kiên trì được một tháng, người bình thường, quá lắm là ba ngày. Năm năm sau, cô kiên định muốn ly hôn! ! !

Cô muốn dẫn Tần Huyền đi, cùng Tần Dịch Phi triệt để đoạn tuyệt quan hệ!

Nhưng mà, thế giới này không nên quá kì diệu như vậy chứ?

Tại sao năm năm sau cô còn có thể nhìn Đường Triều Ca, còn là luật sư tố tụng ly hôn, ngồi trước mặt mình, mang theo thứ ý nhìn cô: “Nghe nói, em muốn ly hôn?”

Cùng tiếp tục theo dõi truyện online hay này để hiểu hơn về chuyện tình của cô gái này nhé.

Bạn đang đọc truyện *Có Phải Yêu Nhau Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Ly Hôn

Buổi sáng thứ bảy, ngày thứ hai sau khi bố vợ mất, Tần Dịch Phi nhận được một cuộc điện thoại từ Tống Dạ Huyền:

“Tần Dịch Phi, chúng ta ly hôn đi.” Ngữ điệu nhẹ nhàng quen thuộc vang lên nhưng lần này lại lộ ra một cảm giác quyết tâm cùng lạnh lùng

Tần Dịch Phi xưa nay đối với vật mình yêu thích sẽ không buông tay, dừng một chút, anh trầm giọng nói, ” Không có cửa đâu!”

Nói xong liền không chút lưu tình cúp điện thoại, tiện thể tắt luôn cả di động!

Tống Dạ Huyền từ trên giường ngồi dậy, hai tay nắm chặt thành nắm đấm, liều mạng lắc đầu, ở trong phòng hét dài một tiếng!

Cô tuyệt đối muốn ly hôn cùng Tần Dịch Phi, a a a!

Tiếng hét của Tống Dạ Huyền khiến cho Tần Huyền ở phòng bên cạnh chạy tới hỏi:

“Mẹ, mẹ bị làm sao vậy?”

Nhìn thấy con trai đến, Tống Dạ Huyền nhất thời không biết nói thế nào, “Tần tiểu Huyền, nếu như mẹ và cha con ly hôn, con có đồng ý không?”

Tần Huyền bĩu môi, có chút không phản đối “Câu này mẹ nói từ nhiều năm trước rồi, có phải bây giờ mới nói đâu!”

Tống Dạ Huyền không nói gì, con không nên đối với xử mẹ như vậy nha!

“Được rồi, lần này mẹ để con thấy mẹ quyết tâm như thế nào!” Tống Dạ Huyền đẩy Tần Huyền một cái “Con đi dọn dẹp, ăn mặc đẹp một chút, chúng ta đi tìm di Nhiễm Nhiễm của con.”

Tần Huyền thấy thật bất đắc dĩ, nó cảm thấy cuối tuần này không lựa chọn đi ra ngoài giao du cùng với mấy bạn nhỏ, quả là một quyết định sai lầm =.=”

Sau hai giờ, Tống Dạ Huyền cùng Tần Huyền xuất hiện trước mặt Nhiễm Nhiễm

Trong quán cà phê

“Béo má con đúng là thoải mái !” Nhiễm Nhiễm vừa thấy Tần Huyền, liền nhin không được mà béo mặt của nó, làm cho nó mỗi lần gặp cô là lại thấy vô cùng khổ não.

“Me, di Nhiễm Nhiễm, con đi đọc sách trước.” Tần Huyền thật vất vả mới thoát khỏi ma trảo của Nhiễm Nhiễm, thừa dịp cô đang nói nhảm cùng Tống Dạ Huyền, mau chóng chuẩn đi.

Nhìn thấy bóng dáng của Tần Huyền, Tống Dạ Huyền có chút oán trách nói, ” Cậu làm con trai của tớ sợ rồi!”

“Xem cậu che chở cho con kia, Tần Huyền là con vợ chồng cậu đúng là quá khổ rồi!” Mặc Nhiễm vừa nói vừa nhấp một ngụm cà phê.

Nghe thấy từ “vợ chồng”, Tống Dạ Huyền nhú mày “A nhiễm, tớ muốn ly hôn, là ly hôn thật sự, tớ đã gọi điện thoại nói với Tần Dịch Phi rồi.”

Nhiễm Nhiễm nuốt chút nữa phun cà phê ra ngoài “Hôm nay cậu lại lên cơn gì vậy?”

Nhiễm Nhiễm nhớ tới thời điểm vừa mới quen Tống Dạ Huyền, cô đã bắt đầu nói muốn ly hôn, tuy rằng Tần Dịch Phi hai ba ngày lại có báo đăng tin tức ly hôn nhưng nếu ly hôn thật, Tần Huyền phải làm sao bây giờ?

“Tớ vốn không nên cùng anh t a kết hôn!” Tống Dạ Huyền làm ra bộ đáng ăn năn.

Nhiễm Nhiễm gật đầu “Cũng đúng!”

“Tớ chính là nhân rồi không có chuyện gì làm!” Tống Dạ Huyền lần thứ hai phi nhỏ chính mình!

Nhiễm Nhiễm gật đầu “Tuy rằng cậu không phải, nhưng miễn cưỡng cho là như thế cũng được”

“Nhiễm Nhiễm, cậu giúp tớ được không?” Tống Dạ Huyền biết, tuy rằng lúc trước cô cùng Tần Dịch Phi kết hôn, chỉ là vì đang bức bối với bố, qua nhiều năm như vậy, hai người đều sống với nhau bằng mặt mà không bằng lòng, nếu như có cơ hội được ăn năn, hừ, cô đã muốn ăn năn cả vạn lần rồi!

Hiện tại khi bố đã mất, cô mới cảm giác được quyết định ban đầu của mình là hoang đường và ấu trĩ đến cỡ nào!

Nghe lời nói của Tống Dạ Huyền có mấy phần khẩn cầu, giọng điệu Nhiễm Nhiễm cũng theo đó ôn hòa đi “Cậu muốn ra tòa ly hôn?”

“Tớ thật sự không muốn mình phải hối hận cả đời!”

Bạn đang đọc truyện *Có Phải Yêu Nhau Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Cái Gọi Là Triều Ca Dạ Huyền

Mặc Nhiễm cảm thấy cũng không sai, chỉ là cô lo lắng cho Tần Huyền “Tần Huyền thì làm sao bây giờ?”

“Tần Huyền đương nhiên theo tớ, nhiều năm như vậy, nó gặp Tần Dịch Phi được mấy lần?” Tống Dạ Huyền cảm lý cà phê lên uống, trả lời như lẽ đương nhiên.

Bây giờ, đối với Tống Dạ Huyền mà nói, Tần Huyền là bảo bối của cô, là mạng sống của cô!

Mặc Nhiễm cảm thấy cũng có lý, cúi đầu liếc mắt nhìn đồng hồ “Được rồi, tớ giờ còn có việc phải đi trước, lát nữa cùng cậu nói chuyện sau.”

Tống Dạ Huyền cũng không ngăn cản cô, mười phút trước đó, Nhiễm Nhiễm đã gọi một cuộc điện thoại, nói là tìm giúp cô một luật sư tốt nhất bên Sở sự vụ rồi.

Mặc dù Nhiễm Nhiễm ngoài miệng nói phải đi, nhưng vẫn còn cùng Tần Huyền náo loạn một trận mới thực sự đi.

Tống Dạ Huyền không có nghề nghiệp, bởi vậy nhiều năm nay cô học được nhiều nhất chính là cách giết thời gian. Trước đây là khiến mình vui vẻ, hiện tại là khiến Tần Huyền vui vẻ.

Nhìn thấy Nhiễm Nhiễm đi rồi, Tần Huyền ôm một đồng tạp chí đi tới trước mặt Tống Dạ Huyền, đem một quyển đưa cho cô “Me, mẹ đọc cho con đi, mất con mới quá, không đọc nổi nữa rồi.” Vừa nói, thân hình nho nhỏ liền bò lên trên ghế sa lông, ngồi đối diện với Tống Dạ Huyền.

Tống Dạ Huyền tiện tay cầm một quyển tạp chí “Tần tiểu Huyền, con có thể đọc hiểu được sao?”

Nói giỡn, Tần Huyền mới năm tuổi, đọc được hai chữ là tốt lắm rồi, lại còn xem được cả tạp chí?

Tần Huyền đứng đưng như không dựa vào sô pha, tay chống cằm, mắt lóng lánh nhìn cô, nói năng trịnh trọng “Me, nơi này là quán cà phê, không phải thư viện.”

Nếu bây giờ mà có truyện tranh Tần Huyền thích, làm gì có chuyện nó thích đọc mấy thứ này?

Tổng Dạ Huyền nhận mệnh, chọn mấy mẫu truyện cười, từng cái từng cái đọc cho Tần Huyền nghe, chọc cho Tần Huyền cười khanh khách.

Quán cà phê hai mẹ con cùng ngồi cũng không khó tìm, mặc dù là cuối tuần, trong quán cà phê có hai mẹ con Tổng Dạ Huyền – Tần Huyền ngồi cạnh cửa sổ, mang theo tiếng cười vui vẻ lại khiến Đường Triều Ca đề ý, chỉ một khắc quay đầu đã khiến anh không thể dời mắt.

“Tổng Dạ Huyền” Tận đáy lòng của anh bỗng gọi lên cái tên này.

Không cho mình có thời gian suy nghĩ, Đường Triều Ca đã tiến lên phía trước. Kỳ thực quán cà phê này có rất nhiều chỗ ngồi bên cạnh cửa sổ, nhưng chỗ ngồi bên cạnh cửa sổ có cặp mẹ con thì chỉ duy nhất có một đôi!

“Tôi có thể ngồi ở đây không?”

Giọng nói này, thanh âm này. Tay Tổng Dạ Huyền cầm tạp chí khẽ run lên, trang sách bỗng nhiên bị thổi bay. Một cơn gió nhẹ lướt qua đôi gò má, cô kéo vài sợi tóc rối do gió thổi, ngẩng đầu hỏi “Là anh?”

Tần Huyền nhất thời không hiểu được đây là tình huống thế nào “ Mẹ, mẹ biết chú này sao?”

Câu nói của Tần Huyền khiến hai người đang nhìn nhau đột nhiên sực tỉnh, Tổng Dạ Huyền đem tạp chí trong tay gấp lại, xoa đầu Tần Huyền “Tần tiểu Huyền, mau chào chú!”

Tần Huyền ngẩng đầu “Chào chú, cháu tên là Tần Huyền.”

Tổng Dạ Huyền ôm Tần Huyền vào lòng, Đường Triều Ca cũng ngồi vào phía đối diện.

“Xin chào, chú là tên Đường Triều Ca, Đường trong Tổng Đường, Triều Ca trong Dạ Huyền Triều Ca!”

Tổng Dạ Huyền nghe xong lời anh nói, trái tim như ngừng đập một nhịp.

“Chú, cháu không rõ mấy chữ này nghĩa là gì.” Tần Huyền ngồi trong lòng Tổng Dạ Huyền, có chút quái lạ nở nụ cười.

Tổng Dạ Huyền ngẩng đầu, quả nhiên mặt Triều Ca đã đen lại, cô mang chồng tạp chí đến trước mặt Tần Huyền “Tần Huyền, đem mấy quyển tạp chí này đi trả đi, mẹ muốn cùng chú nói chuyện một chút, con đợi lát nữa rồi lại đây.”

Tần Huyền tuy rằng có bất mãn, nhưng nhìn sắc mặt người ngồi đối diện đã thay đổi, không thể làm gì khác hơn là phần nộ ôm tạp chí đi trả.

Dạ Huyền vẫn nhìn theo Tần Huyền chạy đến sạp báo bên cạnh, lúc này mới quay đầu lại nhìn Đường Triều Ca .

“Con trai của em?”

Tiếng nói của anh vô cùng nhẹ nhàng, giống như trong ký ức của cô vậy.

Bạn đang đọc truyện *Có Phải Yêu Nhau Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Tôi Sẽ Liều Mạng Cùng Anh !

“Tôi kết hôn, có con trai thì kỳ quái lắm sao?” Dạ Huyền dùng muỗng khuấy cà phê lên, ngẩng đầu nhìn về phía Triều Ca “ Anh không nên cùng Tần Huyền nói những lời kia, nó còn nhỏ.”

Đúng, những điều kia, cô không hy vọng con biết, cô chỉ cần Tần Huyền lạc quan mà lớn lên là được rồi.

“Em hình như rất che chở cho nó?” Triều Ca nhíu mày, ánh mắt vừa vịn rơi vào người Tần Huyền.

Đáy mắt Dạ Huyền dấy lên một phần cảnh giác “Anh không thể có chủ ý với Tần Huyền! Năm năm trước, tôi có thể cùng anh cãi nhau, năm năm sau, nếu như anh dám động đến Tần Huyền, tôi sẽ cùng anh liều mạng!”

Triều Ca nghe xong lời của cô liền thu lại ánh mắt “Em đã coi trọng con trai của anh ta đến như vậy, vì sao còn muốn ly hôn?”

Dạ Huyền có chút chột dạ, chuyện này, anh ta làm sao biết được ?

“Anh nghe ai nói ? Tôi lúc nào nói muốn ly hôn ?” Cho dù thật sự muốn ly hôn, cô cũng tuyệt không muốn cho Triều Ca biết!

Dạ Huyền phủ nhận, trong ánh mắt có vài phần trốn tránh.

Triều Ca khẽ cười, năm năm , cô vẫn thế, vẫn không học được cách nói dối!

Mỗi lần nói dối thì Dạ Huyền lại lắp liếm, phủ nhận ngay lập tức, thói quen này, cô vẫn không bỏ được!

“Anh chỉ thuận miệng đùa một chút mà thôi, chúng ta nói thế nào thì cũng coi như là bạn học cũ gặp lại đi!” Triều Ca quyết định không nói toạc ra.

Nếu như cô thật sự muốn ly hôn thì cần gì phải trốn trốn tránh tránh.

Đáng chết, phát hiện mình nghĩ đến đây, anh liền rất tức giận!

Bạn học cũ? Dạ Huyền ngạc nhiên, nhưng ngoài miệng vẫn mang theo nụ cười, theo ý của Triều Ca mà tiếp tục nói “Đúng đấy, anh chừng nào thì trở về, có muốn em mời anh ăn một bữa cơm không ?”

Nói xong câu đó, Dạ Huyền liền phát hiện mình hối hận rồi, từ lúc nào cô đối với Triều Ca lại giả dối như vậy?

Tuy rằng năm năm mới gặp lại nhưng cô nhớ Triều Ca ghét nhất loại người dối trá!

Dạ Huyền than thở trong lòng

“Cũng được, anh vừa vặn cũng đang đói bụng! Em hiện tại đang là quý phu nhân giàu có, hẳn là mời anh ăn được một bữa đi!” Triều Ca thoáng chần chờ, nhưng vẫn đáp lại lời của cô.

Dạ Huyền cắn răng “Nếu như anh khẩu vị nặng, ăn được nhiều thì tôi cũng có thể một đem tiền cơm anh đãi lúc trước trả hết rồi!”

Người này cũng thật là, mười năm như một , rõ ràng là chuyện từ bao lâu rồi mà anh còn nhớ chuyện giúp mình trả tiền cơm! Thực sự là hận đến nghiến răng a!

“Năm năm, chúng ta vẫn còn nợ nần đi!” Triều Ca cười cực kỳ đứng đắn.

Không thể không nói, mặc dù năm năm trôi qua, nhìn dáng vẻ Tổng Dạ Huyền hận đến nghiến răng vẫn thật là đáng yêu.

Dạ Huyền nuốt chút nữa y định đánh người “Đường Triều Ca, tôi phát hiện anh vẫn thích ăn đòn như xưa!”

” Tổng Dạ Huyền, là em nói muốn mời anh ăn cơm!”

NND* đây chính là tự mang đá đập chân mà, Tổng Dạ Huyền tức giận hận không thể một chương đánh bay Đường Triều Ca!

(* một câu chửi thề của người Trung Quốc)

Năm năm sau gặp mặt, Đường Triều Ca càng ngày càng làm cho cô không cách nào bình tĩnh nổi!

Mời anh ăn cơm cũng không có gì to lớn, mặc dù người nào đó ba giờ chiều đã kêu đói bụng, Dạ Huyền cũng đều tự động quên , then chốt là Nhiệm Nhiệm thông báo có hẹn một anh chàng luật sư cực phẩm cho cô , làm sao còn chưa tới ?

Không đúng, cô hẳn là phải vui mừng khi người kia còn chưa tới, nếu để người đó gặp Đường Triều Ca gặp thì biết giải thích thế nào đây?

Suy nghĩ một lát, Tổng Dạ Huyền vẫn cảm thấy trước tiên nên dẫn Triều Ca đi ra ngoài.

Thừa dịp Triều Ca đi thanh toán, Dạ Huyền cấp tốc gọi điện cho Nhiệm Nhiệm nói mình có việc, nhờ cô xin lỗi vị luật sư kia mới lo sợ bất an cầm tay Tần Huyền đuổi theo Đường Triều Ca.

Vừa ra khỏi cửa quán cà phê , Triều Ca liền thấy tin nhắn của Nhiệm Nhiệm, anh quay đầu lại liếc mắt nhìn Dạ Huyền, khóe miệng nổi lên một nụ cười quái dị!

Bạn đang đọc truyện *Có Phải Yêu Nhau Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Vốn Là Đã Đủ Thảm

Nụ cười của Triều Ca khiến Dạ Huyền cực kỳ hoang mang, như chính mình có bí mật gì bị anh nhìn thấu.

Cảm thấy bầu không khí quái lạ giữa hai người, Tần Huyền liền mở miệng nói ” Mẹ, sớm như vậy thì còn ăn cơm gì nữa? Mẹ không phải nói buổi tối chúng ta cùng bố đi ăn cơm sao?”

Dạ Huyền cau mày, cúi đầu liếc mắt nhìn Tần Huyền, tiểu tử thúi này có ý định quỷ quái gì đây?

Cô lúc nào nói sẽ cùng Tần Dịch Phi ăn cơm ?

“Xem ra anh đã xáo trộn lịch hẹn của em rồi?” Triều Ca trong tay còn cầm điện thoại di động, nụ cười trên khoé miệng nhanh chóng biến mất, đáy mắt loé lên vết đen, đầu ngón tay khẽ nhúc nhích, tin nhắn đã được gửi đi.

“Ăn uống cái gì?” Tổng Dạ Huyền ôm Tần Huyền lên, quay mặt nói có chút bất mãn “Tần Huyền, trước mặt người ngoài sao con có thể nói dối như vậy!”

Cô không thích Tần Huyền nói dối, đặc biệt là ở trước mặt Triều Ca ăn nói lung tung!

Triều Ca vốn không để ý hai mẹ con Dạ Huyền nói chuyện nhưng vẫn bị câu nói “người ngoài” của cô kích thích.

“Mẹ, con không có lừa mẹ. Vừa rồi bố còn gọi điện thoại cho con, nói bố hẹn ăn cơm với mẹ, mẹ đã đồng ý rồi!” Tần Huyền đứng đưa điện thoại di động trong tay, Tổng Dạ Huyền cũng không thèm nhìn tới, trực tiếp tắt luôn điện thoại di động của Tần Huyền.

“Bố lừa con đấy !” Tổng Dạ Huyền nhanh chóng cho tay con trai vào túi mình.

Tần Huyền quệt miệng, tuy rằng cuộc hẹn của Tần Dịch Phi không quan trọng gì nhưng nó cảm thấy ngày hôm nay Tổng Dạ Huyền có chút kỳ quái!

Chẳng trách di Nhiễm Nhiễm nói, chuyện của người lớn không phải là thứ mấy đứa con nít như nó hiểu được!

“Em có dự định gì chưa?” Thấy hai mẹ con trao đổi xong xuôi, Triều Ca tiến tới, đáy mắt có tia thăm dò.

“Bây giờ tới buổi tối còn nhiều thời gian, chúng ta trước tiên đi ăn, thiếu nợ thì trả tiền!” Đừng nói cô căn bản không để ý Tần Dịch Phi chờ hay không chờ, cho dù hắn đã chờ thì đã sao?

Cô đã chịu đựng Tần Dịch Phi đủ lắm rồi!

Triều Ca nghe xong lời của cô nhưng không bước lên phía trước “Em hình như rất vội vã cùng anh rũ sạch quan hệ?”

“Không dám, thiếu nợ thì trả tiền, đạo lý bình thường mà! Chúng ta đi thôi!” Tổng Dạ Huyền ở trong đầu lo lắng tìm quán cơm, đi trước dẫn đường.

Cô là không dám cũng không nghĩ chính mình cùng Đường Triều Ca năm năm sau đứng cùng một chỗ lại có ý muốn trốn tránh?

Kỳ thực trong lòng Dạ Huyền cũng không chắc chắn.

Đúng là Triều Ca rất yêu thích Tần Huyền, một người theo phía sau cô, một người nằm trong lòng cô, nói chuyện về Ultraman* rất vui vẻ.

Ultraman (Nhật: ウルトラマン Urutoraman?) là chương trình truyền hình của Nhật Bản về nhân vật hư cấu thể loại tokusatsu, hay “hiệu ứng đặc biệt”. Ultraman xuất hiện đầu tiên là phim truyền hình thuộc tokusatsu viễn tưởng/kaiju/siêu anh hùng (Wiki)

“Anh lái xe tới sao?” Đến bãi đậu xe, Tổng Dạ Huyền truy hỏi người phía sau.

“Anh mới vừa về nước.” Triều Ca có chút không tình nguyện trả lời.

Tổng Dạ Huyền thừa nhận vấn đề mình hỏi có chút ngu xuẩn, kỳ thực cô muốn cùng Tần Huyền đứng cùng một lúc để ổn định tinh thần. Năm năm qua đi, Triều Ca liền trở về, cười hi hi đứng ở trước mặt cô, làm cho cô có chút không cách nào thích ứng.

Ban đầu Dạ Huyền muốn Tần Huyền ngồi phía sau nhưng nó lại không chịu khiến cô không thể làm gì khác hơn là cho Tần Huyền ngồi bên cạnh ghế lái; thất dây an toàn cho con xong thì chính mình ngồi lên xe. Triều Ca đối với việc này phi thường không ngại, chính mình cũng theo lên xe Dạ Huyền.

Xe vừa khởi động, di động Dạ Huyền liền vang lên lên “Tần Huyền, đọc tin nhắn cho mẹ.”. Dạ Huyền đem di động của mình đặt bên ở cạnh.

Tần Huyền cầm điện thoại di động của cô, mở tin nhắn đọc nhưng có rất nhiều chữ nó không đọc được; nó liền bất đắc dĩ nhìn về chỗ ngồi của Triều Ca ở phía sau.

“Chữ thứ tư bên trái, tin nhắn thoại !” Tổng Dạ Huyền nhận ra được con trai muốn hướng Triều Ca cầu cứu, lập tức liền rống lên, tin nhắn của cô làm sao có thể để Triều Ca nhìn thấy?

Đùa giỡn! ! !

Tần Huyền bận bịu nghe theo , lúc này trong điện thoại di động vang lên một giọng nữ “Dạ Huyền, cơ hội quyền rũ lớn như vậy , cậu liền bỏ qua rồi! Tớ nói với cậu, Triều Ca của chúng ta không chỉ có vóc người soái mà còn là một con rùa vàng! Cậu ly hôn đã đủ thâm, lại còn bỏ cơ hội tiếp xúc gần gũi với anh chàng đẹp trai như vậy, thật là tổn thất lớn a a a a!” Đến từ: Nhiệm nhiệm nữ thần.”

Bạn đang đọc truyện *Có Phải Yêu Nhau Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Được, Rất Tốt !

Mãi cho đến lúc đọc xong, Tổng Dạ Huyền cảm giác mình phạm vào một sai lầm rất tồi tệ, cô tại sao có thể để Tần Huyền bật loa ngoài tin nhắn thoại lên cơ chứ ?

A a a a a! (Tiếng gào khóc của chị ấy ạ)

Mẫu chốt là mấy câu nói kia, Dạ Huyền lái xe tấp vào lề đường, “Đường Triều Ca, anh cố ý!”

Đùa giỡn cô như vậy rất vui phải không?

Cô nghiêng đầu nhìn về phía chỗ ngồi phía sau, nếu như có thể , cô muốn đem Đường Triều Ca đạp xuống xe, mạnh mẽ dùng chân đạp hất ta, chà đạp một trăm lần!

“Hình như anh vừa hỏi không phải em định ly hôn rồi sao ?” Triều Ca từ ghế sau không mẫn không nhạt mà cất tiếng.

Dạ Huyền nhất thời không có từ nào để phản bác lại , “Vậy thì sao? Đường Triều Ca, đây anh đang cố ý đùa giỡn tôi !”

“Đùa giỡn sao?” Triều Ca nhú mày, “Nếu như đây là đùa giỡn , vậy em năm năm trước tính là gì? Bỏ đi không thêm để ý? Đây không phải trách nhiệm của em? Hà?”

Triều Ca từng bước vặn lại cô, khiến trong lòng Dạ Huyền ngày càng buồn bực.

“Chúng ta xuống xe nói chuyện.” Dạ Huyền liếc mắt nhìn anh “Tiểu Huyền, ngoan ngoãn ngồi trên xe chơi game chờ mẹ.” Dạ Huyền đưa Ipad trong túi cho Tần Huyền.

“Vâng, hai người nhanh lên một chút, thực ra con cũng có chút đói bụng!” Tần Huyền bĩu môi, cầm Ipad từ tay Dạ Huyền, quay đầu liếc nhìn Triều Ca ngồi ghế sau.

Di Nhiệm Nhiệm đã dạy, không Bất Quái không sinh hoạt

(Chả biết dịch cái này thế nào ~. Chắc kiểu không buồn chuyện thì không vui hay sao ấy =,,=)

Tuy rằng nó không hiểu cái gì gọi là sinh hoạt , nhưng nó hiểu thế nào là Bất Quái!

Hai người xuống xe tìm được một bãi đất trống liền mỗi người đứng một nơi .

“Sự tình năm năm trước rất xin lỗi, nhưng giờ tôi đã kết hôn rồi!” Cuối cùng vẫn là Dạ Huyền mở miệng trước.

“Cho nên?” Triều Ca nhú mày.

“Nếu như anh vì chuyện năm đó tính toán chi li, hay là lý do khác thì nói trực tiếp với tôi, thế nhưng tôi vẫn giữ nguyên câu nói kia, anh không thể làm hại hoặc là có bất kỳ hành động nào nhằm vào Tần Huyền!”

Triều Ca có phần đã hiểu , hoá ra là cô nghĩ anh về nước để tìm cô trả thù!

“Tổng tiểu thư, mong em hiểu rõ sự tình lúc trước, không nên dễ dàng kết luận như vậy được không?” Triều Ca có chút căm tức, “Anh thật không biết em là thân chủ của anh, nếu như biết là em, anh căn bản sẽ không đến! Em cảm thấy anh nhắm chán đến mức tìm em ôn lại tình cũ? Hay là thừa dịp em đang bị thương, cầm đơn ly hôn mà uy hiếp em trở về bên cạnh anh?”

“Tổng Dạ Huyền, anh ở trong mắt em, chính là người như vậy sao?”

Tổng Dạ Huyền nhất thời không tìm được lời để đối đáp lại. Cô biết, anh không phải là người như thế!

Nhưng mà, cái câu nói “ nếu như biết là em, anh căn bản sẽ không đến” là có ý gì?

“Anh là người ra sao, cùng tôi có quan hệ gì, Đường đại luật sư nếu biết thân chủ là tôi, vậy thì không cần phải lãng phí thời gian nữa rồi! Tống Dạ Huyền tôi không thích miễn cưỡng người khác ! Cùng mong anh giúp tôi chuyển lời tới Nhiễm Nhiễm, tôi có bất hoà với Tần Dịch Phi nhưng cũng không muốn ly hôn nữa! Tôi phát hiện nếu so sánh Dịch Phi với anh , anh lại khiến tôi bực mình hơn đấy!”

Triều Ca phát cáu, anh cũng biết vừa rồi mình hơi nặng lời, mặc dù lúc Nhiễm Nhiễm thông báo tới nơi này, lòng anh vẫn còn đang mơ màng, cũng không hề mong ngóng đối tượng đến cùng là ai! Câu nói không đến kia, cũng chỉ là anh buột miệng mà nói ra thôi!

Anh vốn định giải thích, nhưng Dạ Huyền không cho anh cơ hội!

Tần Dịch Phi là cái hạng người gì ai mà không biết cơ chứ ? Mặc dù đang ở nước ngoài nhưng ngày nào ở thành phố A chẳng đưa tin Tần Dịch Phi có vài mối quan hệ bất chính!

Cô biết thừa Tần Dịch Phi như vậy mà còn nói anh không sánh bằng!

Được, rất tốt!

“Những câu nói này, em giữ lại mình tự mình nói đi, anh đi! Hi vọng không bao giờ phải gặp em nữa!” Triều Ca tức giận nói không nên lời, nhanh chân đứng trước xe của Dạ Huyền , lấy túi công văn đặt ở ghế ngồi phía sau, nghĩ đến khả năng xe của cô là Tần Dịch Phi mua cho , càng thêm dùng sức đóng cửa xe, hướng trạm xe buýt đi đến!

Bạn đang đọc truyện *Có Phải Yêu Nhau Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Đó Là Do Gió Thổi !

Tần Huyền nghe thấy tiếng sập cửa, sợ tới mức cả người run rẩy.

Nó nhân cơ hội Dạ Huyền đang đứng ngây ngẩn ở ngoài xe, vội vàng móc điện thoại gọi điện cho Nhiễm Nhiễm, đem âm thanh chính mình đè thấp:

“Alo, cho cháu hỏi có phải dì Nhiễm Nhiễm không ạ?”

Ở đầu dây bên kia, Nhiễm Nhiễm sau khi nghe thấy thanh âm của Tần Huyền liền vội vàng hỏi: ” Tần tiểu Huyền, xảy ra chuyện gì ?”

Tần Huyền một bên nhìn chằm chằm động tĩnh của Tống Dạ Huyền, một bên nhanh chóng đem chuyện vừa rồi thuật lại. Sau khi nghe xong, Nhiễm Nhiễm thoáng chần chừ : “Tần tiểu Huyền, con đồng ý với dì, không được kể chuyện này với ai khác, kể cả bố con, được không ? “

“Cái này...”

“Ultraman, con hiểu được!”

Tần Huyền lúc này mới vui mừng cúp điện thoại.

Thẳng đến khi đợi Triều Ca lên xe đi xa, Dạ Huyền mới quay lại lái xe.

“Tần Huyền, bố con thật sự gọi điện nói buổi tối chờ chúng ta ăn cơm?”

Tần Huyền tiếp tục chơi game, “Nhưng mẹ nói mẹ không đi mà?”

Không đi? Không đi thì làm sao cùng Tần Dịch Phi bàn bạc chuyện ly hôn đây?

Tống Dạ Huyền nhìn đồng hồ, “Gọi cho bố con đi, để bố chọn nhà hàng rồi gửi tin nhắn cho con, chúng ta đi xem phim trước rồi tìm hân! Chỉ chờ hân mười phút, mười phút không xuất hiện, chúng ta tự đi ăn!”

Bởi vì hai mẹ con không có ý định đi xem phim từ trước nên tùy ý chọn luôn phim “1942”* .

(* 1942 – Nạn đói 1942 : Nội dung phim được chuyển thể từ quyển tiểu thuyết “Remembering 1942” (Nhớ năm 1942) của nhà văn Lưu Chấn Vân, lấy bối cảnh nạn đói xảy ra ở Trung Quốc vào năm 1942. Đây cũng là giai đoạn cuộc kháng chiến chống Nhật bước vào năm thứ 5, hàng trăm vạn người dân phải tha phương cầu thực và nạn đói đã lấy đi sinh mạng của 3 triệu người.

Chi tiết: <http://v1.vn.com/xem-phim/nan-doi-1942-3 ... z2kAD1kVKO>)

Đến lúc đi ra , Tần Huyền có chút đáng thương cuộn lấy cánh tay của cô, hỏi : “Mẹ, nếu như có tận thế thật thì phải làm sao bây giờ?”

Mới là nạn đói thôi mà đã thống khổ như vậy , vậy nếu thế giới tận thế thì làm sao bây giờ?

Dạ Huyền gõ gõ đầu nó, “Đừng suy nghĩ nhiều, muốn chết thì cùng chết, cùng lắm thì kiếp sau chúng ta không làm người nữa ! ”

Tần Huyền có phần không hiểu, vội vàng cầm lấy tay Dạ Huyền “Vậy chúng ta làm cái gì?”

“Làm thần!” Tổng Dạ Huyền mở miệng nói, ” Con phải biết rằng, thần muốn ăn cơm thì chỉ cần ngoắc tay, uống nước cũng ngoắc ngoắc tay, gặp phải người hay sự việc không đúng, cũng là ngoắc ngoắc tay...”

” Thế mấy chú cánh sát giao thông cũng là thần hồ mẹ ? Ngày nào con cũng thấy họ ngoắc tay* !”Tần Huyền năm tuổi có chút không hiểu hỏi. (Chắc là ý bé nói các chú CS đang điều khiển GT ấy ạ)

Tổng Dạ Huyền liền tan vỡ trong nháy mắt . Cô ý thức được, Tần Huyền rõ ràng đã hiểu được phép phản chứng!

“Đó là do gió thổi!” Tổng Dạ Huyền sờ sờ đầu của Tần Huyền, “Đợi sau khi con bị gió thổi ,tay con cũng sẽ đơng đưa trái phải như vậy!” (Hứa, bó tay với lý lẽ của bà chị)

Nghe thấy hai mẹ con cô lỗ sĩ này nói chuyện với nhau, đám người bên cạnh tự động dạt sang hai bên mở đường. *=)))*)

Sau khi lên xe, Tổng Dạ Huyền lúc này mới phát hiện, Tần Dịch Phi tên cầm thú này hình như quên gọi điện cho cô rồi!

“Mẹ, chúng ta đi ăn cơm đi, con đói lắm rồi!” Tần Huyền sờ sờ cái bụng, lúc này đã là bảy giờ tối, bình thường hai người lúc ở nhà, bác giúp việc đã sớm làm cơm rồi.

“Điện thoại di động của con đâu?”. Vừa nãy khi đang xem phim, cô nhớ Tần Huyền đã ôm di động vào trong ngực rồi mà !

Tần Huyền lấy điện thoại ra, dùng tay xoa xoa mũi, “Điện thoại con hết pin rồi!”

Tổng Dạ Huyền thật muốn đánh người , cô vội vàng lấy điện thoại từ trong ví ra, bấm số của Tần Dịch Phi rồi đưa cho Tần Huyền, dặn dò “Hỏi mau vị trí của hắn, nếu là nữ nhân nghe điện thoại, không nói hai lời cúp máy luôn, không cần lãng phí tiền điện thoại của mẹ!”

Tần Huyền quyết miệng nhận lấy, “Dạ Huyền, em và con ở đâu? Làm sao mà điện thoại của hai người đều không gọi được?”. Điện thoại vừa kết nối được, âm thanh khẩn trương của Tần Dịch Phi liền vọng tới.

“Bố ơi, điện thoại con hết pin rồi.” Tần Huyền quay đầu liếc mắt nhìn Tổng Dạ Huyền, thấy ánh mắt của cô thủy chung nhìn về phía, “Con với mẹ vừa đi xem phim. Bố ở đâu vậy, mẹ con con sắp chết đói rồi!”

Tần Dịch Phi nghe Tần Huyền nói điện thoại hết pin thấy yên tâm hơn rất nhiều, lại dặn Tần Huyền ra ngoài nhất định phải mang sạc, lúc này mới báo lại địa chỉ quán cơm, cúp điện thoại.

“Mẹ mẹ, chúng ta mau đi đi, cuối cùng cũng coi như không phải ăn cơm Tây, con ghét ăn mấy thứ đó lắm rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Có Phải Yêu Nhau Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Không Cần Thăm Thiết Như Vậy !

Tần Dịch Phi từ nhỏ sống ở nước ngoài, nên đối với việc ăn uống tự nhiên chuộng cơm Tây hơn, nhưng Tổng Dạ Huyền cùng Tần Huyền lại là người trong nước, quen thuộc nhất vẫn chính là ăn cơm Trung Quốc!

Vì chuyện này nên họ cũng không có nhiều dịp ăn chung với nhau, mà đã ăn chung thì thể nào Tổng Dạ Huyền cũng lại cãi nhau với Tần Dịch Phi , có thể thấy được bọn họ là cỡ nào không hợp!

“Tối nay bố con phải quay về, hôm nay con ngủ cùng mẹ, biết không?” Tổng Dạ Huyền lái xe đến nhà hàng Tần Dịch Phi chỉ định , nhìn thấy Tần Dịch Phi đã đứng ở cửa đợi.

“Sao vậy mẹ?” Tần Huyền có chút không rõ, Tổng Dạ Huyền không phải mỗi ngày đều âm ỉ nói muốn nó độc lập sao? Nhớ năm ngoái có một lần nó bỏ sang giường mẹ ngủ còn bị nhằn tâm đá lăn xuống giường!

” Mẹ con mình cùng giao lưu cảm tình.” Tổng Dạ Huyền tiếp tục không để ý.

“Cảm tình mẹ con mình không tốt sao?” Tần Huyền vẫn không hiểu.

Tổng Dạ Huyền cắn răng, đứa nhỏ này có phải cô ý từng bước từng bước đối nghịch với cô không?

“Nếu không muốn mẹ dẫn con đến nhà di Nhiễm Nhiễm thì thành thật một chút!”

Tần Huyền lập tức vậy cờ trắng đầu hàng, đối với nó mà nói, di Nhiễm Nhiễm còn khủng bố hơn cả cô nuôi dạy trẻ!

Xe rất nhanh ngừng lại, Tần Dịch Phi mở cửa xe cho Tần Huyền “Con trai, đến bố ôm một cái nào!”

Nói xong, anh liền dang tay ra.

Tần Huyền quen cửa quen nẻo nhảy vào lòng ngực của anh, Tổng Dạ Huyền cắn cắn môi, rốt cục không nói gì, đem chiếc chìa khóa trong tay đưa cho nhân viên giữ cửa.

“Được rồi, không cần thăm thiết vậy đâu, mau vào đi, em đói rồi!” Cô xách túi đi lên phía trước.

Tần Huyền cùng Tần Dịch Phi nhìn nhau, cũng đi theo vào.

“Mẹ con mất hứng?” Tần Dịch Phi cùng Tần Huyền quan hệ không tệ, tuy rằng không hay gặp mặt, nhưng khi Tần Dịch Phi đi công tác ở đâu đều nhớ mua quà cho nó, thường xuyên qua lại, tự nhiên hai cha con cảm tình cũng không tệ.

Mấy tháng không gặp nên có chút nhớ Tần Dịch Phi, Tần Huyền liền hôn mạnh lên má con một cái “Vừa nãy mẹ có chút việc đi nhà xí, để con mua vé nhưng chỉ còn mỗi vé phim “1942”. Mẹ không thích, con phải năn nỉ mãi mẹ mới đi xem cùng đấy!”

Chỉ vì chuyện này mà tức giận?

Tần Dịch Phi híp mắt cười, hiển nhiên là không đơn giản như vậy.

Khi Tổng Dạ Huyền vào phòng khách, Tần Dịch Phi đã sớm gọi món, người đầu đã đến rồi, anh cũng dặn dò người phục vụ mang món ăn đến.

Nhìn từng đĩa từng đĩa thức ăn được liên tiếp dọn lên, Tổng Dạ Huyền rốt cục không nhịn được nuốt nước miếng, “Tần Dịch Phi, ăn tự nhiên đi!”

Cô cũng không quên, người nào đó khi ăn sẽ không dùng đũa!

“Không có chuyện gì, em và con ăn trước đi, anh vẫn chưa đói!”

Tổng Dạ Huyền không để ý đến anh, cha con nhà này đều trọng sĩ diện y nhau! Tần Huyền, tên tiểu tử thúi này, dĩ nhiên bày đặt không thèm nhìn đồ ăn, nhìn “1942” kia kia!

“Bố, thế con với mẹ ăn trước ha!” Tần Huyền cười nói, chiếc đũa đã vuren ra ngoài.

Ngày hôm nay Tần Dịch Phi gọi món đều là những món hai mẹ con thích ăn, dù gì trong phòng cũng chỉ có ba người, đối với Tần Dịch Phi, bọn họ không cần giữ gìn mặt mũi, hai người ăn thả ga. Tần Huyền cũng quan tâm tới Tần Dịch Phi, đôi lúc cũng gấp xorong sườn cho anh, nhưng khi Tần Dịch Phi mới ăn xong một miếng thì đã thấy hai mẹ con quét sạch cả đĩa sườn xào chua ngọt!

“Tần Huyền, hôm nay được nghỉ, đi chơi thế nào?” Tần Dịch Phi tự nhiên là không có cách nào hưởng dụng cả một bàn tiệc lớn thế này, nhìn thấy Tổng Dạ Huyền ăn như hùm như sói, anh thật hoài nghi có phải cô bị bỏ đói hay không!

“Cũng vui a, mẹ đưa con đến gặp di Nhiễm Nhiễm uống cà phê, còn...”

“Tần Huyền, mẹ đã dạy con trong bữa ăn không được nói chuyện rồi mà!” Tổng Dạ Huyền dùng chiếc đũa gõ lên miệng bát, lớn tiếng trách cứ.

Tần Huyền oan ức “Mẹ, sao mẹ lại giận con?”

Tổng Dạ Huyền ngẩng đầu liếc mắt nhìn Tần Dịch Phi, “Không có, lúc ăn cơm nói chuyện không tốt cho dạ dày, con còn nhỏ nên phải chú ý thân thể, hiểu không?”

Bạn đang đọc truyện *Có Phải Yêu Nhau Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Anh Không Cảm Thấy Anh Rất Tẻ Nhạt Sao ?

“Tần Huyền còn nhỏ, em đối với con ôn nhu một chút.”

Tần Dịch Phi tự nhiên biết mấu chốt của vấn đề ở nơi nào, chỉ là ngày hôm nay anh có việc, tình cờ đi ngang qua quán cà phê , ban đầu nhìn thấy cô cùng Tần Huyền cùng nhau, hai mẹ con cười rất vui vẻ, liền muốn gọi điện thoại để người một nhà cùng nhau ăn cơm. Ai biết, sau đó hần lại nhìn thấy người kia ——

Tay chân của cô luống cuống, cô căng thẳng ...

Đủ loại cảm xúc cô hiện ra trên mặt, anh đột nhiên sinh ra một chút hiếu kỳ, một chút không hiểu!

Cùng Tống Dạ Huyền kết hôn, đã gần năm năm rồi, nhưng từ đầu đến cuối, thái độ của Tống Dạ Huyền đối với anh ngoại trừ thiếu kiên nhẫn, chính là không thêm đề ý

“Em luôn dạy bảo Tần Huyền đúng lúc đúng chỗ, điểm ấy anh có thể hoàn toàn yên tâm!” Tống Dạ Huyền đem chiếc đĩa dừng lại “Đúng rồi, chuyện em nói với anh hôm trước, anh có thể suy nghĩ thật kỹ một chút!”

Bầu không khí giữa hai người lại bắt đầu thay đổi, Tần Huyền cẩn thận cúi đầu ăn cơm trong bát, một khi Tống Dạ Huyền nói chuyện như vậy, đồng nghĩa với việc chỉ trong giây lát nữa thôi giữa hai người có một hồi ác chiến.

“Câu trả lời hôm trước anh đã cho em , con đang ở đây, không nên cố tình gây sự.” Tần Dịch Phi nói, nhẹ nhàng vuốt ve đầu Tần Huyền “Con còn nhỏ.”

Tần Huyền yên lặng cúi đầu, tiếp tục ăn cơm trong bát, coi như không nghe thấy hai người đang nói chuyện.

Một miếng, hai miếng !

Tống Dạ Huyền cảm thấy cô ngày hôm nay nhất định phải bùng nổ. Lúc trước , Đường Triều Ca nói cô cố tình gây sự , giờ Tần Dịch Phi cũng nói như vậy, cô cầm khăn ướt lau qua miệng “Tần Huyền, đừng ăn, chúng ta về nhà!”

Phải nhìn tới người này, cô nhất định sẽ buồn nôn muốn chết!

Nếu đã biết Tần Huyền còn nhỏ, vậy sao không chặn hết mấy scandal tình ái của anh đi?

“Ồ.” Tần Huyền cực kỳ nhanh chóng để đĩa xuống, nắm khăn ăn lau qua miệng, theo đứng bên cạnh Tống Dạ Huyền.

Để có được lập trường vững chắc như lúc này , Tần Huyền từng có trải nghiệm vô cùng sâu sắc, mặc dù Tần Dịch Phi đối với nó vô cùng tốt, thế nhưng thời gian ở nhà cùng nó không bằng mẹ, vì lẽ đó nó từ nhỏ bị truyền vào lý niệm chính là, mẹ là tất cả, theo mẹ, có cơm ăn!

“Em không thể để con ăn xong bữa cơm sao?” Tống Dạ Huyền dẫn Tần Huyền vừa đi tới cạnh cửa, giọng Tần Dịch Phi liền truyền tới.

“Tần Huyền, con trước tiên đứng ở cửa chờ mẹ, nếu cùng người xa lạ nói chuyện, tháng này tiền tiêu vặt giảm 1 đồng, đi về phía trước một bước mỗi bước giảm 5 đồng! Tháng này giảm không hết, tháng sau có thể tiếp tục, con xem đó mà làm!”

Tần Huyền phi thường thức thời đi ra ngoài, đứng ở cửa chính chờ, hết cách rồi, cơ sở kinh tế quyết định kiến trúc thượng tầng! Nó không biết Tần Dịch Phi cùng Tống Dạ Huyền ai nghe ai, thế nhưng nó phải nghe Tống Dạ Huyền!

“Không phải em không thể cùng anh ăn cơm, con không để tâm, anh nghĩ em không ngủ thấy trên người anh có mùi nước hoa phụ nữ sao?” Tống Dạ Huyền xoay người lại, mạnh mẽ nhìn về phía Tần Dịch Phi!

Tần Dịch Phi thần nhiên nở nụ cười “Vậy em muốn thế nào? Em không phải rất quen thuộc sao?”

Tống Dạ Huyền cảm thấy đầu mũi có chút chua xót, cô biết Tần Dịch Phi ở bên ngoài có thật nhiều tình nhân, thậm chí có lúc cô cùng Nhiệm Nhiệm đi shopping, đều ngẫu nhiên nhìn thấy anh ta đang cùng những tình nhân khác mua đồ!

Không khổ sở, cũng không có nghĩa là không thêm đề ý!

Cảm giác như lấy phải hàng nhái vậy, rõ ràng là chồng mình vậy mà cùng những người phụ nữ khác chung đụng.

Đúng, quan hệ của bọn họ như nước với lửa, cô có thể lý giải được tại sao anh ta ở bên ngoài có tình nhân, thế nhưng cô không cách nào nhịn được anh ta vừa mới chạm qua những phụ nữ khác, rồi lại đi đến bên người cô!

“Đã như vậy, chúng ta còn có cái gì để nói ? Tần Dịch Phi, anh làm em cảm thấy buồn nôn, em muốn ly hôn!” Tống Dạ Huyền tức giận nói, đem bốn chữ cuối rống lớn.

“Anh nói rồi, không thể!” Tần Dịch Phi cũng tức giận, đem ly thủy tinh đập mạnh lên bàn.

“Tần Dịch Phi, anh không cảm thấy, anh rất tệ nhạt sao ? Giữ một người đàn bà không yêu anh, mỗi ngày được thấy em tức giận, anh không cảm thấy phiền, không cảm thấy chán sao?”

Tần Dịch Phi híp mắt nhìn cô “Vậy có phải em yêu người đàn ông kia, buổi chiều em gặp anh ta đúng không? Tại sao không cho Tần Huyền nói đến việc ấy?”

Bạn đang đọc truyện *Có Phải Yêu Nhau Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Chú Thật Là Khắc Tinh Của Mẹ Cháu.

Ở trong phòng hai người lớn cãi nhau đến long trời nổi đất, đứng ở bên ngoài Tần Huyền gặp phải một người không tính là đặc biệt quen thuộc.

“Tần Huyền?” Người đến nói vài phần khẳng định, lại chen lẫn vài phần nghi hoặc.

Tần Huyền vẻ mặt đau khổ nhìn về phía Đường Triều Ca, nó không biết có muốn hay không mở miệng nói chuyện, không thể làm gì khác hơn là gật gù.

“Cháu tại sao lại ở chỗ này?” Đường Triều Ca hỏi xong câu này, liền hối hận rồi, nơi này là nhà hàng, tới nơi này đương nhiên là tới dùng cơm. Anh nhất định là bị Tống Dạ Huyền, người phụ nữ kia cho tức đến chấp mạch rồi!

Quả nhiên, anh nhìn thấy trong đáy mắt Tần Huyền lộ ra một tia khinh bỉ!

Có người mẹ như thế nào, sẽ có người con như vậy!

“Mẹ cháu không cho phép cháu cùng người xa lạ nói chuyện?”

Tần Huyền hết sức gật đầu!

“Chúng ta buổi chiều vừa gặp, mẹ cháu còn để cháu gọi ta là chú, chúng ta vẫn tính người xa lạ sao?”

Tần Huyền liếc mắt lác đầu!

Đường Triều Ca buông tay nở nụ cười “Vậy cháu có thể nói chuyện rồi!”

Aiiii, quả nhiên trẻ nhỏ cái gì cũng dễ lừa! (^^)

“Cháu rốt cuộc có thể nói chuyện rồi! Ai, có một người mẹ như thế, cháu rất đau khổ a!” Tần Huyền cau mày, bày ra vẻ mặt bất đắc dĩ!

“Đúng là nên đau khổ!” Triều Ca suy nghĩ một chút “Chú có thể giúp cháu cái gì không?”

Tần Huyền đầu gục xuống, “Mẹ cháu nói rồi, nếu cháu cùng người xa lạ nói chuyện, giảm 1 đồng tiền tiêu vặt, đi về phía trước một bước, mỗi bước giảm 5 đồng, còn có thể tiếp tục tăng lên!”

“Như vậy a” Triều Ca nhớ tới chuyện hồi xé chiếu “Mẹ cháu để cháu không nên nói chuyện cùng người xa lạ, thế nhưng cháu cùng chú không phải người xa lạ, có thể nói chuyện, vì lẽ đó không giảm tiền, tương tự, mẹ cháu nói nếu cháu đi về phía trước sẽ giảm tiền, giờ cháu lui về phía sau, không phải là thêm tiền sao?”

“Chú, chú thực sự là khắc tinh của mẹ cháu!” Tần Huyền nghe xong lời của anh, ánh mắt lộ ra tia sùng bái! Phải biết, bình thường nếu như nó bị Tống Dạ Huyền phạt đứng, mặc dù là Tần Dịch Phi, cũng không dám tới cứu nó!

Triều Ca cười như một con sói xám lớn.

Khắc tinh, loại hình dung mới này có vẻ không sai!

γ (∇) γ, Tống Dạ Huyền không cho Tần Huyền ở bên trong, khẳng định là hi vọng Tần Huyền không biết được sự tình, nếu như vậy, anh nhất định để Tần Huyền biết!

γ (_) γ, không muốn cô vui vẻ, chỉ cần làm trái ý của cô là được rồi! Cô không hy vọng chuyện đã xảy ra, vậy để nó nhất định phát sinh là được rồi!

Triều Ca tựa ở cạnh cửa, một tay chống cằm, nhìn Tần Huyền ở từng bước từng bước lui về phía sau, trong miệng còn nói lảm bảm!

Tựa hồ là đang kiếm tiền.

===== Ta là kiếm tiền đường phân cách =====

“Anh theo dõi em?” Dạ Huyền nghe Tần Dịch Phi nói, mặt biến sắc, nhìn về phía Tần Dịch Phi, ánh mắt càng thêm phần hận rồi!

“Chỉ là vừa vặn đi ngang qua mà thôi” Tần Dịch Phi cười nhạo “Chúng ta kết hôn năm năm, anh là lần đầu nhìn thấy em cười đối với đàn ông bên

ngoài , ngoại trừ Tần Huyền, anh tự hỏi em sau khi kết hôn làm sao luôn đối với anh vẫn lạnh nhạt, không ưa, nguyên lai trong lòng em luôn có người đàn ông khác! Tống Dạ Huyền, Tần Dịch Phi anh nếu không chiếm được đồ vật, dù cho phá hủy thành mảnh vụn, thì em có chết cũng phải chôn ở Tần gia !”

Cửa chính mở ra một bóng dáng nho nhỏ, nhưng trong phòng hai người vẫn là không phát hiện, Tần Huyền đối với sự ồn ào không hề để ý, một lòng tiếp tục sự nghiệp gia tăng tiền tiêu vật của mình!

“Tần Dịch Phi, anh bây giờ mới biết sao? Em cho anh biết, em cùng anh kết thúc rồi! Cho dù em chết, cũng không muốn cùng anh có bất kỳ quan hệ gì!” Tống Dạ Huyền lớn tiếng phản bác.

Tần Dịch Phi đứng đối diện cửa chính, khi Tần Huyền lùi tới trong phòng thời điểm, cửa chính cũng mở ra , Tần Dịch Phi vội vàng đứng lên “Tần Huyền, sao con lại đi vào đây ?”

Tống Dạ Huyền cũng xoay người theo, nhìn thấy Tần Huyền, cô cũng sửng sốt ” Em không cùng anh nói giỡn nữa, em trước tiên mang con trở về, tất cả những gì muốn nói em đã nói hết, Tần tiên sinh anh xem đó mà làm đi!”

Nói xong, một tay cầm túi, ôm lấy Tần Huyền đi ra ngoài, đem cửa chính đập mạnh một cái!

Bạn đang đọc truyện *Có Phải Yêu Nhau Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Vì Vậy, Đúng Là Nên Quên Đi!

Tống Dạ Huyền đi ra không nhìn thấy bất kỳ ai, liền đem Tần Huyền ôm lên xe.

“Nói, ai bảo con đi vào ?” Tống Dạ Huyền đem xe dừng tại một nơi yên tĩnh, gần như muốn néo đứt lỗ tai Tần Huyền rồi!

Tần Huyền rất do dự, rất bồi hồi, rất không biết làm sao!

Nó phân vân không biết có nên đem Đường Triều Ca khai ra không!

“Người quen biết?” Nhận ra được Tần Huyền đang phân vân, Tống Dạ Huyền liền dò hỏi.

Tần Huyền gật đầu, nó cùng Tống Dạ Huyền dùng đấu pháp này đã nhiều năm rồi, nó sớm đã quen trong lời nói của Tống Dạ Huyền đầy rẫy cạm bẫy chết người!

Người không quen biết, chính là người xa lạ, mà người xa lạ, cũng chính là bị phạt 1 đồng!

Tống Dạ Huyền hí mắt “Tại sao con lại đi vào?”

“Mẹ, mẹ nói nếu đi về phía trước mỗi bước giảm 5 đồng, nhưng con là lui về phía sau, vì vậy hẳn là mỗi bước thêm 5 đồng!” Đối với vấn đề tiền tiêu vật, Tần Huyền cảm giác nó nên tranh thủ một chút.

Tống Dạ Huyền đã gần như nắm chắc trong lòng “Cái này cũng là người đó dạy con?”

Tần Huyền chần chờ một chút, thấy Tống Dạ Huyền yên lặng theo dõi nó, nó vội vàng gật đầu theo.

“Rất tốt” Tống Dạ Huyền cười rất quý dị “Lần này như vậy , lần sau phải nhớ kỹ, hãy nghe cho rõ ràng những lời mẹ đã nói ! Hiểu không?”

Tần Huyền không hiểu, vội vàng lắc đầu.

Tống Dạ Huyền tâm tình tựa hồ rất tốt, một bên khởi động xe, vừa cười nói ” Rất đơn giản, mẹ chưa từng nói với con lui bước có thể thêm tiền!”

Vì vậy, đúng là nên quên đi!

Dùng lý luận như vậy, khẳng định là Đường Triều Ca dạy nó!

Cô cùng Tần Huyền không ít người quen biết, nhưng nếu như là chú bác hoặc bạn bè quen biết, thấy được cô cùng Tần Dịch Phi ở bên trong, hoặc là làm như không thấy, hoặc là đi vào can ngăn, làm gì có mấy người sẽ để Tần Huyền đi vào!

Coi như là những người khác, thời điểm cô cùng Tần Huyền đi ra, tất nhiên sẽ tiến lên chào hỏi, ngoại trừ người cùng cô còn đang bức tức Đường Triều Ca ra thì còn ai.

Được, đủ tàn nhẫn dám bắt nạt con trai của cô, cô tuyệt đối sẽ không để anh ta dễ chịu!

Nghe Tống Dạ Huyền âm trầm cười vang lên, Tần Huyền cảm thấy lạnh sống lưng!

“Mẹ, chúng ta đi đâu vậy?” Nhìn xe dần dần đi khỏi con đường về nhà, Tần Huyền liền lên tiếng dò hỏi.

“Mẹ chưa ăn no, đi ăn thức ăn cay, đồ nướng, hoặc, ở lại trong xe, con chọn đi.”

Từ sau khi gả cho Tần Dịch Phi, cô đã rất ít đi ra đường ăn đồ nướng như vậy, huống chi là mang Tần Huyền đi cùng, thì càng là chuyện chưa từng có, nhưng tối nay cô đang cảm thấy khó chịu!

Thêm vào vừa nãy xác thực không ăn no, lại cùng Tần Dịch Phi âm ỉ một trận, cô cần phải ăn!

Tự nhủ với chính mình, mẹ là đại nhân~ uy, Tần Huyền chọn đồ nướng.

Tống Dạ Huyền cho xe dừng ở một chỗ yên tĩnh của cửa sau một trường đại học, nắm tay Tần Huyền xuống xe. Dưới ánh đèn mờ mờ, có đủ loại kiểu dáng quán nhỏ cửa hàng nhỏ, trong không khí tỏa ra các loại hương vị, Tần Huyền cau mày, có chút không quen thuộc những nơi như thế này!

“Khinh bỉ cái gì, mẹ con lăn lộn ở nơi như thế này bốn năm, mẹ còn ăn ở quán vỉa hè, con là muốn ghét bỏ mẹ con sao?”

Tần Huyền bảo đảm, nó chỉ là có một ít chán chờ, căn bản không tính là khinh bỉ, như vậy liền bị Tống Dạ Huyền phát hiện.

“Mẹ, mẹ phải nhớ kỹ, con không ăn được ớt!”

Tần Huyền không thể ăn ớt, thói quen này Tống Dạ Huyền nhớ rõ, trước đây bên người cô cũng có một người không thể ăn ớt, cô vẫn luôn nhớ kỹ trong lòng, bởi vậy đây cũng không tính là một chuyện đặc biệt quen thuộc!

“Yếu ớt!” Tống Dạ Huyền tuy rằng ngoài miệng nói, nhưng vẫn là cảm ví tiền, ôm bả vai Tần Huyền, bước nhanh hướng trong đám người đi đến!

Bạn đang đọc truyện *Có Phải Yêu Nhau Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Không Có Kết Quả Cũng Có Kinh Nghiệm

Buổi tối này Tần Huyền đặc biệt hài lòng, Tống Dạ Huyền đem nó ôm vào trong ngực, thức ăn mà nó được ăn là Tần Huyền chưa bao giờ ăn qua, hoặc là nó có khả năng thích ăn, Tần Huyền ăn đến một miếng bóng nảy, đôi khi cũng sẽ hướng về phía cô nói cười mà miếng còn phồng lớn, hai mẹ con chơi không còn biết trời đất đâu.

“Mẹ, buổi tối hôm nay con rất hạnh phúc!” Ăn xong một cái sushi cuối cùng, Tần Huyền lau miệng, cười đặc biệt hạnh phúc.

Tống Dạ Huyền lấy khăn ướt trong túi ra, đưa cho con, nhóc con lau khẻ miệng của cô có dính chút dầu mỡ trước, sau đó mới đến nó lau.

Nhìn con chăm chú lau, Tống Dạ Huyền bỗng nhiên nghĩ muốn trêu chọc “Bên trái còn có.”

Tần Huyền lập tức dùng khăn ướt hết lau bên trái khẻ môi, thậm chí ngay cả bên trái gò má đều lau hết rồi!

“Bên phải cũng có!” Tống Dạ Huyền suýt chút nữa cười hồng rỏ, nhưng vẫn thích trêu con!

Tần Huyền lại đi lau bên phải, mãi đến lúc có chút đau đớn, Tần Huyền rốt cuộc biết là Tống Dạ Huyền trêu đùa nó!

“Mẹ, mẹ quá xấu rồi!” gương mặt Tần Huyền bị chính mình lau đến thành một cái quả táo lớn!

Tống Dạ Huyền rốt cuộc không nhịn được, cười đau bụng!

Hai mẹ con lại cười đùa một lúc, lúc này Tống Dạ Huyền cảm thấy một luồng không khí lạ đang đến gần.

“Dạ Huyền, nha, xin lỗi, hẳn là Tần phu nhân, cô tại sao lại ở chỗ này?” Lục Húc Nghiên đã sớm nhìn thấy Tống Dạ Huyền cùng Tần Huyền hai người qua lại ở chỗ những sinh viên đại học đi lại, cô có lúc thật sự hận vận mệnh bất công, cô (ở đây là TDH) đều đã qua thời con gái, rõ ràng con đã lớn như vậy rồi, nhưng là trên người cô vẫn như cũ có một thứ gì đó khiến người ta không thể dời ánh mắt đi!

Vóc người của cô không tính đẹp nhất, nhưng cũng là muốn đáng có đáng muốn xinh đẹp có xinh đẹp, da của cô vẫn trắng nõn như trước, chiếc đầm màu xanh nhạt được cắt may khéo léo càng làm tôn lên vóc dáng của cô, mặc dù trên người cô không có mang bất kỳ trang sức gì, nhưng cũng khiến người ta cảm thấy có hào quang óng ánh.

Cô cười thoải mái, cô vô tư, người phụ nữ này, bất kỳ thời gian, bất kỳ địa điểm, đều quá như vậy tự tại!

Nghe được phía sau có giọng nói truyền đến, Tống Dạ Huyền không thể làm gì khác hơn không cùng Tần Huyền chơi đùa nữa, quay lại nhìn phía sau, “A, Triều Ca, Húc Nghiên, thật trùng hợp!”

Nhìn thấy Đường Triều Ca cùng Lục Húc Nghiên mười ngón tay giao nhau, Tống Dạ Huyền cắn răng.

“Mẹ , răng mẹ không thoải mái sao?” Ở gần cô nhất, Tần Huyền thấy rõ cô đang cắn chặt răng.

Tống Dạ Huyền mạnh mẽ trừng mắt nhìn con mình một chút, chỉ cảm thấy răng càng ngứa “Thịt dính vào nên trong răng!”

Tần Huyền bị trợn lên hoảng hốt, lập tức thức thối cúi đầu!

“Đây là Tần tiểu thiếu gia đi, lớn lên thật là xinh đẹp!” Lục Húc Nghiên nín cười, thấy Tống Dạ Huyền liên tục nhìn chăm chăm vào Tần Huyền, đem tầm mắt chuyển đến trên người Tần Huyền.

“Nếu như Đường tiên sinh đồng ý, Lục tiểu thư cũng rất nhanh có thể trở thành Đường phu nhân, sau đó sinh một cái Đường tiểu thiếu gia, lớn lên sẽ đẹp hơn!” Tống Dạ Huyền cười híp mắt nói.

“Này, Tần phu nhân nói giỡn , tôi cùng Triều Ca chỉ là bạn bè!” Lục Húc Nghiên cười có chút ngượng ngùng!

“Anh cũng rất yêu thích trẻ con, Tần Huyền, cháu thích có em trai không?” Triều Ca bỗng nhiên nói.

Lần này, ánh mắt ba người đều rơi xuống trên người Tần Huyền.

Tần Huyền đối đầu với ánh mắt cực kỳ tàn nhẫn của mẹ mình, liền bĩu môi, vừa ngậm lại vừa nuốt sushi xuống, quả nhiên cái gì cũng là phải trả giá thật lớn!

“Chú Đường, ở nhà trẻ của chúng cháu, các bạn nhỏ mỗi ngày đều được xem chuột Mickey cùng vịt Donald, tuy rằng cháu vẫn yêu thích chuột Mickey, nhưng nếu chú Đường không sinh được, như vậy di sinh cho cháu một con vịt Donald chơi đi!”

Ba người hai mặt nhìn nhau, tuy rằng con trai đã đủ ác miệng , thế nhưng Tống Dạ Huyền vẫn cảm thấy còn chưa đủ!

Cô lại gần Tần Huyền ôm lên “Con trai, con biết vịt Donald là con gì không?”

Tần Huyền không chút nào phát hiện mẹ mình đã nói sai ý tứ hôn nhẹ cô nói “Là con vịt a.”

“Haha, được rồi, Tống Dạ Huyền!” Triều Ca lại không cách nào trầm mặc nữa! Một bên Lục Húc Nghiên thậm chí ngay cả con mắt đều đỏ!

“Triều Ca , em nghĩ Tần tiểu thiếu gia sẽ không có ý tứ khác!” Lục Húc Nghiên lời kéo Triều Ca tay, nhẹ nhàng đừng đưa tay.

“Lục tiểu thư là nói Tần Huyền nhà chúng ta nói sai sao? Lẽ nào vịt Donald không phải một con con vịt sao?” Tống Dạ Huyền kích động, trừng mắt nhìn về phía Lục Húc Nghiên.

Không phải là cãi nhau sao? Cô cùng Tần Dịch Phi âm ỉ năm năm , không có công lao cũng có khổ lao, không có kết quả cũng có kinh nghiệm!

Bạn đang đọc truyện *Có Phải Yêu Nhau Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Không Phải Cô Quá Kiên Cường

“Tống Dạ Huyền, em nói chuyện nhất định phải châm chọc như vậy sao?” Triều Ca nhẹ nhàng một bên an ủi Lục Húc Nghiên, đối với Dạ Huyền giọng điệu có chút không vui.

“Em chỉ là đang nói một sự thật mà thôi! Không tin Đường tiên sinh có thể đi tùy tiện tìm một chỗ hỏi, xem thử Donald có phải là vịt hay không!” Dạ Huyền nhìn Triều Ca ôm vai Lục Húc Nghiên trên, càng thêm phần hận .

Tần Huyền ở trong ngực của cô, vô cùng hồ hững nhìn mấy người đấu nhau, ở trong ký ức của nó, Tống Dạ Huyền như vậy cũng không xa lạ gì.

“Chỉ có điều em là nói Tần Huyền rất đáng yêu a, em thật không nói gì sai, Triều Ca, ô ô!” Lục Húc Nghiên thấy Tống Dạ Huyền càng hung càng khí , nước mắt trào ra khóe mắt, gục trong lồng ngực Triều Ca.

“Tống Dạ Huyền, xin lỗi đi!” Triều Ca cảm thấy rất buồn bực, anh cùng Lục Húc Nghiên ra ngoài đi dạo một chút, cuối cùng tại nơi này gặp phải trường

hợp như vậy, đáy lòng anh dù sao cũng hơi áy náy!

Dạ Huyền càng phát hỏa “Xin lỗi cái gì, em không đánh cô ta, không mắng cô ta, anh thấy cô ta rách da hay chảy máu , muốn em xin lỗi chung quy phải cho cái lý do chứ!”

“Em có giận anh thì cứ nhắm vào anh, dựa vào cái gì đẩy hết lên trên người Húc Nghiên!” Triều Ca tức không nhịn nổi “Cho dù em không phải là luật sư, cũng có thể hiểu được cái gì gọi là công kích nhân thân đi!”

“Em sớm đã quên, quên hết rồi ” không nhắc đến những chuyện qua còn tốt, nhắc tới Dạ Huyền liền cảm thấy, nếu như hấn thật sự còn nhớ chuyện này, tại sao còn muốn ở trước mặt cô che chở Lục Húc Nghiên như vậy!

Triều Ca bỗng ngẩn ra, cô đã quên, thật sự đều đã quên sao?

“Mẹ, chúng ta trở về đi thôi!” Từ nhỏ đến lớn, Tần Huyền chưa từng thấy Tổng Dạ Huyền ác liệt như vậy, tuy rằng cô có cùng Tần Dịch Phi cãi nhau, nhưng là sau khi qua đi, rồi lại sẽ đối với nó rất ôn nhu, nhưng vừa rồi tất cả mưa to gió lớn cũng đều không tồn tại.

Bởi vậy, nó thấy Tần Dịch Phi cùng Tổng Dạ Huyền cãi nhau cũng không để ý, nhưng là hiện tại, nó rõ ràng nhìn thấy trong đôi mắt Tổng Dạ Huyền tựa hồ nước mắt sắp trào ra .

“Xin lỗi, Dạ Huyền, là tôi sai rồi, tôi không nên tới quấy rối mẹ con cô, Triều Ca, anh đừng ăm ỉ với Dạ Huyền nữa, Tần tiểu thiếu gia còn nhỏ.” Thấy không khí càng ngày càng căng thẳng, Lục Húc Nghiên chủ động nhận sai , đáy mắt mang theo hàng nước mắt, mang dáng dấp mềm mại đáng yêu, bốn phía không ít người bắt đầu đối với Dạ Huyền chỉ chỉ chỏ chỏ .

Xung quanh không ít tiếng bàn luận truyền đến “Được, Đường Triều Ca, anh thắng, Tổng Dạ Huyền tôi ngày hôm nay xem như là nhận thức anh rồi!”

Dạ Huyền vẫn cảm thấy, không cần quá để ý người khác nhận xét mình thế nào, trước đây thời điểm cùng Triều Ca yêu đương, Triều Ca đều che chở cô, mặc kệ người khác nói thế nào anh đều áp chế, bá đạo, Triều Ca đều sẽ vẫn che chở nàng. Sau đó cô gả cho Tần Dịch Phi, một nửa thời gian trong đó, cô dùng để cùng Tần Dịch Phi cãi nhau, thời gian còn lại chính là cùng Nhiễm Nhiễm và Tần Huyền chơi đùa, càng không cần quan tâm cái nhìn người khác!

Lần đầu, Dạ Huyền cảm thấy, kỳ thực không phải cô quá mức kiên cường, mà là không ai sẽ bảo vệ cô!

Dạ Huyền nói xong, liền ôm Tần Huyền xoay người phải đi, cánh tay lại bị người kéo lại, cô cho rằng là Triều Ca, không chút khách khí vung tay về sau, một cái tát hướng tới người phía sau!

“Húc Nghiên!” Triều Ca hét kinh hãi một tiếng, lập tức tiếp được Lục Húc Nghiên suýt chút nữa ngã xuống, Lục Húc Nghiên chỉ là ôm mặt nhìn về phía Tổng Dạ Huyền “Dạ Huyền, xin lỗi, tôi chỉ là muốn nói cho cô, buổi tối ngày mai bạn học thời đại học tụ hội, cô cũng tới tham gia đi!”

Tổng Dạ Huyền cũng có chút không thể tin, cô hoàn toàn không nghĩ tới sẽ là Lục Húc Nghiên tiến lên tóm cánh tay cô, vừa rồi cô vô cùng tức giận, căn bản không biết là ai, vốn tưởng rằng là Triều Ca đuổi tới, vừa vặn muốn đánh một cái tát cho hả giận!

Cô quanh năm cùng Tần Dịch Phi đánh nhau, nên rất rõ ràng cái tát kia có bao nhiêu lực đạo!

Bạn đang đọc truyện *Có Phải Yêu Nhau Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Tất Cả Căn Nguyên

Triều Ca nhẹ nhàng bỏ bàn tay đang che mặt Lục Húc Nghiên xuống, sự tình phát sinh không quá nửa phút, trên mặt Lục Húc Nghiên đã lưu lại năm vết ngón tay dài n, mỗi một vết đều đỏ lợi hại! Khóe miệng của cô thậm chí còn rỉ máu!

Người phụ nữ này thật ác độc!

irAnh không chút nghĩ ngợi, liền lớn tiếng trách cứ nói ” Tổng Dạ Huyền, tôi có thể tố cáo cô tội cô ý gây thương tổn!”

Dạ Huyền có chút sững sờ, nhưng vẫn là rất khách khí giải thích nói ” Tôi không biết cô ta sẽ đuổi theo!”

Triều Ca đem Lục Húc Nghiên ôm sâu vào trong ngực của mình ” Cô không biết cô ấy sẽ đuổi theo ? Lời giải thích này không buồn cười sao? Xin hỏi Tổng tiểu thư từ nhỏ được dạy dỗ chính là đối với người phía sau không chút khách khí vung tay đánh , tôi ngày hôm nay thật đúng đã được lĩnh giáo rồi!”

“Đường Triều Ca, anh không nên quá đáng!” Gia giáo là điều không thể nói với Dạ Huyền, từ khi cô còn nhỏ mẹ cô đã qua đời, cha hàng năm đều mang đủ loại nữ nhân về nhà gặp cô.

Thời điểm Đường Triều Ca cùng cô quen nhau, hai người cũng vì chuyện này mà xung đột, sau đó vẫn là bạn cùng phòng Dạ Huyền nói cho anh bibieetsanh mới chủ động đi xin lỗi, sau đó, anh cũng không đề cập đến chuyện này, mỗi lần gặp phải đều không nhắc tới, cũng mặc cho Dạ Huyền hờ hững!

“Là tôi quá đáng, vẫn là cô quá đáng, cô đánh người còn có lý do sao?” Đường Triều Ca cắn giận cùng với người đối diện!

Người phụ nữ này, cô ta thực sự là bị nuông chiều thành quá đáng rồi!

“Triều Ca, Dạ Huyền, các người đừng vì tôi ầm ĩ, tôi không có chuyện gì!” Ngay khi hai người không thể tách rời ra, Lục Húc Nghiên bỗng nhiên sửa lại một chút tóc, từ phía sau Triều Ca đứng dậy, dựa vào đèn đường ánh đèn, có thể thấy rõ khuôn mặt trắng nõn lộ ra năm ngón tay! Đáy mắt cô tràn lệ, khóe miệng vẫn giả vờ mỉm cười “Dạ Huyền, ngày mai cô có thể tới tham gia tụ hội cùng bạn học không? Là để hoan nghênh Triều Ca về nước, địa điểm ngày tại KTV cửa trường học của chúng ta!”

“Không nên mời cô ta, người phụ nữ như vậy đi tới cũng là gây sự! Húc Nghiên, anh trước tiên đưa em đi bệnh viện xem sao!” Triều Ca đem Lục Húc Nghiên kéo trở lại.

Tần Huyền lôi kéo áo Tổng Dạ Huyền, Tổng Dạ Huyền mới kịp hoàn hồn, “Đi, làm sao không đi! Không phải là bạn học tụ hội sao?”

“Tốt lắm, buổi tối ngày mai chúng ta gặp lại.” Khóe miệng Lục Húc Nghiên lại hiện lên ý cười, dựa vào đèn đường, nhìn cô càng có vẻ quyến rũ mê người.

“Phụ nữ ghê gớm như vậy, còn mời cô ta làm cái gì?” Triều Ca đưa lưng về phía Dạ Huyền “Anh trước tiên dẫn em đi bệnh viện!” Nói xong, trực tiếp ôm Lục Húc Nghiên đi xa.

“Mẹ, mẹ thích chú ấy phải không?” Nhìn thấy hai người Triều Ca đi xa, Tần Huyền ở trong ngực của cô thấp giọng dò hỏi.

Tổng Dạ Huyền cố kiềm nước mắt “Con trai, mẹ có phải rất vô dụng hay không?”

Tần Huyền thở dài “Mẹ, gây ra cái vãi là bởi vì mẹ tồn tại giá trị để gây mâu thuẫn! Nếu như dì ấy có thể quang minh chính đại từ trong tay mẹ đoạt, còn dùng đến việc này làm gì?”

Tổng Dạ Huyền ngừng lại nước mắt, cao giọng nờ nộ cười, bỗng nhiên cao giọng nói ” Con trai, mẹ dẫn con đi thuê phòng!”

Có lúc, cô còn không bằng một đứa trẻ năm tuổi!

Tổng Dạ Huyền nói thuê phòng, chỉ có điều là tìm một nhà khách sạn ở lại mà thôi, ngày thứ nhất nhìn thấy Triều Ca, làm cho cô cảm thấy rất buồn phiền. Lại vừa cùng Tần Dịch Phi ầm ĩ một trận, nha, không đúng, cũng cùng Đường Triều Ca ầm ĩ một trận, làm cho cô ngoại trừ con trai ra, không muốn diện đối với bất kỳ người nào!

Kỳ thực hiện tại suy nghĩ một chút, cô căn bản không cần phải cùng Triều Ca cẩu kinh, nếu như anh ta không muốn trợ giúp cô ly hôn, cô hoàn toàn còn có thể mời luật sư giúp mình. Mà Lục Húc Nghiên, người này là người mà cô vẫn luôn không thích, đúng hơn là ghen, bởi vì quan tâm anh, hận là bởi vì yêu, như vậy đến hiện tại, cô vẫn không cách nào quên được Triều Ca sao?

Nói đi nói lại, tất cả căn nguyên, đều ở chỗ Đường Triều Ca!

Bạn đang đọc truyện *Có Phải Yêu Nhau Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Một Trăm Cú Điện Thoại

Đem Tổng Dạ Huyền cho làm tỉnh lại, không phải Tần Huyền, mà là điện thoại của Tổng Dạ Nghiêu.

Tổng Dạ Huyền vẫn luôn biết, Tổng Dạ Nghiêu có một loại kiên trì mà không phải ai cũng so sánh được, đó là một loại quyết tâm cũng kiên trì muốn đem băng sơn hóa thành nước sôi, bởi vậy, chỉ cần Tổng Dạ Nghiêu quyết định làm một chuyện, tuyệt đối là không đạt đến thành quả, quyết không bỏ qua!

Đương nhiên, cũng bao gồm gọi điện thoại cho Tổng Dạ Huyền.

“Mẹ, xin nhờ mẹ nhanh tiếp điện thoại của cậu đi, con thật sự không chịu được nữa rồi!” Tần Huyền từ gian phòng cách vách chạy tới, che hai lỗ tai, hết sức thống khổ nhìn về chiếc điện thoại di động đặt ở tủ đầu giường Tổng Dạ Huyền!

Mẹ của nó là thần ngủ, là kẻ tham ăn, cô có thể không để ý tới tất cả âm thanh đánh thức cô, có thể ăn bất kỳ đồ vật cô yêu thích

Tổng Dạ Huyền mở mắt ra, chần bị xóc lên một góc, Tần Huyền vội vàng cầm điện thoại di động trên tủ đầu giường, bò lên trên giường Tổng Dạ Huyền.

Nắm trong tay điện thoại di động con trai đưa đến, Tổng Dạ Huyền nhìn mặt trên 99 cuộc gọi nhờ, không chút do dự đem Tổng Dạ Nghiêu điện thoại cúp máy!

“Mẹ , mẹ làm sao còn không tiếp điện thoại cậu?”

Tổng Dạ Huyền đưa điện thoại di động chuyển tới trước mặt nó “Bởi vì mẹ đang chờ cậu con gọi 100 cú điện thoại, tập hợp cái số nguyên!”

Người bạn nhỏ Tần Huyền sùng sốt, vậy Tổng Dạ Huyền căn bản không phải là bởi vì không tỉnh, mà là đang đợi Tổng Dạ Nghiêu gọi tới 100 cú điện thoại!

Quả nhiên, Tổng Dạ Huyền vừa dứt lời, điện thoại di động của cô lại sáng lên, lần này cô nhận luôn “Alo, anh.”

Mặc dù là hận thấu cha, thế nhưng Tổng Dạ Huyền từ nhỏ cùng anh trai Tổng Dạ Nghiêu quan hệ cũng không tệ lắm.

“Dạ Huyền, em chạy đi nơi đâu ? Sáng sớm Tần Dịch Phi gọi điện thoại cho anh hỏi em có về nhà chưa, hai người các em phải hay không lại cãi nhau rồi!” Đầu bên kia điện thoại, truyền đến giọng nói nôn nóng của Tổng Dạ Nghiêu.

Tổng Dạ Huyền đem thân thể từ dưới chăn rút ra một chút, bỏ gối ra sau lưng, nửa nằm ở trên giường “Anh, phiền anh xem qua các tờ báo hôm nay, nếu như ít hơn ba quyển báo không có tin tức tình ái của Tần Dịch Phi , em lập tức liền mang theo Tần Huyền trở lại, sau đó cùng anh ta hòa thuận!”

Đầu bên kia điện thoại, Tổng Dạ Nghiêu giọng điệu mềm nhũn ra “Dạ Huyền, mặc kệ như thế nào, các em đã kết hôn , hơn nữa Tần Huyền đã lớn như vậy, các em là không phải có thể có chừng có mực rồi!”

“Có chừng có mực chính là Tần Dịch Phi, mà không phải em! Anh, em có nguyên tắc làm việc của mình, anh cũng biết mà, em Tổng Dạ Huyền xác thực không có gì giới giang, em không phải là anh ta, cứ để anh ta ở bên ngoài phong lưu đi, em không thêm bận tâm, để anh ta hưởng thụ!”

Tổng Dạ Huyền hét to vào điện thoại!

“Anh biết những năm này em cũng khổ, thế nhưng lúc trước lựa chọn phải gả cho Tần Dịch Phi cũng là em, ba năm đó vẫn phản đối em kết hôn, mấy năm qua anh cũng cho em ly hôn không ít lần, nhưng là anh ta không chấp nhận , em đã không ly hôn, em liền cùng anh ta hòa thuận đi, không nên để người trong nhà bận tâm. . .”

“Anh, Tần Huyền nói nó đói bụng, em trước tiên dẫn nó đi ăn cơm đã!” Tổng Dạ Huyền nói, trực tiếp cúp điện thoại!

Đưa điện thoại di động đã tắt máy, Tổng Dạ Huyền đưa điện thoại di động ném đến một bên.

“Mẹ, mẹ không vui.” Tần Huyền đem đầu nhỏ vùi vào lồng ngực Tổng Dạ Huyền .

Tổng Dạ Huyền nhẹ nhàng vỗ đầu của nó, tay giúp nó đắp chăn xong, “Tần tiểu Huyền, nếu là có một ngày chúng ta chỉ có thể ở trong phòng thuê, cũng không bao giờ có thể tiếp tục ăn Haagen-Dazs, cũng không bao giờ có thể tiếp tục chơi Ultraman, tiền tiêu vặt của con cũng sẽ trở nên thật rất ít, thậm chí không có, con đồng ý quá cuộc sống như thế sao?”

Häagen-Dazs là hãng kem nổi tiếng nhất thế giới xuất phát từ Mỹ

Tần Huyền ở trong ngực của cô ngẩng đầu lên “Còn có mẹ mà?”

Tổng Dạ Huyền gật gật đầu “Mẹ sẽ ở cùng con, thế nhưng cuộc sống như thế, con đồng ý sao?”

“Vâng, có mẹ ở cùng, cuộc sống có ra sao con đều đồng ý!”

Tổng Dạ Huyền lau khóe mắt “Ài, tiểu hài tử của ai gia, không nên hiểu chuyện như vậy , luôn để đại nhân cảm động, không tốt lắm!”

Bạn đang đọc truyện *Có Phải Yêu Nhau Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Ultraman Sẽ Ngủ Với Con!

Dù là vô cùng không tình nguyện, Tổng Dạ Huyền vẫn là mang theo Tần Huyền rời giường , hai người trả phòng, Tổng Dạ Huyền mang theo Tần Huyền tiếp tục bốn ba kiếm việc mà không biết có điểm dừng ở đâu.

Thời gian đã là mười một giờ sáng, Dạ Huyền trực tiếp mang theo Tần Huyền đi đến một nhà hàng mà hai người thường xuyên đến, vì Tần Huyền bởi chính mình khổ cực bên ba, Dạ Huyền gọi cho nó một bàn lớn các món ăn.

“Mẹ, con cảm thấy mẹ hai ngày mặc cùng một bộ đồ, rất không được tự nhiên!” Tần Huyền trong miệng ăn món ăn, còn không quên buông lời bình luận về cách ăn mặc của mẫu thân đại nhân nhà mình.

Trên thực tế, Tống Dạ Huyền cũng có chút không được tự nhiên, trong nhà có rất nhiều quần áo, tuy rằng tình nhân ở bên ngoài của Tần Dịch Phi có thể xếp thành hàng, thế nhưng đối với việc cô ăn, mặc, ở, đi lại vẫn là hết sức chu đáo. Mỗi một quý, mấy cái nhãn hiệu cô yêu thích, đều sẽ có người dựa theo số đo đúng giờ đưa đến trong nhà, thêm vào đó cô có lúc sẽ cùng Mặc Nhiễm đi dạo phố mua đồ, trên căn bản y phục của cô là một ngày một cái!

“Không cho phép nói” Tống Dạ Huyền gấp mấy miếng thịt đến trong bát Tần Huyền “Đừng quên sáng sớm mẹ đã nói, chúng ta sớm muộn sẽ có ngày không còn gì!”

Tần Huyền chép miệng một cái “Nếu một ngày thực sự như vậy, không có ba ba, chúng ta còn có cậu, cho dù cậu không giúp chúng ta, mẹ không phải rất yêu thích chú Triều Ca kia sao?”

Tống Dạ Huyền không thích ở trong phòng khách ăn cơm, bởi vậy chỉ có cô cùng Tần Huyền đi ăn, cô đại đa số thời điểm đều đem Tần Huyền đến đại sảnh ăn cơm.

Cô không muốn sau này Tần Huyền trưởng thành chỉ có thể dùng tiền, như Tần Dịch Phi mọi việc đều muốn chú trọng khác với tất cả mọi người! Nàng chính là muốn Tần Huyền theo quần chúng, muốn Tần Huyền bình thường nhất, sinh hoạt thoải mái nhất!

Mười một giờ, chính là thời điểm ăn cơm, trong đại sảnh cũng không có thiếu người.

“Con yêu thích Ultraman, thời điểm con không có tiền, Ultraman sẽ tới cứu con sao?” Tống Dạ Huyền cảm thấy cô cần sửa lại quan điểm của con trai.

“Thế nhưng Ultraman sẽ ngủ với con!” Tần Huyền vừa ăn thịt, vừa cùng mẫu thân nhà mình thảo luận vấn đề yêu thích mà thâm ảo này!

Ngủ! Mặt Tống Dạ Huyền nhất thời ửng hồng!

Cô đưa tay gõ gõ trán Tần Huyền “Ăn cơm, không ngậm miệng liền đem con ném đến nhà dì Nhiễm Nhiễm của con!”

“Mẹ, mẹ thẹn thùng rồi!” Mọi lần, Tần Huyền đều thấy như vậy thôi, nhưng là hôm nay nhưng có chút không nhịn được nói nhiều, bởi vì nó phát hiện, mặt Tống Dạ Huyền, dĩ nhiên không chỉ là hồng bình thường.

Tống Dạ Huyền háng giọng, liền cúi đầu uống đồ uống trong ly “Tần tiểu Huyền, buổi tối mẹ có việc, ba con, cậu của con, còn có dì Nhiễm Nhiễm, con chọn đi!”

Tần Huyền bỗng nhiên ngẩng đầu, ngón tay chỉ về Tống Dạ Huyền sau lưng “Con có thể chọn người đó không?”

Tống Dạ Huyền quay đầu lại, nhìn thấy Đường Triều Ca một thân nhẹ nhàng khoan khoái đứng ở cách đó không xa, còn bên cạnh còn có Lục Húc Nghiên!

“Không thể, mau ăn cơm, cơm nước xong, mẹ dẫn con đi gặp ba con, để ba cho con đi cưỡi ngựa!” Tống Dạ Huyền tự nhiên sẽ không tiến lên va vào cái đỉnh kia.

“Nhưng là, mẹ, mẹ không phải...”

“Ba con không tốt với con sao?” Tống Dạ Huyền tiếp tục nắm chiếc đũa gõ trán cậu “Để con còn muốn người đàn ông khác!”

Không phải là chỉ cây dầu mà mắng cây hòe sao? Cô Tống Dạ Huyền lẽ nào thì sẽ không sao?

Tối hôm qua, cô đã nghĩ thông, Lục Húc Nghiên căn bản liền biết tính tình của cô, nếu như không phải cô ta tiến lên, một cái tát kia tuyệt đối là đánh trên mặt Đường Triều Ca!

Tối tận đêm khuya cô mới nhớ tới, thời điểm Triều Ca sau đó đi dìu Lục Húc Nghiên, chỉ là thân thể nghiêng về phía trước, không có bước đi.

Khi đó cô đã ôm Tần Huyền dời đi vài bước, Triều Ca nếu như không đuổi theo, không có đạo lý sẽ không đi cùng Lục Húc Nghiên!

Tuy rằng như vậy, thế nhưng cô vẫn là rất tức giận, đáy lòng vẫn không nhịn được muốn kích thích Đường Triều Ca một chút!

Quả nhiên, Đường Triều Ca nghe nói như thế “Húc Nghiên, chúng ta chuyển sang nơi khác ăn đi, chỗ này không sạch sẽ!”

Về mặt Lục Húc Nghiên, Tống Dạ Huyền không thấy, chỉ nghe được giọng nói của cô ta vô cùng mềm mại “Được, Triều Ca, em vừa nghĩ hay là về nhà em ăn đi”

Bạn đang đọc truyện *Có Phải Yêu Nhau Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 16: Mẹ, Mẹ Lợi Hại Nhất Rồi!

Đường Triều Ca đến , rồi lại đi.

“Mẹ , tiện nghi cho người phụ nữ kia rồi!” Tần Huyền có chút thất vọng, vốn là từ xa nhìn thấy Đường Triều Ca đến, nó muốn giúp mẫu thân đại nhân một cái, ai biết lại bị chính mình phá hỏng!

Còn nói ba ba tốt nữa chứ!

Đường Triều Ca nếu như không tức giận mới là lạ rồi!

“Đi, chuyện của người lớn trẻ con không nên hỏi đến, lại nói, con cảm thấy mẹ là quả hồng mềm sao? Tối hôm qua trên người bị bóp một cái, ngày hôm nay lại cho anh ta sắc mặt tốt, Tần tiểu Huyền, nói cho con, làm người phải có cốt khí!” Tống Dạ Huyền cười một mặt xem thường, anh ta cùng Lục Húc nghiên ở cùng nhau ăn cơm, dựa vào cái gì cô không được làm cho anh ta tức giận!

“Mẹ, mẹ lợi hại nhất rồi!” Tần Huyền cũng thập phần hưng phấn, nhưng KTV là nơi như thế nào, với người yêu con như mạng sống – Tống Dạ Huyền thì tuyệt đối không cho nó đi theo.

Bởi vì ngày hôm nay Nhiệm Nhiệm đi ra ngoài đi công tác , dưới sự bắt buộc dĩ, Tống Dạ Huyền vẫn quyết định đem Tần Huyền đưa đi tìm Tần Dịch Phi.

Quan hệ với Tần Dịch Phi, Tống Dạ Huyền vẫn xử lý hết sức tốt, ví dụ như ngày hôm qua bọn họ cãi nhau đến long trời lở đất, ngày hôm nay vẫn như cũ có thể gọi điện thoại, hai người trò chuyện với nhau thật vui.

Tần Dịch Phi là tổng giám đốc công ty, vì lẽ đó mặc dù là cuối tuần, Tống Dạ Huyền vẫn phải tới công ty tìm anh. Kỳ thực có thể khi đó Tần Dịch Phi căn bản không ở công ty, chỉ có điều nếu như là những chỗ khác, phỏng chừng hai người có thể âm ỉ lên!

Cho nên tới công ty, dĩ nhiên sẽ có nhiều người nhìn, Tống Dạ Huyền không có hứng thú ở trước mặt người khác biểu diễn việc nhà của chính mình!

“Phu nhân, thiếu gia, tổng giám đốc hiện tại phòng họp, hai vị ở nơi này chờ một lát.” Thư ký Lâm Duy tươi cười đem hai người vào phòng khách , lại gọi người mang trà vào.

Tống Dạ Huyền gật gật đầu, ngược lại cuộc hẹn tụ tập là buổi tối, cô đối với thời gian cũng không quá lo lắng, không phải là chờ sao, cô không ngại!

“Mẹ, mẹ có hay không cảm thấy, nơi này không giống như là công ty nhà chúng ta?” Tần Huyền lúi đến bên người cô, so với Tống Dạ Huyền không thêm đề mọi việc ý, thì nó cảm thấy mình không giống chủ nhân ở đây!

“Đây là công ty ba con, không phải con!” Tống Dạ Huyền khinh bỉ nhấp một chút trà, vẫn là trà Long Tĩnh, đúng là hiểu lòng cô!

“Nhưng là con cảm thấy không thoải mái, rõ ràng là nhà chúng ta, nhưng là đám người kia thấy chúng ta đến, đối xử như khách mời!”

“Vậy con muốn như thế nào?” Hồ đồ , chuyện như vậy, cô cũng không phải chưa từng làm!

Tần Huyền lén lút ở bên tai cô thì thầm một hồi, Tống Dạ Huyền suy nghĩ một thoáng, buổi chiều rất tệ nhạt, cô cũng không ngại để Tần Huyền tạo ra niềm vui, cũng là phát tay theo nó náo loạn!

Sau khi xác nhận Tống Dạ Huyền đã nhắm mắt, Tần Huyền đẩy cửa phòng khách ra, thừa dịp không ai chú ý, ở trong công ty tùy tiện đi tới, cũng thỉnh thoảng bắt đầu chế tạo các động tác mờ ám.

Đánh đổ chén nước người khác, dùng chân ngáng người, vứt bừa đồ đạc, vân vân.

Ban đầu còn không ai để ý đến nó, cũng nghĩ chính mình không cần thận, nhưng là dần dần, bầu không khí trong phòng làm việc bắt đầu thay đổi, cũng có người cảm giác được không biết bên cạnh bàn khi nào có thêm một đứa bé năm tuổi.

Có người gọi điện thoại cho phòng hành chính, rất nhanh đã có mấy bảo an xông tới, Tần Huyền vóc dáng nhỏ, chạy vừa nhanh, lại không sợ người khác bắt nó, nó chỉ là đơn thuần muốn đem mọi việc làm lớn!

Tuy rằng nó biết Tống Dạ Huyền không để ý Tần Dịch Phi, nhưng nó biết Tần Dịch Phi rất quan tâm nó cùng Tống Dạ Huyền, những người thư ký này biết hai mẹ con bọn họ đến rồi, vậy mà không nói cho Tần Dịch Phi, rõ ràng chính là có mưu đồ khác!

“Đang ở nơi này làm cái gì?” giọng Tần Dịch Phi truyền tới, mới vừa từ trong thang máy đi ra, liền nhìn thấy trong phòng làm việc loạn tung lên, trên bàn trên đất đi đều là các loại đồ vật.

“Ba ——” nghe được giọng nói của Tần Dịch Phi , Tần Huyền liền bò lên trên bàn, hướng Tần Dịch Phi mở ra hai tay.

Bạn đang đọc truyện *Có Phải Yêu Nhau Không* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Tuy Rằng Độ Khả Thi Là Số Không

Tần Dịch Phi nhìn thấy Tần Huyền gọi mình, lập tức đem tư liệu trong tay đều giao cho thư ký phía sau, vài bước chạy lên trước đem Tần Huyền ôm lên.

Tần Huyền biết mình huyền não, liền ở trên mặt Tần Dịch Phi mãnh liệt hôn một cái “Ba, con cùng bọn họ chơi trốn tìm!”

“Xem ra, con chơi rất vui?” Tần Dịch Phi trừng mắt nhìn lướt qua mọi người, sáu người bảo an, một văn phòng to với ba mươi, bốn mươi người, đều tụ tập cùng một chỗ, có thể không vui vẻ sao?

Tần Huyền ôm cổ của anh, tiếp tục chùi nước miếng “Mẹ đẻ con ngày hôm nay theo ba, mẹ buổi tối có việc.”

Đối với Tần Dịch Phi, Tần Huyền tổng kết ra kinh nghiệm chính là, nếu như làm chuyện sai lầm, sẽ là một người ba nghiêm khắc!

Tần Dịch Phi hơi thay đổi sắc mặt “Mẹ đưa con đến nơi này, liền đi rồi?”

“Không, mẹ đang ngủ! Con một mình tè nhọt liền đi ra chơi, ba, chúng con chờ ba đã lâu đã lâu ——” Tần Huyền bị Tần Dịch Phi ôm vào trong ngực, vừa nói, trong tay còn không quên diễn .

Tần Dịch Phi dĩ nhiên biết con mình đang vui đùa quá trớn, nhưng vẫn là tùy ý theo nó!

“Vậy chúng ta đi xem mẹ con.” Tần Dịch Phi ôm Tần Huyền, đi về phía phòng khách, vừa bước được vài bước, rồi lại chợt nhớ tới đến cái gì “Ngày hôm nay ai làm ở phòng lễ tân, có thể để cho người đó về nhà được rồi!”

Không khí trong phòng làm việc bỗng chốc lạnh đi, nhưng Tần Huyền không cảm giác chút nào, vẫn ôm cổ Tần Dịch Phi , hai cha con hướng phòng khách mà đi.

Bởi vì Tần Huyền rời đi hơi lâu, ban đầu Tống Dạ Huyền giả bộ ngủ nhưng giờ đã ngủ thật sự .

Hai cha con buông tay “Ba , ba ở đây có giường không ? Tối hôm qua mẹ mang con thuê phòng ở bên ngoài , mẹ lạ giường, phòng chừng ngủ không ngon!”

Tống Dạ Huyền nghiêng thân thể đang tựa ở trên ghế salông, tóc dài mềm mại bao trùm ở trên lưng, váy màu xanh nhạt đưa đến cảm giác đặc biệt yên tĩnh, tuy rằng cô bình thường cùng anh ôn ào, thế nhưng khi ngủ , thì lại làm người khác say lòng.

“Con trai, ba ôm mẹ con đi, còn con?” Tần Dịch Phi cũng biết榻 xấu lạ giường của Tống Dạ Huyền, cái này cũng đã bị cô lấy làm lý do cho đêm tân hôn a!

“Con có chân đi mà!”

Tần Dịch Phi cười khế, sờ sờ đầu của nó, lúc này mới ôm lấy Tống Dạ Huyền từ trên ghế salông, hướng phòng làm việc của mình đi đến. Tần Huyền đi theo sau, mở cửa, đóng cửa, hai cha con bước tiến nhẹ nhàng, chỉ lo có một chút tiếng động , liền thức tỉnh người đang ngủ.

Tuy rằng cái kia độ khả thi hầu như là con số không.

Tống Dạ Huyền có cảm giác mắt càng trùng xuống, đợi đến lúc cô tỉnh lại cô nhìn ra ngoài cửa sổ một màu đen kịt , liền phát hoảng.

Cô làm sao ngủ say đến như vậy được?

Nâng người ngồi dậy, Tống Dạ Huyền lúc này mới phát hiện mình nằm ở trên một cái giường, tuy rằng cùng Tần Dịch Phi nhìn nhau tương đối ít, thế nhưng mùi trên người anh vẫn hết sức quen thuộc.

Nhìn quanh bốn phía, có thể nghe được giọng nói trầm thấp của Tần Dịch Phi , cô nhẹ nhàng lắc lắc đầu, nơi này hẳn là căn phòng riêng trong văn phòng Tần Dịch Phi, chỉ là cô lúc nào ngủ ở nơi này ?

“Tần Huyền, đi vào cho mẹ!” Làm con, đã biết được cô buổi tối có cuộc gặp trọng đại, vậy mà không biết đánh thức cô!

Bị điểm đến tên, Tần Huyền cùng Tần Dịch Phi mắt to trừng mắt nhỏ, sau khi ở trong phòng nhiều lần truyền đến vài tiếng hô hoán, Tần Huyền rút cục

dưới ánh nhìn Tần Dịch Phi đi vào.

“Mẹ bây giờ lập tức đi tham gia tụ hội bạn học, con tốt nhất tỉ mỉ suy nghĩ xem con buổi tối thứ sáu có làm bài tập không, sau đó có vấn đề gì thì để ba con giúp con xử lý!” Tống Dạ Huyền quay về phía gương sửa lại một chút tóc, liền nhấc túi lên, chuẩn bị ra ngoài!

May là mới sáu giờ, nếu như lái xe nhanh một chút, hẳn là vẫn tới kịp!

Bạn đang đọc truyện *Có Phải Yêu Nhau Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Con Sói To Tần Dịch Phi

Tần Dịch Phi mở rộng cửa tiến vào, Tống Dạ Huyền đang chuẩn bị ra ngoài, hai người mặt đối mặt.

“Muốn đi ra ngoài?” Tần Dịch Phi lên tiếng dò hỏi.

“Tần Huyền liền giao cho anh, anh đừng dẫn nó đi gặp những tình nhân của anh là có thể giúp em rồi! Mặt khác bài tập nó chưa có viết xong, anh sớm một chút dẫn nó về nhà đi!” Tống Dạ Huyền cẩn thận nói liên miên, căn bản mặc kệ người đàn ông trước mặt nghĩ như thế nào.

“Không đi không được sao?” Tần Dịch Phi bỗng dùng giọng điệu mềm nhẹ.

Tống Dạ Huyền sửng sốt, nhưng lập tức lại phản ứng lại “Tần Dịch Phi, đầu óc anh có vấn đề sao ?!”

“Em xuống lầu đi, lên xe của anh trước, ở trong đó thay quần áo, cũng sẽ có người giúp em trang điểm, tài xế là tiểu Lý, nhận ra chứ?”

Tống Dạ Huyền cảm thấy Tần Dịch Phi nhất định là có dây thần kinh nào bị hỏng rồi!

“Được rồi, Tần tiên sinh, em sẽ một lần thoải mái làm Tần phu nhân vậy, hưởng thụ phục vụ của ngài, bất quá phiền phức ngài nhất định phải chiều cố kỹ lưỡng Tần Huyền!” Tống Dạ Huyền đem Tần Huyền đưa tới trong lòng ngực Tần Dịch Phi, trước ánh mắt lưu luyến không rời của Tần Huyền, cô bước lên vô cùng kiên quyết đi ra khỏi văn phòng!

“Ai, ba, lúc này nếu như ba cứng rắn một chút, mẹ có thể sẽ không đi tới đó!”

“Mẹ con sẽ càng thêm hận ba, con trai, ba tan tâm rồi, trước tiên mang con về nhà làm bài tập!” Tần Dịch Phi cùng Tần Huyền cọ cọ mũi, hai cha con náo loạn thêm một lúc rồi mới tan tâm cùng nhau về nhà.

Tống Dạ Huyền đi nhanh đến khổ cực, thời điểm đến KTV cũng đã chậm rồi, đứng ở giữa một đám đồng phục vụ của nữ sinh, Tống Dạ Huyền xác thực có vẻ hơi phổ thông, một chiếc quần dài màu sắc đơn giản, tuy rằng đường cắt có chút mới lạ, nhưng trên người cô không có bất kỳ đồ trang sức gì.

Khi ánh mắt rơi xuống trên người Đường Triều Ca, cô lập tức liền rõ ràng ý tứ Tần Dịch Phi!

Cô đã nói mà, con sói to Tần Dịch Phi, lúc nào hoàn lương a, trở thành cừu nhỏ ôn nhu rồi! Nguyên lai căn bản là có mưu đồ khác! Rõ ràng biết cô buổi tối muốn tới nơi này, không muốn để cho cô hơn người khác mà!

Nhìn thấy Dạ Huyền đến, lớp trưởng lập tức lớn giọng hô lên “Tống Dạ Huyền, đến đến, bạn đã đến, nếu không đến, chúng tôi sẽ tới bên trong biệt thự ba tầng nhà bạn giết bạn!”

Trong một năm ấy, cô cũng học pháp luật, cùng chuyên ngành với Đường Triều Ca, cùng một lớp, sau đó cảm thấy khô khan, liền lên lút thay đổi chuyên ngành. Nhưng bạn bè như vậy, cơ sở kinh tế quyết định bạn bè xung quanh, sau đó mặc dù cô chuyển sang quốc tế mậu dịch, nhưng cũng như trước cùng Đường Triều Ca và đám người kia rất quen thuộc.

“Lớp trưởng thật biết nói đùa, tôi đến muộn, tự phạt ba chén.” Dạ Huyền cũng không nhắc nhở, cầm lấy ba cái ly thủy tinh không trân bàn, lần lượt xếp ra, rót ba ly rượu, cũng không thêm nhìn tới mọi người, từng cái uống xuống.

“Quả nhiên sáng khoái!” Trong phòng không ít người bắt đầu huýt sáo khen hay.

“Dạ Huyền, ngồi ở đây đi.” Dạ Huyền vừa đứng lên, liền nhìn thấy Hoắc Trạch vẫy tay gọi cô, bên cạnh còn có một chỗ trống, Dạ Huyền cũng không kiêng kị, không chút khách khí liền ngồi xuống.

Đám người kia, bình thường tiến đến đồng thời chính là ăn ăn uống uống, Dạ Huyền đã sớm quen thuộc, mà ban đầu đến muộn tự phạt ba chén, chính là hình phạt Đường Triều Ca lập ra, đó chỉ quá khứ, cảnh còn người mất!

“Dạ Huyền, bạn nhất định còn không biết, xem, Đường đại Hải Quy của chúng ta về nước rồi!” Dạ Huyền cùng một đám bạn gái quan hệ cũng bình

thường, nhưng với bạn trai thì tốt hơn tí. Mặc dù cô đã kết hôn, nhưng vẫn có nhiều người đến làm quen.

Dạ Huyền lại uống một hớp rượu “Ai, đã sớm nhìn thấy, bạn cũng không phải không biết, tôi gần đây vì việc ly hôn nên bạn lắm!”

Làm một người mẹ mẫu mực, ở trước mặt Tần Huyền cô sẽ hơi khiêm tốn một chút, bây giờ không có Tần Huyền ở đây, uống rượu đúng là sáng khoái!

“Vậy sao, lần này thật sự quyết định ly hôn?” Bỗng nhiên, một đám bạn nữ sáp lại gần “Sẽ không là bởi vì Triều Ca trở về chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Có Phải Yêu Nhau Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Xem Ra Đúng Là Hồng Rồi!

Trong miệng Dạ Huyền vẫn còn rượu, nhất thời không biết nên nuốt vào hay là phun ra, như cô hiện tại không biết trả lời đúng, hay là trả lời sai.

Kỳ thực, chơi với cả nam lẫn nữ, có ảnh hưởng không tốt tới cô, phàm là bạn nữ hỏi cô có hay không có lựa chọn khác, bất luận cô trả lời ra sao, những người này vẫn là dựa theo các cô ấy nghĩ gì để quyết định vấn đề.

Vì lẽ đó, đúng hay sai, Tổng Dạ Huyền nhất thời không biết làm sao lựa chọn?

“Các bạn đang nói chuyện cười gì vậy, Dạ Huyền cùng Triều Ca không phải là các bạn nghĩ đâu! Tôi tin tưởng Dạ Huyền!” Lúc này, một giọng nói quen thuộc vang lên.

Dạ Huyền ngẩng đầu, quả nhiên là người bên cạnh Triều Ca, tìm tới giải thích làm gì, ai, chết không được từ té đầu Lục Húc Nghiên!

Thiên lý ở chỗ nào a, hà tất mỗi ngày trút trên đầu cô toàn chuyện không đâu vậy!

“Cũng đúng, Dạ Huyền, tôi nghe Nhất Tỷ có nói rồi, ngày hôm nay nhìn thấy Tần Dịch Phi nhà bạn ngang nhiên ở văn phòng ôm một người phụ nữ!” Một bạn nữa khác lại tiếp tục cái trò bát quái.

Dạ Huyền lại rót cho mình một ly rượu, trong giọng nói có thêm một chút hiếu kỳ “Thật sao?”

Cô vừa uống rượu, một bên thân nhiên nhìn về phía bạn nữ kia.

Đại khái là từ trước tới nay không nghĩ tới cô cư nhiên bình tĩnh như vậy, trong lúc nhất thời trong phòng khách ngoại trừ âm nhạc đang phát, dĩ nhiên không một người nói chuyện!

Thời đại học Tổng Dạ Huyền như thế nào? Có thể nói là hô mưa gọi gió, hận không thể nắm roi thúc giục tất cả!

“Đúng đấy, bạn tôi nói, còn nhìn thấy một đứa bé mảnh liệt ôm Tần Dịch Phi nhà bạn, à người kia nhìn như mặc chiếc váy màu xanh nhạt, nghe nói là ôm đi vào văn phòng! Chà chà ~~ khẩu vị thật nặng a!” Đại khái là bởi vì muốn nhìn Tổng Dạ Huyền tức giận, vị nữ bạn học kia đem tình cảnh miêu tả vô cùng cẩn thận!

Tổng Dạ Huyền cảm thấy một màn kia nghe có chút quen thuộc, một ly rượu uống xong, lại cho mình rót một ly nữa “Này...” cô lại nhấp một chút rượu, nên nói như thế nào đây?” Tần Huyền thân thiết với ba nó thì có gì không đúng, tối ngày hôm nay đúng là mặc chiếc váy màu xanh nhạt.” Dạ Huyền vừa chỉ quần áo trên người mình “Ra ngoài tụ tập, tùy tiện đôi!”

Trong phòng mọi người đều im lặng.

“Không có chuyện gì rồi, tôi là tôi, anh ta là anh ta! Tôi không có hứng thú!”

Hỏi đi hỏi đi, tùy các người hỏi, Tổng Dạ Huyền nghĩ thầm, lão nương mới không sợ các người đâu!

Nhưng lời nói này, trong lòng của mọi người đều đổi vị, đây rõ ràng là hai chúng ta ân ái lắm, người tùy tiện làm sao hỏi, ta đều không sợ! Đặc biệt là câu kia ra ngoài nên thay quần áo, chà chà, để mấy phụ nữ bình thường hay mơ tưởng suy nghĩ viễn vông thì nó lại theo một chiều hướng khác a!

Xé quần áo, tại văn phòng thân mật!

(๖o๖). . .

Dưới không khí áp lực nặng nề như vậy, rốt cục có người không nhịn được lên tiếng, Triều Ca bỗng nhiên đứng lên “Tôi hơi khó chịu, tôi đi ra ngoài thay đổi không khí!”

Một bên Lục Húc Nghiên liền lên tiếng hỏi dò “Muốn em đi cùng anh không?”

“Không cần , anh đi ra ngoài hút thuốc sẽ trở lại!” Triều Ca hướng Dạ Huyền liếc mắt nhìn, bắt đầu dĩ cô căn bản không đem anh để ở trong mắt, đang ngồi cùng một người bạn tìm hiểu luật hôn nhân!

Thời điểm Triều Ca ra ngoài, cánh cửa vang lên tiếng động thật lớn!

“Xem ra đúng là muộn rồi!” Tống Dạ Huyền nheo mắt lại một tí, có chút trêu ghẹo nói.

Tống Dạ Huyền cũng không phủ nhận Triều Ca trở về đối với cô sẽ tạo thành một ảnh hưởng nhất định, nhưng chuyện này cũng không hề đại diện cho mọi chuyện cô sẽ để anh làm trung tâm, hiện tại, cô lo lắng nhất là Tần Huyền, chỉ cần Tần Huyền tốt , là cô cũng tốt rồi.

Còn Tần Dịch Phi, đó là cô khi còn trẻ phạm sai lầm, cô nhất định phải kết thúc thôi!

Bạn đang đọc truyện *Có Phải Yêu Nhau Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Chiếm Cự Danh Phận Vợ Chính Thức.

“Ai, Húc Nghiên của chúng ta vẫn còn là phụ nữ độc thân , bạn đừng bỏ qua cơ hội lần này a!” Có người cười nói.

Kỳ thực có người mang Lục Húc Nghiên cùng Đường Triều Ca trêu đùa, lại nói hai người cùng nhau đến, sau đó Đường Triều Ca lại vô cùng cẩn thận bảo vệ Lục Húc Nghiên, rồi trong mắt mọi người ở đây tự nhiên trở thành một tảng ý tứ khác!

Lục Húc Nghiên tiếp tục diễn màn ngượng ngùng với mọi người, đem các vị đang ngồi ở đây dọa đến sững sững sờ sờ!

Tống Dạ Huyền chớp cha chớp chớp miệng, lại uống một ly rượu “Ai, Hoắc Trạch, bạn có phải có cái dự án muốn cùng Tần Dịch Phi hợp tác a, có muốn hay không mình tiết lộ cho bạn một chút tin tức?”

Câu nói kia truyền tới, ở bề ngoài bình tĩnh, kỳ thực nội tâm hơn nửa đang phát điên.

Lời nói này, cô không muốn nghe giọng nói của Lục Húc Nghiên, Dạ Huyền biết tâm tư Hoắc Trạch, như vậy kết hợp gỡ bỏ đề tài vô vị kia!

“Bạn học cũ, chiếu cố chiếu cố.” Hoắc Trạch cười nói tiếp, hai người ngồi ở bên cạnh, một ánh mắt liền có thể rõ ràng tâm tư của đối phương.

Dạ Huyền tuy rằng không quản công việc của Tần Dịch Phi, thế nhưng làm sao khiến người ta thuận lợi cùng Tần Dịch Phi đàm phán công việc cô vẫn có mấy phần hiểu rõ! Cô khiến Tần Dịch Phi tức giận, ngược lại nếu người khác làm, liền nhất định có thể để Tần Dịch Phi hài lòng rồi! Cho dù cái phương pháp này vô căn cứ, Tần Dịch Phi cũng không đến mức bỏ đi mặt mũi của cô!

Công ty anh nói lớn cũng không lớn, đặc biệt là công ty lớn, tới tới đi đi, liền như vậy mấy người, Tần Dịch Phi liền thuộc trong mấy người kia.

Khởi đầu còn có người đối với Dạ Huyền có ác cảm, nhưng là theo Dạ Huyền nói nhiều , lại liên lụy đến cô cùng Tần Dịch Phi , ai còn nhớ tới bên trong góc phòng khách còn ngồi là Lục Húc Nghiên?

Đến một lúc, cô nói chuyện với bạn trai còn nhiều hơn bạn gái!

Đây chính là khát vọng lòng người, biết rõ cùng Tần Dịch Phi là không thể, thế nhưng đáy lòng nhưng không ngừng được nghỉ, ngoài miệng cũng sẽ không ngừng được muốn nói.

Tống Dạ Huyền cũng không ngăn trở, mặc cho bọn họ thảo luận.

Thừa dịp tất cả mọi người tán gẫu đến náo nhiệt , cô liền đứng dậy vào nhà vệ sinh rửa tay.

Đây là điển hình cho kiểu tự hời hợt mà không bằng lòng, những người đã qua thời thanh xuân nhưng vẫn còn lưu luyến mãnh liệt với khoảng thời gian đó, đại đa số người ở đây ngoại trừ nói về đàn ông, thì cũng là nói về đời sống sinh hoạt.

Người đàn ông của cô cô không muốn nói, bởi vì nói đến chuyện Tần Dịch Phi, thì có không ít người đem ánh mắt đồng tình chiếu xuống người cô, liên quan tới đời sống sinh hoạt, cô càng không có cái gì có thể nói, cô cũng chỉ có Tần Huyền.

Nói cho cùng, nếu không phải là ngày hôm qua cô đánh Lục Húc Nghiên một cái, tất nhiên cô sẽ không tới nơi này.

“Em xem ra trải qua cuộc sống không tồi?” Từ phòng rửa tay đi ra, cô liền nhìn thấy Triều Ca đang đứng dựa vào tường.

Tổng Dạ Huyền lau sạch tay, sửa lại một chút tóc “Em như vậy không có gì là không được, em chính là một con sâu dãi, anh có thể tùy tiện đem em nghĩ như thế nào, em không có vấn đề!”

“Vậy tại sao em lại luôn miệng nói muốn ly hôn?” Đường Triều Ca tiếp tục tựa ở cách đó không xa hỏi cô.

Dạ Huyền đưa tay lau sạch sẽ, đi tới trước mặt Đường Triều Ca “Như anh nhìn thấy, em quá chán cuộc sống như thế!”

Chán ghét cùng Tần Dịch Phi cãi nhau, càng đáng ghét hơn cùng Tần Dịch Phi bằng mặt không bằng lòng!

Tuy rằng Tần Dịch Phi cho cô tự do tuyệt đối, thế nhưng cái tình thần trên càng trói buộc cô hơn! Mỗi ngày cô đều nhìn thấy anh ta với các loại tin tức xuất hiện trên báo chí, mà cô chỉ có thể ở biệt thự của anh ta cùng Tần Huyền ăn cơm!

Mỗi người đều cần tình cảm, Tần Huyền còn lúc nhỏ, đều hướng cô gọi muốn ba, mà khi đó Tần Dịch Phi không biết đang cùng cô tình nhân nào lăn lộn trên giường! Khi đó cô chính là hận Tần Dịch Phi nhất!

“Anh xem em không phải muốn ly hôn, chỉ là muốn cùng anh ta cấu kinh mà thôi!”

Tổng Dạ Huyền cười khẽ “Có thể là như vậy, kỳ thực mà nói, em bắt quá cũng như Tần Dịch Phi đang nuôi một tiểu tình nhân mà thôi, chỉ là vừa vặn em chiếm cứ danh phận vợ chính thức, còn có một đứa con mà anh ta yêu thương vạn phần mà thôi mà thôi!”

Hiện tại, cô lo lắng nhất là Tần Huyền, chỉ cần Tần Huyền tốt, là cô cũng tốt rồi.

Bạn đang đọc truyện *Có Phải Yêu Nhau Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Vô Cùng Chối Mất

“Tổng Dạ Huyền”

Cô không để ý đến anh, tiếp tục đi về phía trước!

Triều Ca từ phía sau bước vội tới, từ sau nắm lấy tay trái của cô, trước đó vì tay phải phản ứng trước nên bắt hụt, ép bước về phía trước khiến cô chống lưng vào tường.

Nam và nữ trời sinh sức mạnh khác nhau.

Vào thời điểm này, Dạ Huyền cũng không biết chính mình có hay không muốn phản kháng

Không kịp đề phòng, nụ hôn của anh liền rơi xuống, ban đầu chỉ là tính trừng phạt cô nhưng dần dần anh phát hiện môi cô thật mềm, khí tức quá mức ngon ngọt, mà cô ôn nhu như vậy càng làm anh không có cách nào chống cự lại được.

Khi nụ hôn kết thúc, Dạ Huyền bỗng nhiên ghé vào tai anh cười khẽ. Anh không phải là muốn thăm dò sao? Cô phụng bồi là được rồi!

“Như thế nào? Tôi làm tình nhân mấy năm nay nên có chút kinh nghiệm đấy!” Dạ Huyền bỗng nhiên lè lưỡi, liếm nhẹ môi mình bị anh hôn qua, vẽ theo hình cánh môi, động tác mềm nhẹ mà tràn đầy mê hoặc

Triều Ca thấy đầy mắt Dạ Huyền tràn đầy quyến rũ chỉ cảm thấy chói mắt, vô cùng chói mắt.

Anh biết Dạ Huyền là người tính tình mười phần nóng nảy, thời điểm làm việc đại đa số thích là làm, không thích là không thèm nhìn. Mà đối với động tác hôn thân mật lại vô cùng ngây ngô, anh còn nhớ lúc hai người hôn môi ngay cả thờ cô thậm chí không biết.

Nhưng hiện tại anh cảm thấy trước mặt cô đã không còn cách nào bình tĩnh được.

Sau năm năm, cô có thể khiến nam nhân huyết thống căng tràn

“Kỳ thực, tôi cùng Tần Dịch Phi đến con còn có, còn có cái gì là không phát sinh nữa đây?” Thấy Đường Triều Ca đen mặt, cô vội vàng bổ sung

Thân thể Đường Triều Ca bước về phía trước 2 bước, kề sát người Dạ Huyền, khiến thân thể hai người không có kẽ hở “Thật sao? Em có thể đừng quên. ...”

“Lần đầu tiên là cùng anh đúng không?” Dạ Huyền cười khẽ, thân thể linh hoạt liền dễ dàng né tránh được khống chế của Đường Triều Ca. Cô đứng bên cạnh Triều Ca “Chuyện đó có là cái gì? Anh cùng tôi là một lần, Tần Dịch Phi cùng tôi ..” Dạ Huyền bỗng nhiên hướng anh lộ ra nụ cười mê hoặc

chúng sinh “Chúng tôi là cùng nhau năm năm rồi!”

Nhìn thấy Đường Triều Ca đáng vẻ ăn quả đắng, Tống Dạ Huyền ngẩng đầu ưỡn ngực bước nhanh về phòng khách

Triều Ca cũng không vội về phòng khách, trái lại đi ra phía ngoài ban công, cũng nhìn thấy Hoắc Trạch giống mình ra đây.

“Anh cũng ra à?” Nhìn tàn thuốc dưới chân, Triều Ca có chút giật mình.

“Hừm” nhìn thấy anh, khóe miệng Hoắc Trạch hiện lên nụ cười mang theo vài phần cay đắng “Triều Ca! Với Dạ Huyền anh nghĩ ra chưa?”

Triều Ca biết ý tứ trong lời nói của cậu “Tôi có lựa chọn sao?”

Cô không chỉ cùng Tần Dịch Phi kết hôn mà còn vô cùng hạnh phúc, con cũng có thì còn thiếu cái gì đây?

“Triều Ca, anh thật sự buông xuôi đối với cô ấy sao? Tất cả mọi người đều biết cô ấy không coi ai bằng hạt cát trong mắt, nhưng biết anh 4 năm, cô ấy mỗi ngày đều nhìn anh cùng Lục Húc Nghiên đi chung với nhau, ở cùng Tần Dịch Phi 5 năm,..” bóng đen nói tới chỗ này dừng lại một chút “anh không cảm thấy cô ấy đã thay đổi rất nhiều?”

Không giãy dụa, không chống cự, thậm chí có chút an phận với mệnh trời

Nhịp tim Triều Ca dừng lại trong nháy mắt “Hoắc Trạch, tôi và Lục Húc Nghiên chỉ là bạn bè, điều này mọi người đều biết.”

“Anh có đáp án tôi liền yên tâm. Thế nhưng, Triều Ca nếu như có thể thì đối với cô ấy tốt hơn một chút” Hoắc Trạch nói xong liền quay người hướng phòng khách đi tới

Bạn đang đọc truyện *Có Phải Yêu Nhau Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Lo Sợ Tình Yêu Bị Bại Lộ

Thời điểm trở lại phòng khách, Triều Ca nhìn thấy Dạ Huyền cùng một đám phụ nữ đang rút thăm thi đấu, nhìn thấy anh trở về có người đem tên của anh thả vào thùng.

“Triều Ca, anh phải nắm chắc cơ hội hát cùng Húc Nghiên nha ! Anh phải biết rằng không có anh ở đây Húc Nghiên gánh chịu không ít oan ức đấy!”
Lớp trưởng nhiều chuyện, cái miệng lúc nào cũng bô bô không ngừng.

“Lớp trưởng, anh không sợ tôi đánh vợ của anh sao?” Triều Ca không chút khách khí đáp lại.

“Lớp trưởng kia cho uống rượu là được rồi!” Dạ Huyền nói thêm vào, rồi cùng tán gẫu với vợ lớp trưởng

Vòng thứ nhất, rất viên mãn chính là lớp trưởng cùng vợ lớp trưởng, hai người cùng hát một bài . Bài này vốn là bài hợp xướng nhưng vợ chồng họ lại cùng song ca.

Lớp trưởng cùng vợ âm tiết không hòa hợp bởi vậy hát bài này không hay, lớp trưởng bị nhiều người chê cười liền hát tiếp bài khiến người nghe ôm bụng cười to, rồi lại khiến người ta cảm động không thôi.

Tiếp theo vòng thứ hai, vòng thứ ba có người làm trò cười, cũng có bài hát vô cùng tốt, chỉ là không biết có phải trùng hợp hay không mà Triều Ca cùng Dạ Huyền trước sau không hát cùng, mấy lần đều là Húc Nghiên và những người khác hát . Hai người tựa hồ bị thần số mệnh bỏ quên, trước sau không gặp

Thật vất vả Dạ Huyền mới song ca cùng Hoắc Trạch, đang đến thời điểm chọn bài thì Hoắc Trạch lại cười từ chối “Cổ họng tôi có điểm không thoải mái, theo tôi thì Triều Ca anh thay tôi hát đi, tôi uống rượu”

Dạ Huyền không rõ ý tứ của Hoắc Trạch, dựa theo quy tắc trò chơi nếu như uống rượu thì không cần hát nữa đấy sao?

“Vậy tôi cũng uống rượu” Dạ Huyền cũng lười tính toán, cô dám cam đoan nếu như cô cùng Triều Ca có nửa điểm đáng thì phòng chừng tối nay cô sẽ thấp thỏm không yên.

Dạ Huyền đang đưa tay cầm lấy ly rượu, liền nghe thấy giọng nói của Triều Ca xuyên qua microphone truyền đến “Hát bài tử của em?”

“Hát thì hát!” Dạ Huyền tức giận, đã như vậy nếu thật sự không hát thì chẳng phải cô có vẻ hẹp hòi sao?

Thời gian không còn sớm, hát hò liên tục, thời gian cũng muộn, lớp trưởng làm lãnh đạo đương nhiên vào lúc này phải phát tài lãnh đạo

“Bài thứ mấy?” lớp trưởng ngồi cạnh máy vi tính hỏi hai người

“Thứ sáu !”

“Thứ sáu”

Hai người đồng thanh trả lời, chen lẫn trong hoàn cảnh huyên náo có vẻ thật đặc biệt.

Lớp trưởng giật mình, nhưng nghĩ tới quan hệ trước đó của hai người vẫn chọn bài thứ sáu.

“ Có phải hay không sai rồi, bài của Huỳnh Hiểu Minh không phải là đơn ca sao?” Tên bài vừa chạy lên, đã có người lên tiếng thắc mắc.

“ Không có chuyện gì, tôi có thể hát, lớp trưởng không cần đổi bài!” Trước đây Dạ Huyền đã nghe qua , lúc đó hiểu kì không ngót, còn đi nghiên cứu một thời gian. “Triều Ca anh hát trước một đoạn, đoạn hai tôi hát, đến đoạn cao trào anh hát, tôi hỗ trợ như thế đi!”

Triều Ca vốn định phản đối nhưng nhìn cô vén tay áo vỗ vập liền trừng mắt một cái.

Đây là bài đơn ca, đoạn thứ nhất anh hát, đoạn thứ hai là Dạ Huyền hát, lưu luyến lại hết sức thâm tình. Cô mới hát một câu anh lại nghe có mấy phần tan nát cõi lòng.

Đoạn nhạc dạo vang lên, là tiếng đàn violon du dương, Lục Húc Nghiên ngồi bên nhẹ nhàng đệm anh một cái anh mới thôi dờ dẩn, cất tiếng hát.

Năm năm, rốt cuộc cô đã thay đổi như thế nào, cô lại đối với người nào si tình như vậy? Lo sợ tình yêu bị bại lộ!

Bạn đang đọc truyện *Có Phải Yêu Nhau Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Cô Cho Rằng Triều Ca Còn Xem Trọng Cô Ấy U?

Hát xong một bài, Dạ Huyền cũng không muốn hát nữa, nhưng nữ thần số mệnh tựa hồ vô cùng thích đùa giỡn với cô, cô không muốn hát nhưng toàn quay trúng cô, một chén rồi lại một chén, cô vẫn không say.

Hoắc Trạch ngồi bên cạnh, nhìn cô mà đau lòng.

“ Dạ Huyền, cô với tôi ra ngoài hóng mát chút đi”

Dạ Huyền uống xong những giọt cuối cùng trong ly, mặt đỏ bừng, nhìn anh cười nói: “ Cảm ơn anh. Nhưng tôi muốn đi rửa tay”

Uống nhiều rượu bia thật mệt.

Hoắc Trạch nắm tay cô dậy, rồi mở cửa phòng diu cô ra ngoài. Trong phòng, Triều Ca nắm chặt micro, đang hát bỗng nhiên quên lời luôn.

Ra khỏi phòng, Dạ Huyền lập tức dựa vào tường, có chút mệt mỏi, cô cần được nghỉ ngơi.

“ Cô không nói với anh ta chuyện Tàn Huyền sao?” Hoắc Trạch hỏi cô.

Dạ Huyền hiểu ý anh, nhưng vẫn giả ngu “ Chuyện của Tàn Huyền? Hoắc Trạch, anh uống quá nhiều rồi!”

Dạ Huyền cười khanh khách, cười đến nước mắt đều rơi.

“Quên đi, tôi không nhúng tay vào chuyện của các người nữa”. Hoắc Trạch có chút bất mãn. “Tôi đưa cô vào phòng rửa tay”

Dạ Huyền hiểu ý của anh nhưng vẫn không ngừng phá đám, Hoắc Trạch một đường đỡ cô đến phòng để rửa tay.

Dạ Huyền không nghĩ đến việc vào đây rửa tay, cô muốn đi hóng mát, nhưng Hoắc Trạch đáng thương lại đem lời này cho là thật, cô cũng đành nhắm mắt mà đi vào.

KTV này vô cùng sang trọng, mỗi tầng đều có phòng rửa tay, Dạ Huyền mở nước nóng ra rửa tay, rồi nhìn vào gương sửa sang lại tóc của mình. Nhìn thấy son môi bị nhạt, lúc này cô mới hiểu câu hỏi của Hoắc Trạch, nhếch môi cười nhạt một cái. Đưa tay lên lau sạch son môi, lúc muốn đi ra ngoài thì lại nghe trong toilet truyền đến tiếng cười.

Cô căn bản không phải là người nhiều chuyện, nhưng tiếng cười này lại đặc biệt quen thuộc.

“Này, tôi nói nè, cô ta căn bản đâu muốn ly hôn, rõ ràng là một chân đạp hai thuyền.” Cánh cửa bên trái truyền đến tiếng cười.

“Không phải sao? Nhìn về mặt cô ta lúc hát chung với Triều Ca, thật đáng khinh. Có lẽ cô ta thấy Triều Ca trở về nên muốn quyến rũ anh ấy, cô còn nhớ lúc trước vì sao cô ta chiếm được Triều Ca không? Thật không biết xấu hổ!”

“Đúng vậy! Tôi nói với cô cái này nha, xe hơi, quần áo, trang sức của cô ta toàn do Tần Dịch Phi đưa đến, ngay cả con cũng có rồi, vậy mà còn muốn ly hôn, thật giả tạo!”

“Haizz, do Húc Nguyên quá tốt bụng, loại phụ nữ như thế mà cũng mời tới đây? Tăng thêm tình địch cho mình à?”

“Tình địch cũng phải nhìn mình có đủ tư cách không a? Cô ta không phải là người chuyên gia phá đám sao? Cô cho rằng Triều Ca còn xem trọng cô ta ư?”

Thời điểm Dạ Huyền bước từ phòng rửa tay đi ra, sắc mặt cô trở nên trắng bệch, thậm chí đi ngang qua Hoắc Trạch mà cô vẫn không hề phát hiện ra anh ta.

“Dạ Huyền, cô sao vậy?” Hoắc Trạch thấy tâm tình cô có vẻ gì đó không thích hợp, đưa tay lên dịu cô.

Nhìn thấy ánh mắt tràn đầy lo lắng của Hoắc Trạch, cô mới tỉnh táo lại : “ Không có chuyện gì đâu, do tác dụng của rượu mà thôi” Cô liếm môi, cười lung tung. “ Tôi ở cùng với Tần Huyền, mà nó luôn quấn lấy tôi nên không dám uống rượu, hôm nay anh đề nghị cho tôi uống cho thoải mái.”

Hoắc Trạch thấy sắc mặt cô dần trở lại bình thường, nói năng cũng bình thường trở lại, liền an tâm, nói : “ Được rồi, tôi đưa cô trở lại phòng hát”

Khi trở lại, Dạ Huyền uống còn hăng say hơn lúc trước. Cô càng muốn say thì lại càng tỉnh táo, đến cuối cùng, cô là người uống nhiều nhất, nhưng lời hát vẫn rõ ràng, không sai lời, sai nhịp.

Bạn đang đọc truyện *Có Phải Yêu Nhau Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Em Không Cảm Thấy Em Còn Thiếu Tôi Một Lời Giải Thích Sao?

“Thời gian không còn sớm nữa rồi, tôi đề nghị mọi người hát chung một bài rồi chúng ta giải tán đi!” Vợ lớp trưởng thông báo giờ đã là 11h rồi, Dạ Huyền rất ít khi chơi bởi muốn như thế. So với việc lo lắng vì đã khuya, cô càng lo cho Tần Huyền khi nó ở nhà một mình hơn, vậy nên khi vợ lớp trưởng nói ra những lời này, cô liền đồng ý ngay.

Bài hát là dành cho phái nữ, toàn bộ nữ sinh Trung Quốc đều biết bài này, đó là bài “Thần thoại mặt trăng”. Dạ Huyền không hát mà cúi đầu uống rượu, Hoắc Trạch bởi vì còn lại xe nên cũng ngồi nhìn cô mà không uống.

Dưới ánh đèn mờ mờ của KTV, Triều Ca nhìn cô uống từng ly từng ly không ngớt, dường như không biết say là gì?

Hát xong bài tập thể, mọi người lần lượt ra về, Dạ Huyền không thích ứng được với ánh đèn sáng do uống quá nhiều rượu, thời điểm mọi người đã về hết, chỉ còn mình cô ngồi đấy.

Nhìn mình lẻ loi trong căn phòng vắng, bỗng dưng nước mắt cô chảy xuống, đem ly rượu cuối cùng uống hết, một tay chống lên bàn bước ra ngoài.

Triều Ca vừa tới bãi giữ xe, liền thấy Hoắc Trạch đã ngồi vào xe, anh vội hỏi “Dạ Huyền đâu?”

“Cô ấy chưa về nên tôi cũng không còn cách nào cả” Hoắc Trạch đề nghị muốn đưa cô về nhưng cô lại từ chối.

Triều Ca đứng yên tại chỗ, định bước đi nhưng nghĩ sao lại lui về sau, nói : “Hoắc Trạch, anh đợi lát nữa đưa Húc Khiên về, tôi đi xem cô ấy!”

Triều Ca nhìn thấy Tổng Dạ Huyền đang ới trong phòng rửa tay, sau khi ới xong cô bước ra, cả người nồng nặc mùi rượu, một vài sợi tóc đã bị ướt do cô đã rửa mặt.

Hai tay cô ôm lấy đầu gối, ngồi tựa ở cửa phòng rửa tay, tóc rũ xuống che hết mặt cô, làm cho người ta không nhìn được sắc mặt cô lúc này thế nào?

Thật ra cô chưa say, nhưng cả ngày hôm nay cô chưa ăn gì, chỉ dẫn Tần Huyền đi ăn rồi hết. Buổi tối đến nơi này cũng không ăn gì, lại uống khá nhiều rượu nên cảm thấy dạ dày cồn cào, muốn ới.

Phát hiện ra có người đang nhìn mình, cô ngẩng đầu lên: “A, quả nhiên không say rượu mà chính bản thân lại hoa mắt, Triều Ca, anh tranh tôi xa xa một

chút”

Làm bộ như mình đã say, coi anh như không tồn tại, coi như không biết khoảng cách của anh và cô sâu cỡ nào.

“Tống Dạ Huyền, em không cảm thấy em nợ tôi một lời giải thích sao?”

Nợ một lời giải thích?

Nhìn biểu hiện của anh có bao nhiêu thâm tình, có bao nhiêu thương tiếc, chính điều này càng làm cô khó xử.

Đáy lòng thâm nắng, nhưng trên mặt cô lại là nụ cười : “Tôi không cảm thấy tôi nợ một lời giải thích nào với một người đàn ông tiêu sái anh tuấn là anh đây? A, nếu như có thì tốt nhỉ, tôi sẽ trực tiếp nhào tới anh!”

“...”

Đường Triều Ca tuy rằng rất phần nộ nhưng khi thấy cô chống đỡ không nổi, liền tiến lên đỡ lấy cô, nói “Tống Dạ Huyền, em còn dám nói những lời như vậy nữa xem?”

Mùi thơm của loại bột giặt quen thuộc mà ấm áp của anh xông vào mũi.

Tống Dạ Huyền nhắm mắt lại, thuận thế tựa vào lồng ngực của anh.

Vô liêm sỉ, vô lại ư? Trước giờ cô không quan tâm.

Haizzz, nếu sau này có cơ hội, cô muốn hỏi Triều Ca dùng bột giặt nhãn hiệu gì, cô muốn quần áo của Tần Huyền cũng có mùi thơm này, để cô có thể ôm và ngủ mỗi ngày.

Thật là thơm nha! Tống Dạ Huyền chép chép miệng, cố ý không để ý tới tình cảnh trước mắt.

Mà người nào đó bị YY không hề nhận ra người phụ nữ trong ngực mình đang thềm chảy nước miếng.

Triều Ca vừa ôm Tống Dạ Huyền ra khỏi cửa KTV liền thấy Tần Huyền đang ngáp.

“Haizzz, lại uống say rồi!” Tần Huyền liếc mắt nhìn người đang nằm trong ngực Đường Triều Ca mà than thở.

Ai nha...

Bạn đang đọc truyện *Có Phải Yêu Nhau Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Mẹ Cháu Rất Thương Cháu!

Triều Ca bị biểu hiện bình tĩnh của đứa nhỏ này làm cho bối rối “Cháu tới đón mẹ về nhà?”

“Ngược lại, cháu lại không muốn thế nha, nhưng mà ba ba cháu đã nói rồi, nếu như ba đến, mẹ tình nguyện uống say rồi đi chân trần trở về cũng không muốn ngồi lên xe ba mà về!” Tần Huyền ngáp một cái, đối với người mẹ vĩ đại của cậu, cậu không muốn nhìn thấy mẹ ôm cổ một thằng đàn ông khác.

Triều Ca liếc mắt nhìn người phụ nữ đang ngủ say trong ngực mình, trầm giọng nói: “Cháu mà rài đình trên đường thì chắc chắn cô ấy không dám đi chân trần mà về rồi!”

“Phốc – cháu cũng không dám nha, mẹ cháu sẽ xách dao xử lý cháu mất!” Một đứa trẻ nói chuyện rất khôn khéo, mà không chừng đứng này giờ, chân cậu cũng đã mỏi nhừ rồi.

Triều Ca trầm mặc, người này làm mẹ kiểu gì? Dạy dỗ con kiểu gì mà?

“Xe của nhà cháu đỗ ở đâu?” Triều Ca nhìn Tần Huyền ngáp liên tục, nó còn nhỏ tuổi, không nên đứng chờ ở đây, trước tiên nên đưa hai mẹ con người này đi đã.

Tần Huyền buông tay, xoay người rời đi, Triều Ca nhìn thấy trên lưng cậu bé còn mang theo cặp sách. “Trên thực tế, ba cháu sai người đưa cháu tới, còn xe thì trở về rồi. A, đúng rồi, bình thường cháu hay theo mẹ đi lung tung lắm!”

Triều Ca bị nó làm cho hồ đồ, anh không rõ mối quan hệ giữa Tần Dịch Phi và Tống Dạ Huyền là như thế nào? Quan hệ của hai người ấy dường như rất căng thẳng, nhưng thái độ và hành động của Tần Dịch Phi lại lộ ra sự quan tâm cùng tôn trọng cô ấy.

“Đi theo chú” Triều Ca nhú mi, quyết định đầu tiên phải đưa người say này đi nghỉ ngơi cái đã, còn những chuyện khác thì từ từ tìm hiểu.

Đang chuẩn bị lái xe đi, thì thấy Lục Húc Nghiên đi tới, phía sau còn xuất hiện thêm một người nữa, Triều Ca khẽ cau mày.

“Có cần mẹ con cháu xuống xe không?” Phía sau, Tần Huyền chọt lên tiếng hỏi. Nó chán ghét người phụ nữ giả tạo kia, càng không thích mẹ tiếp xúc với Triều Ca.

Ở trong nhận thức của cậu, Tống Dạ Huyền chỉ được yêu một mình cậu mà thôi.

Nghe Tần Huyền nói vậy, Triều Ca khẽ cau mày, có chút không vui nói: “Không cần, để chú gọi người tới chờ cô ấy”

Triều Ca bấm số điện gọi cho Hoắc Trạch, nói mấy câu, sau đó nhìn thấy Hoắc Trạch lái xe tới, chờ Húc Khiên đi. Lúc ấy anh mới khởi động và cho xe chạy.

“Tần Huyền, mẹ cháu thường uống rượu lắm à?”

Tần Huyền ngẩng đầu lên, nói: “Trên thực tế, điều này cháu không rõ ràng lắm, bởi vì từ trước tới giờ mẹ không có uống rượu trước mặt cháu.”

“Mẹ cháu rất thương cháu”

Dạ Huyền bị ác mộng làm cho giật mình tỉnh dậy, cô mơ thấy mình đem Đường Triều Ca đánh gục, sau đó Lục Húc Nghiên vọt vào. Sau đó Tần Dịch Phi cũng chạy vào, Tần Dịch Phi đánh nhau với Lục Húc Nghiên, cuối cùng Tần Dịch Phi thắng.

Trong phòng chỉ còn lại 3 người, Tần Dịch Phi trối cô lại, cô thấy Tần Huyền đi vào, gọi Tần Dịch Phi là ba ba, gọi Triều Ca là mẹ.

Cô tức giận gầm lên, ngoại trừ việc làm cô tỉnh giấc, Tần Huyền ngủ sát vách cũng bị làm cho tỉnh dậy.

Bởi vì cô nói là: “Triều Ca, anh dám động vào con trai tôi?”

Khi Tần Huyền ôm gối tới ngủ trong lòng cô, cô mới tỉnh ngộ ra, chỗ này là khách sạn, không phải trong xe của Triều Ca, càng không phải cô đang nằm mơ.

“Mẹ, mẹ nằm thấy mộng xuân à?” bởi vì mới 4h sáng, Tần Huyền còn chưa tỉnh ngủ hẳn.

“Mộng xuân cái gì? Rõ ràng là ác mộng” Dạ Huyền sốt ruột giải thích, mà tại sao cô lại tới nơi này, không cần nghĩ cô cũng biết được đáp án.

“Nhưng mà mẹ ơi! Mẹ nằm mơ mà toàn gọi tên đàn ông không thôi”

Dạ Huyền sờ đầu Tần Huyền “Mẹ mơ thấy ba con giành đàn ông với mẹ, cho nên mẹ mới kích động!”

Bạn đang đọc truyện *Có Phải Yêu Nhau Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Nếu Như Em Không Ly Hôn?

Tần Huyền như nhớ tới điều gì, cựa quậy trong lòng Dạ Huyền, hỏi cô: “Mẹ, lúc chú kia đi có hôn mẹ một cái?”

“Dạ Huyền nhú mày “Thật sao?”

“Knhoong phải trên má, mà là chỗ này” Tần Huyền áp ngón tay nhỏ nhấn mềm mại lên môi cô.

Dạ Huyền đem tay con bỏ ra, lấy chăn đắp kín người cho con, nói “Ôi, trẻ con, còn nhỏ không có chuyện gì thì đừng có nói lung tung”

Thấy Tần Huyền nhắm chặt hai mắt, không nói gì nữa, cô thở phào nhẹ nhõm, cô cảm thấy không thoải mái, vừa nãy cô không có say, chỉ là không muốn mở mắt ra mà thôi. Cô biết Triều Ca đưa cô về, thậm chí còn bế cô đặt lên giường, cô thất thần trong giây lát, nụ hôn kia, cô cũng cảm nhận rất rõ ràng.

Năm năm không gặp, anh càng thêm ưu tú, nhưng cô lại rơi vào tình cảnh như thế này.

Cô cũng không còn là Tống Dạ Huyền năm đó, cùng anh ngồi ăn ở các quán vỉa hè bên đường, cùng anh kiếm tiền cho công trình mơ ước kia nữa rồi!

Kỳ thực, hai người phụ nữ khi nãy nói không sai, thời gian đã trôi qua năm năm rồi, mọi thứ đều thay đổi rồi. Cô có chồng, có con, mặc dù ly hôn nhưng

cũng không còn như xưa nữa, cô không còn xứng với hình ảnh người con gái hoàn mỹ trong mắt anh nữa.

Đến giờ, cô mới biết mục đích mà Lục Húc Nghiên mời cô tới, đơn giản chính là chỉ cho cô thấy khoảng cách giữa cô và Triều Ca xa như thế nào? Gặp lại anh, anh đã trưởng thành lên rất nhiều, còn cô thì đã có một cuộc hôn nhân tan vỡ.

Hoắc Trạch muốn giúp cô, mục đích cũng vì Lục Húc Nghiên, Hoắc Trạch yêu Húc Nghiên, điều này không còn là bí mật nữa. Nhưng từ đầu đến cuối, Húc Nghiên chỉ có một lòng say mê Triều Ca, cho nên Hoắc Trạch muốn cô và Triều Ca bên nhau, để cho Húc Nghiên thất bại, anh có cơ hội theo đuổi.

Nghĩ đến Tần Huyền, Dạ huyền nở nụ cười, đó là chút ám áp cuối cùng của cô. Không cần kiêng kị bất cứ người nào để bảo vệ.

Dạ Huyền trở mình ôm Tần Huyền “ Tần Huyền bé nhỏ, nếu như con không muốn ba mẹ ly hôn, mẹ sẽ cân nhắc lại”

Từ trong ngực, Tần Huyền ngẩng đầu lên nhìn cô “ Mẹ, mẹ đối với con thật tốt”

“Tiểu tử thôi, còn chưa ngủ à?” Nghe đứa con còn nói chuyện, cô mạnh mẽ vỗ đầu nó “Nhanh ngủ đi cho mẹ!”

“Lập tức, lập tức ngủ đây ạ!” Tần Huyền hận không thể nói xong liền ngủ được ngay.

Mãi cho đến khi cô nghe được tiếng hít thở đều đặn của con, Dạ Huyền nhẹ nhàng ngồi tựa lên. Đã hai ngày rồi cô chưa trở về cái địa ngục kia, càng không muốn gặp lại Tần Dịch Phi.

Lúc trước, mỗi lần họ cãi nhau, Tần Dịch Phi liền ở nhà ngoan ngoãn mấy ngày. Lần này, bọn họ đã muốn ly hôn, không có lý nào Tần Dịch Phi còn ở bên ngoài tìm hoa văn liễu.

Cô không muốn trở lại, nhưng không thể không quay về được. Dạ Huyền cũng không muốn tiếp tục phiền lòng nữa, cô muốn phân rõ ranh giới giữa hai người nhưng vẫn không được.

Triều Ca, Triều Ca! Tại sao năm năm rồi anh mới trở về? Còn trở về ngay lúc máu chốt nhất, lúc mà cô muốn ly hôn.

Nhưng lúc này anh trở về thì có thay đổi được gì? Chỉ có thể làm cho nhau đau khổ mà thôi!

Cô đã không còn dũng khí để yêu anh, chỉ có thể chôn dấu tình cảm trong lòng.

Mùi cô cay cay, cô che mũi lại, ôm mặt. Để cho hồi ức tràn về như nước lũ.

Bạn đang đọc truyện *Có Phải Yêu Nhau Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Dạ Huyền Hận Cái Người Kia A A A!

Cô biết Triều Ca cũng không phải là do học cùng lớp với anh, mà là sau khi cô chuyển tới trường Quốc Mậu.

Bởi việc học ở cao trung khá nhiều, nên khi lên đại học, Tống Dạ Huyền nghĩ cô cần phải trốn học một lần.

Một ngày đẹp trời sáng sủa, khi Tống Dạ Huyền nhìn thấy thời khóa biểu tiết sau là tiết Tiếng Anh, đây là môn cô học kém nhất nên liền ôm sách vở chạy biến ra ngoài.

Có thể là do hôm ấy trời trong xanh, nên Tống Dạ Huyền đã quên mang kính khi ôm sách vở chạy đi, vừa chạy ra khỏi phòng học, cô liền va phải một người, sách vở trong tay cũng bị rớt ra ngoài.

Tống Dạ Huyền rất tự nhiên mà đem Triều Ca đè dưới thân, hai người mặt đối mặt.

Lúc này, trong lòng Tống Dạ Huyền đang nguyên rủa bản thân hàng nghìn lần, trốn học cũng không lựa chọn đúng thời điểm, nhìn cô đi, chưa ra khỏi lớp học đã hạ gục một anh chàng đẹp trai nằm dưới thân rồi.

Làn da của anh không trắng lắm, mi hẹp dài như được chấp bút vẽ nên, con ngươi đen như ngọc hảo hạng, ánh mắt của anh nhìn cô khiến cho cô hiểu được – chớp mắt như vạn năm.

Lộ Xa đối với đứa em họ đang bị một nữ sinh hạ gục không hề có biểu hiện đồng tình, thần sắc anh hững hờ, nhặt quyển sách tiếng anh lên, nói : “A, bạn Tống Dạ Huyền, không phải tiết sau là tiết tiếng anh cao chuyene nghiệp sao, em ôm quyển sách này muốn đi đâu?”

Nghe được âm thanh quen thuộc, Tống Dạ Huyền ê mặt, cũng quên bèn là mình đang nằm đè lên người một nam sinh, trực tiếp đem mặt úp lên ngực của Đường Triều Ca. Ba giây sau, mở mắt ra, trên mặt tràn đầy nụ cười : “Thưa thầy, em vừa đọc sách, có một vấn đề không hiểu lắm, vì vậy...”

“Không hiểu liền hỏi, bạn Tổng quả nhiên là sinh viên hiếu học” Lộ Xa tựa hồ quên mất cậu em họ còn đang nằm dưới đất!!!

“Đứng lên rồi nói chuyện cho tôi!” Triều Ca nói giọng ầu ầu, lộ ra một tia bất mãn.

“Xin lỗi, xin lỗi!!!” Tuy rằng nghe được âm thanh bất mãn của Triều Ca, cô cũng rất bức, nhưng thấy anh đẹp trai nên cô liền bỏ qua hết.

Triều Ca đứng dậy nhìn cô rồi nói “ Cô có vấn đề gì không hiểu, giờ thầy giáo đang đứng trước mặt, cô muốn hỏi gì hỏi đi”

Rõ ràng muốn trốn học mà còn giả vờ!

Anh không hiểu tại sao có một người muốn dù học mà lại có một trình độ kém thế này?

A, tìm thầy giáo hỏi rồi sau đó trốn học?

Nghĩ tới đây, vẻ mặt anh hứng thú như xem kịch.

Tổng Dạ Huyền nhận lấy quyển sách tiếng anh trên tay Lộ Xa, áp ứng nói “ Cái...cái đó...”

“Không phải là trốn học chứ?” Nhìn vẻ mặt cô áp ứng, Đường Triều Ca bỗng nhiên hứng thú, nói tiếp “ Lộ Xa, em giúp anh bắt được sinh viên trốn học, anh nhớ phải mời em ăn cơm nha!”

Lộ Xa liếc mắt nhìn Đường Triều Ca một cái, hận không thể đem song Hoàng Hà biến thành sông Trường Giang, nói : “ Bạn Tổng rõ ràng là có một vài vấn đề cần hỏi anh!”

“VẬY em không dám quấy rầy hai thầy trò trao đổi kiến thức!” Triều Ca thỏa mãn nhìn biểu hiện của Lộ Xa, nhìn Tổng Dạ Huyền áp ứng, cười ha ha mà rời đi.

Khi đó, Lộ Xa – tính cách vô cùng ôn hòa, cũng không hề làm khó dễ Dạ Huyền, chuông vừa reo lên là anh và cô đi vào lớp. Tuy rằng không có xử phạt cô, nhưng từ đó về sau, mỗi khi đến tiết của Lộ Xa cô liền bị điểm danh, gọi tên đứng dậy trả lời câu hỏi. Học đại học, bị gọi đứng dậy trả lời câu hỏi không phải là chuyện gì quá quan trọng.

Nói tóm lại, sự nghiệp trốn học của Tổng Dạ Huyền đã bị tan vỡ ngay khi chưa kịp bắt đầu.

Dạ Huyền hận cái người kia a a a a a, nếu không phải do Đường Triều Ca, tất cả những chuyện này sẽ phát sinh sao?

Từ giờ cô sẽ triệt để nhớ rõ đôi mắt đen như ngọc thạch của tên khốn khiếp kia!

Bạn đang đọc truyện *Có Phải Yêu Nhau Không* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Anh Cảm Thấy Tôi Nhàm Chán Như Vậy Sao?

Sinh hoạt ở đại học vô cùng mới mẻ, tình cờ, bạn đi qua một đám người là thành viên của Hội sinh viên ăn mặc âu phục chỉnh tề, bạn có thể chọn một trong số đó, hai người ưng nhau thì liếc mắt đưa tình. Sau đó coi như không có chuyện gì xảy ra và đi; xoay người gặp phải một nam sinh ôm một bó hoa hồng đỏ đứng dưới ký túc xá, hướng lên phòng của bạn nào đó mà tỏ tình, bạn có thể không chút kiêng dè biểu lộ sự ước ao, đổ ki, rồi sau đó hắt một ly nước lạnh xuống.

Cũng chỉ có tầm một ly nước thôi, nếu như lượng nước nhiều hơn có thể bị cô quản lý ký túc tìm bạn uống trà.

Dạ Huyền thường thấy ở lầu dưới có một số bạn nữ sinh cầm chén ra ngoài rót nước.

Sau khi trải qua sự việc trốn học kia, Tổng Dạ Huyền rốt cục cũng biết được sự tồn tại của Đường Triều Ca, cô cũng từng làm bạn cùng lớp với anh mấy ngày.

Chỉ là khi đó cuộc sống của cô có quá nhiều điều mới mẻ, rồi cô cũng dần quên người đã phá hoại sự nghiệp trốn học của cô.

Đêm giáng sinh năm thứ nhất, các chị em trong phòng đều đi ra ngoài hẹn hò, Tổng Dạ Huyền thì ở trong phòng một mình ôm laptop chơi game, tề nhậ vô cùng.

Cô không có chán ghét việc yêu đương ở đại học, chỉ là tính khí lão già kia, nếu không phải chọn trong trăm người đàn ông mang trở về thì khẳng định sẽ bị lão nằng cho gần chết! Cô tuy rằng không ghét việc lão già quản việc của mình, nhưng lão nắm trong tay mạch máu kinh tế của cô, khiến cô không thể không nghe theo.

Hôm đó, có thể cô rất xui xẻo, khi cô chơi tới màn thứ 10 thì tự nhiên màn hình laptop đen thui! Trời ạ, cô liên tục bấm xem màn hình có lên hay không, nếu laptop hỏng thì công sức cô bỏ ra chơi hơn 9 tiếng không lex đi tong?

Nửa phút sau, Dạ Huyền rút dây điện ra, ôm laptop chạy như bay ra khỏi phòng, hướng dưới lầu mà chạy.

Không biết có phải do ảnh hưởng của lần trước hay không mà Triều Ca rất cảnh giác, bởi vậy khi anh cảm nhận có một người đang lao tới, anh lựa chọn né vào một đoạn rẽ của cầu thang.

Quả nhiên, có một bóng hồng lướt qua vai trái –

“Laptop của tôi, phải làm sao đây a a a a”

Tổng Dạ Huyền ngã vào trong tuyết, yên lặng rơi lệ, lần này laptop chưa nhờ được người sửa chữa đã sắp thành đồng sắt vụn mất rồi.

Nghe thấy âm thanh này, Triều Ca yên lặng lau mồ hôi, tại sao bọn họ mỗi lần chạm mặt đều nhất định phải như vậy, ui, thật khốn liệt!!!

Đêm giáng sinh, dưới ký túc xá có không ít người, mọi người nhìn thấy cảnh này đều ôm bụng cười to.

Bởi vì đang mặc áo bông dày nên Dạ Huyền có vẻ hơi mập mập, nhìn cô ngốc đầu từ dưới đất bò lên, không để ý với tiếng cười nhạo lăm thì anh đột nhiên cảm thấy cô gái này thật thú vị.

“Pin laptop” Anh tiến đến nhặt cục pin bị rơi trên tuyết chìa trước mặt cô.

“Máy bị hỏng à?” Nhìn viên mất cô ướm ắt, đột nhiên anh cảm thấy trong lòng nhẹ hẫng đi. Khi đó, chính anh cũng không hiểu vì sao lại có cảm giác như vậy!

Dạ Huyền quệt miệng gạt đầu, sau đó yên lặng đi lên cầu thang.

Triều Ca đã vào Hội sinh viên một năm nay cho nên anh có thể ra vào KTX nữ như bình thường. Khi anh đi theo cô đến phòng thì anh chợt kinh ngạc, hỏi cô “Cô không ra ngoài đi chơi à?”

“Tại sao phải ra ngoài?” Nghĩ tới bộ dạng chụp ếch khi nãy của mình, cô cảm thấy thật đau thương. Khi đó đã có không ít người chụp hình lại, bảo đảm ngày mai cô sẽ lên trang nhất của “Hiệp hội bát quái”, hiazzzzz, còn laptop nữa chứ, a a a thật sự là muốn giết cô mà!

“Đêm Giáng sinh, lễ Giáng sinh? Không đi ra ngoài chơi?” Triều Ca có chút không rõ, không biết cô có bị thần kinh không? Những nữ sinh trong trường ai cũng thích lãng mạn nha?

Dạ Huyền nhìn anh, nói “Anh cảm thấy tôi là người nhảm chán vậy à?”

Triều Ca giật mình, cô nói vậy thì toàn bộ sinh viên đi chơi trong đêm Giáng sinh đều là người tẻ nhạt nhảm chán hết sao?

Bạn đang đọc truyện *Có Phải Yêu Nhau Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Đường Triều Ca Nhà Các Cô

Dạ Huyền bị Triều Ca dắt ra ngoài nhưng không phải là đi đón Giáng sinh.

Dạ Huyền đã thay quần áo khác với lúc trước.

Cô mặc áo cao cổ lông màu trắng, áo khoác ni lông màu đỏ, bên dưới mặc váy dài, quần tất màu đen phối hợp với đôi ủng da màu đen, tóc dài để xỏa tùy ý, cô đi tới trước mặt Triều Ca.

Lần đầu tiên Triều Ca cảm thấy thật đáng giá khi đứng chờ con gái.

“Đã xong hết rồi?” Triều Ca nhìn đồng hồ đeo tay, anh hẹn Lộ Xa 8h30 phút, bây giờ chỉ còn 10 phút nữa mà thôi.

Dạ Huyền gạt đầu “Laptop của tôi hỏng rồi, cùng anh ra ngoài ăn cơm chực thôi”

Triều Ca gạt đầu cười khế, đối với câu trả lời của cô cũng không để ý. Nhưng thấy ánh mắt cô nhìn mọi người xung quanh, thì cười nói “Tôi còn tưởng cô không để ý cơ đấy?”

Bởi vì sợ có người nhận ra cô là con gái đã ngã trong tuyết kia nên cô mới thay đồ.

Ngày ấy, Đường Triều Ca mang cô đến ký túc xá giữa giảng viên Lộ Xa để ăn lẩu. Khi ăn xong, Dạ Huyền cảm thấy đây là một bữa tối thật đặc biệt ở cuộc sống đại học.

Trên đường đưa cô về, Dạ Huyền đột nhiên hỏi anh “Đường Triều Ca, tại sao anh lại đối xử tốt với tôi như vậy?”

Đưa cô về ký túc xá, anh ủi cô, còn dẫn cô đi ăn cơm.

Đường Triều Ca ngẩng đầu, khi đó những bông tuyết rơi đầy trời, bị những cơn gió thổi nhẹ nhẹ. Anh nhìn gương mặt cô xinh đẹp đáng yêu trong tuyết, một đôi mắt nghi ngờ và mông lung, gò má thì hồng lên do lạnh hay do phản xạ lại màu sắc của quần áo?

“Bởi vì anh thích” em.

Triều Ca chỉ nói ra bốn chữ đầu.

Không chờ được đến chữ cuối cùng kia, Dạ Huyền có chút thất vọng, cúi đầu ảo não vô cùng.

Thích đưa cô về ký túc xá, thích an ủi cô, thích dẫn cô đi ăn cơm, những cái này chỉ là thú vui, nhưng nếu như không thích? Không thích thì anh sẽ không xuất hiện?

“Đường Triều Ca, anh không cảm thấy chúng ta rất hữu duyên sao?”

Nhìn bóng lưng cao to trước mặt, cô bỗng dưng hạ quyết tâm.

Triều Ca chợt dừng lại “Duyên phận?”

“Mỗi lần chúng ta gặp nhau đều rất đặc biệt!” Dạ Huyền nói ra những từ này dường như đã suy nghĩ rất nhiều.

Triều Ca suy nghĩ một chút “Nếu như mỗi lần gặp nhau đều như vậy, tốt nhất chúng ta không gặp”

Dạ Huyền cắn răng, người này thật không hiểu phong tình.

Nếu chuyện này phát sinh muộn mấy năm thì chắc chắn cô sẽ không vòng vo, mà trực tiếp nhào tới để anh biết triệt để cái gì gọi là duyên phận!

Buổi tối hôm ấy, chị em trong phòng đi hẹn hò về thấy cô ngồi khóc thương tâm trên giường.

Dạ Huyền khóc lóc, đem kể lại mọi chuyện, chị em nghe rồi an ủi cô “Không có chuyện gì, bọn con trai ngày nay đều như thế, ngày mai có khi cậu ta ôm một bó hồng to đứng dưới ký túc xá tỏ tình, đến lúc ấy chúng ta ở trên ban công hắt nước xuống đến khi cậu đau lòng mới thôi”

Được chị em an ủi, Dạ Huyền rốt cuộc cũng nín khóc, mỉm cười bò lên giường tìm mộng đẹp.

Nhưng đến ngày thứ mười còn chưa thấy bóng dáng của Đường Triều Ca, Dạ Huyền có chút luống cuống. Lúc này, lão đại bỗng nhiên vọt vào phòng ngủ mang đến cho cô một tin tức: “Dạ Huyền, không được xúc động, chị nhìn thấy Đường Triều Ca bị Lục Húc Nghiên cuốn mất rồi!”

Nghe đến cái tên Lục Húc Nghiên này, Tổng Dạ Huyền nhất thời như bị hic phải thuốc lác, nắm lấy quần áo của lão đại “Cái đứa quyền rũ đàn ông của em ở đâu?”

“Ồ, ở căng tin” Lão đại bị biểu hiện của cô làm cho sợ hãi.

Lấy được đáp án, Tổng Dạ Huyền cầm lấy áo khoác mặc vào, mang theo nụ cười dữ tợn đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Có Phải Yêu Nhau Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Gà Xào Hạt Dẻ Cái Gì, Đang Xem Đánh Ghen!

Dạ Huyền chạy tới căng tin vừa vặn nhìn thấy Triều CA đang đỡ Lục Húc Nghiên đi ra.

Nhìn thân thể Lục Húc Nghiên hầu như nằm gọn trong lòng của Triều Ca, cô cảm thấy mắt mình có thể phun ra lửa. Triều Ca cũng thấy Dạ Huyền xông tới.

“Đường Triều Ca, anh phải chịu trách nhiệm với em!”

Triều Ca chưa kịp chào hỏi gì đã bị cô hét to lên rồi, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp mang theo vài phần rung rung muốn khóc.

Mười hai giờ trưa, căng tin nguyên bản đang náo ồn ào, náo nhiệt nhất thời yên tĩnh lạ thường.

Không biết âm thanh của ai đó vang lên “Di oi, cho con gà xào hạt dẻ , trước tiên cho con gà xào hạt dẻ đã”

Một âm thanh khác vang lên không lớn “Gà xào hạt dẻ cái gì, đang xem đánh ghen a!”

Triều Ca rất nhanh từ trong khiếp sợ phục hồi tinh thần lại “Tổng Dạ Huyền, em nổi điên gì thế?”

Lần trước không làm sao chạy đi, đem anh bỏ lại một mình trong tuyết, anh còn chưa tính toán, hiện tại lại chạy đến trước mắt bắt anh chịu trách nhiệm, cô có biết mình đang nói gì không?

Dạ Huyền thực không vui về khi mình làm quá lên nhưng lúc này cô chẳng nghĩ được gì nhiều, đi lên mấy bước, đưa tay chỉ vào Lục Húc Nghiên “Anh tại sao lại ôm những người phụ nữ khác?”

Triều Ca không bị câu nói của cô chú ý tới, nhưng cái khí thế hung dữ này cũng đủ để anh đau đầu “Nhìn cho rõ ràng, anh là đang đùa, chân cô ấy bị thương, anh chỉ đùa một chút là có lỗi sao?”

Triều Ca nói xong còn đưa tay chỉ chỉ vào cái chân bị đau của Lục Húc Nghiên.

“Vây cũng không được, anh là của em” Thấy Triều Ca giải thích với mình, tính khí Dạ Huyền tăng lên. Kì thật cô cùng Triều Ca gặp nhau thêm lần này là lần thứ ba, thế nhưng cô chính là không thích anh ôm người phụ nữ khác trong lồng ngực!”

Triều Ca nhìn cô một cái, cúi đầu nói khẽ với Lục Húc Nghiên “Húc Nghiên, cậu để bọn họ đùa cậu đi, tớ níu chuyện cùng với em ấy!”

Lục Húc Nghiên cười rất tự nhiên “Được, Triều Ca, cậu đi đi, buổi tối mình sẽ nói chuyện kia với cậu”

Tổng Dạ Huyền nhìn lại hai người đang thủ thỉ nói chuyện, tức giận tới đỏ mắt. Bỗng nhiên không nhịn được khóc rống lên “Đường Triều Ca, anh đã nói anh thích em mà! Anh gạt em!”

Nói xong xoay người như làn khói chạy đi mất.

Triều Ca hoàn toàn bị quấy đến hồ đồ, nhưng thấy Dạ Huyền chạy đi, anh liền đuổi theo.

Anh nghĩ mãi không ra, anh chỉ nhớ mình mới nói chuyện với cô hai lần, lúc nào thì anh trở thành của riêng cô?

Ah, còn có, anh nói thích cô khi nào?

Anh nhớ ngày đó rõ ràng chỉ nói bốn chữ!

Lẽ nào anh bị mất trí nhớ.

Triều Ca nhìn thấy Tổng Dạ Huyền ở sau núi giả trong khuôn viên trường học, lúc đó cô đang ngồi chồm hóm trên mặt đất, tay phải đeo găng tay màu đỏ, cầm cành cây vẽ vẽ gì đó trên tuyết. Trong miệng còn lầm bầm, tinh thoảng còn dùng tay trái lau nước mắt, tựa hồ vô cùng thương tâm.

Triều Ca không hiểu, anh rõ ràng không hề làm gì cả, cô làm sao có thể khóc thương tâm như vậy!

“Khóc thành con mèo mướp nhỏ rồi!” Anh đưa khăn tay cho cô, mùa đông ven hồ, gió thổi qua thật lạnh.

Nghe được âm thanh, Tổng Dạ Huyền đang bận bịu bỗng giật mình, nhìn thấy người đến là anh, suýt nữa ngồi không vững, may là Triều Ca tay đỡ cô, để cô không có dịp trải nghiệm cảm giác bơi trong hồ nước vào mùa đông.

“Anh, anh tại sao lại ở đây?” Không phải là anh đang nói chuyện cùng Lục Húc Nghiên sao?

Tay cô đeo găng tay nên động tác cầm khăn có chút ngô ngố, động tác lau nước mắt biến thành vô cùng quái lạ.

Triều Ca vừa bức mình vừa buồn cười, nhận lại khăn tay trong tay cô, thay cô lau nước mắt “Khóc cái gì? Vừa nãy quát anh như thế, giờ dừng khí chạy đi đâu hết rồi?”

Bạn đang đọc truyện *Có Phải Yêu Nhau Không* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Em Cả Đời Chỉ Có Thể Yêu Thương Một Người.

Dạ Huyền khịt khịt mũi, oan ức nói “Em chính là không thích anh ôm người khác!”

“Tại sao?” Triều Ca ngưng lại động tác trong tay.

“Em không thích anh yêu người khác!” Ngược lại cô đã mắng anh, nếu như lúc này còn vòng vèo không thể mang anh chàng đẹp trai về nhà, khó tránh khỏi mình quá thiệt thòi rồi

Triều Ca nhíu mày, nước mắt của cô đã lau khô. Cầm khăn tay còn mang độ ẩm của cô, cho vào túi áo.

“Vậy em thích anh cái gì?”

“Em thích anh vì anh thích em”

“Anh không nói thích em”

“Nhưng là em thích anh yêu em”

“.....”

Triều Ca cảm thấy người trước mắt không thể theo phương thức nói chuyện bình thường để hiểu.

Nhìn thấy biểu hiện của Triều Ca, Dạ Huyền xoa xoa mũi “Hiện tại toàn trường đều biết anh thích em rồi!”

A, bị cô loan báo như thế, hơn nữa là ở giữa trưa trong căn tin không chừng hiện tại đến thầy cô giáo cũng biết hết rồi!

“Tổng Dạ Huyền!” Triều Ca cảm thấy âm thanh của mình bên trong như răng cắn vào thép

“Em đây!”

Nhìn cô không thêm đếm xỉa đến hình tượng, Triều Ca có chút bất đắc dĩ

“Tính khí anh không tốt”

“Không có chuyện gì, tính khí em tốt”

“Anh không thích con gái hướng anh to giọng!”

“Sau này em sẽ nhẹ nhàng”

“Thích anh thì có ích lợi gì?”

Rất nhiều năm sau Triều Ca vẫn nhớ khi hỏi đến câu này sắc mặt Dạ Huyền bỗng trở nên nghiêm túc, cô nhìn chăm chú mặt hồ đã đóng băng nửa phút mới quay đầu lại đối với anh nở nụ cười “Em nghĩ hẳn là em cả đời này chỉ có thể yêu thích một mình anh!”

Đúng, cả đời chỉ yêu một người là anh!

Rất nhanh, sau khi thấy Tổng Dạ Huyền tính tình “thật sự ôn nhu” Triều Ca khi nhắc nhở cô nếu như cô dám thích người khác anh nhất định sẽ làm cho cô sống không bằng chết!

Một ngày tuyết rơi bao phủ khắp nơi, cuối cùng cô và Triều Ca cũng thành một đôi.

“Triều Ca, anh phải nhớ kỹ sau này khi có người hỏi tên anh là gì? Anh không thể trả lời lung tung”

Bởi vì khí trời quá lạnh, Dạ Huyền không chịu nổi nhìn anh cho tay vào túi áo, nhất định đem một cái găng tay trái cho anh, sau đó nắm tay phải cùng để vào trong túi áo của anh.

Tay của anh thật lớn, mang theo một lớp chai tay nắm vào có chút cứng nhắc không mềm mại như tay cô.

“Chẳng lẽ em còn giúp anh đổi tên sao?”

Tuy rằng cùng Tổng Dạ Huyền làm thành một đôi anh có chút bất ngờ nhưng hợp tình hợp lý. Ngày đó Lộ Xa nhìn thấy anh mang cô đi ăn lẩu liền khuyên anh nên cân nhắc có nên qua lại với Tổng Dạ Huyền hay không.

Khi đó anh nói, cảm giác còn chưa đủ thì chậm rãi bồi đáp

“Trước có Triều Ca Dạ Huyền, trên có bộ nước có bộ thành trong tên. Anh là Đường Tổng Đường, Triều Ca Dạ Huyền Triều Ca, em là Đường Tổng Tổng, Triều Ca Dạ Huyền Dạ Huyền”

Trong miệng Dạ Huyền lẩm bẩm, cô đem tốc độ nói chậm lại, hi vọng anh có thể nghe được rõ ràng.

Triều Ca bỗng quay đầu lại nhìn cô một chút “Quả nhiên như em nói chúng ta có duyên phận đã định từ sớm rồi!”

Dạ Huyền nhướn mày có chút đắc ý “Đúng vậy,hiện tại anh định còn đi tìm Lục Húc Nghiên sao?”

“Cuối kì , anh kiểm tra một ít tư liệu hộ cô ấy, không thể không đi” Triều Ca quay lại, thấy cô không vui, anh nói tiếp : “Yên tâm,anh cảm thấy giá trị thị trường hiện tại của anh hạ thấp triệt để”

Mặc dù câu này là Triều Ca nói, nhưng sau đó anh đã hoàn toàn dự đoán sai bét!

Mà Lục Húc Nghiên, người con gái này đều đặn buổi sáng từ 8-9 giờ sáng lại đến, bám dai như đĩa, không quá chói mắt như mặt trời nhưng cô không thấy thoải mái!

Bạn đang đọc truyện *Có Phải Yêu Nhau Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Khách Vip Cục Dân Chính

“Tần Tiêu Huyền, đây là túi sách của con, nhớ phải ngoan ngoãn nghe lời buổi tối mẹ đón con” Dạ Huyền dừng lại trước cửa nhà trẻ, đưa cặp sách cho Tần Huyền.

Tần Huyền vô cùng nghi ngờ quay đầu lại, nhìn mặt mẹ đeo kính râm kín mít.

“Con biết rồi mẹ à” Tần Huyền tiếp nhận cặp sách, thom một cái trên mặt cô rồi mới xuống xe bước vào nhà trẻ.

Cô nhìn bóng dáng của con đi vào sau cánh cổng ,Tổng Dạ Huyền mới quay đầu xe chuẩn bị rời đi

“Bà Tần!” Có người gõ cửa xe cô

Dạ Huyền quay đầu liếc mắt nhìn, người phụ nữ kia chờ cô đã lâu,hiển nhiên tính toán được thời gian mới cố ý lại gần.

Cô kiên định ly hôn cùng Tần Dịch Phi, ngoài trừ người cha đã mất cô không cần thiết phải giận hờn.

Động tác gõ cửa xe vẫn còn tiếp tục, Tổng Dạ Huyền lấy điện thoại gọi cho Tần Dịch Phi. Điện thoại di động vừa thông cô còn chưa kịp nói chuyện liền nghe thấy giọng nói kiêu mị của phụ nữ từ đầu bên kia “Alo?”

Tổng Dạ Huyền vất điện thoại xuống ghé ngồi ở đằng sau một cách thuận lợi.

Người cũng bước từ trong xe mà ra!

“Bà Tần, cô cuối cùng cũng coi như đồng ý đi ra gặp tôi rồi!” Liễu Tĩnh thấy cô bước ra liền vội chạy đến ,bước chân mang theo tia vội vã.

Tổng Dạ Huyền nhìn cô ta đoán chừng khoảng hai mươi tuổi, trang phục trên những người đàn bà của Tần Dịch Phi đều không khác nhau mấy , hận không thể đem những móc hàng hiệu kia khâu thành chuỗi vòng đeo lên cổ!

“Chớ gọi tôi như vậy đảm đương không nổi đâu” Tổng Dạ Huyền có chút oán giận, trước đây luôn có đủ loại phụ nữ đến quá nhiều nhưng mỗi lần cô đều thông báo Tần Dịch Phi để hắn xử lí. Tự mình đối mặt vẫn là lần đầu!

“Tôi tên Liễu Tĩnh, có thể cô không biết tôi nhưng tôi đang mang thai con của ngài Tần, tôi van cô hãy cho tôi cùng đưa con chưa ra đời một gia đình hoàn chỉnh !” Liễu Tĩnh vẫn không ngại ánh mắt khinh thường của Tổng Dạ Huyền. Dưới cái nhìn của cô ta phụ nữ của đại gia Tần Dịch Phi bắt quả là nhiều tiêu chí hơn một số điểm, gia cảnh của cô hơi hơi được, chỉ đến thế mà thôi!

Tần gia cùng Tổng gia kết làm thông gia chắc chắn sau lưng phải có cái gì đó!

Tổng Dạ Huyền hừ nhẹ gờ tay chỉ về phía nhà trẻ “Nhìn chưa? Tôi cùng con trai của anh ta đang ở trong trường,gia đình hòanchỉnh như vậy không nên ở trước mặt tôi nói vấn đề này!”

Nếu là gia đình hoàn chỉnh tại sao đã là người thứ ba mà còn đi quyến rũ một người đàn ông đã có gia đình?

“Tôi không có ý tứ khác chi là bà Tần nhà mẹ đẻ cô có tiền, nhưng còn tôi chưa gả đã có con” Liễu Tĩnh nói tới chỗ này trong mắt đầy vẻ cầu xin “Tôi không muốn bỏ đứa trẻ, nó còn nhỏ như vậy, nó là một sinh mệnh sống!”

Tổng Dạ Huyền càng xem thường “Nếu biết chính mình không thể gả đi thì không nên phát sinh quan hệ cùng đàn ông, mà tôi nói này trên thế giới này mỗi ngày đều có đủ loại người mất đi sinh mệnh, tôi không phải Tề Thiên Đại Thánh lấy nhiệm vụ của mình là cứu vớt muôn dân!”

“Nhưng mà đây là con của ngài Tần, đứa nhỏ này sinh ra còn có thể gọi cô một tiếng bác gái!” Liễu Tĩnh thấy Tổng Dạ Huyền hờ hững trước sau như một đáy lòng sinh gấp gáp.

Tổng Dạ Huyền có chút buồn cười “Tôi không cần người khác gọi tôi ra sao, tôi chỉ cần gọi trai mình gọi tôi một tiếng mẹ như vậy là đủ rồi, cô Liễu nếu như cô không có chuyện gì khác có thể nhường đường không?”

Cô thực sự không muốn cùng người phụ nữ này có bất cứ liên hệ nào, nếu như Tần Dịch Phi biết người phụ nữ này lấy đứa con làm thẻ đặt cược, lấy lý do mang thai mà cùng Tần Dịch Phi kết hôn thì Tần Dịch Phi chắc hẳn sẽ là khách Víp của Cục dân chính rồi!”

“Không, cô Tổng cô không thể như vậy, cho dù tôi có lỗi thế nhưng con tôi không sai, tôi cầu xin cô!” Liễu Tĩnh bỗng nhiên lùi lại hai bước quỳ xuống trước mặt Tổng Dạ Huyền

Bạn đang đọc truyện *Có Phải Yêu Nhau Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Ở Đây Làm Khỉ Cho Người Ta Xem!

Tổng Dạ Huyền quyết định nhanh chóng, chuẩn bị lên xe rồi đi lại bị Liễu Tĩnh kéo quần áo.

“Cô đến tột cùng muốn làm cái gì?” Cô không hiểu tại sao phụ nữ của Tần Dịch Phi lại không đi tìm hắn mà phải đến gây trở ngại cho cuộc sống của cô.

“Cô Tổng, tôi van cầu cô, tôi chỉ muốn đứa con của tôi có một gia đình hoàn chỉnh, tôi van cô...” Liễu Tĩnh nói còn không ngừng dập đầu trên đất, trong miệng không ngừng ni non, nước mắt cũng tuôn trào theo.

Tay của cô ta cầm váy của Tổng Dạ Huyền chỉ lo cô chạy mất.

Tổng Dạ Huyền không dám cử động sợ trong bụng Liễu Tĩnh thật sự có đứa trẻ. Tuy cô không thích phương pháp của Liễu Tĩnh nhưng cô cũng không muốn thương tổn đứa trẻ vô tội đó.

Tổng Dạ Huyền không nghĩ được phương pháp rồi đi, có thể tình cảnh này quá sức kì lạ bốn phía có không ít người bắt đầu vây lại.

“Liễu Tĩnh, cô có chuyện thì cùng Tần Dịch Phi nói không nên tới quấy rối cuộc sống của tôi!” Tổng Dạ Huyền nhủ mảy mai. Liễu Tĩnh không biết xấu hổ nhưng cô cũng không muốn bị lên trang nhất của báo lá cải.

“Van cầu cô, cô Tổng, tôi van cầu cô!”

Liễu Tĩnh tựa như không nghe được lời cô nói, hung hăng dập đầu trên đất. Cô ta nguyên bản tóc tai chỉnh tề nhưng hiện tại cũng tán loạn lên hết rồi, có thể nói là cực kì chật vật.

Mà trái lại Tổng Dạ Huyền quần áo ngay ngắn, đeo kính râm đen, che đi một nửa khuôn mặt

Tổng Dạ Huyền bối rối, thật vất vả mới tránh được Lục Húc Nghiên, hiện tại lại một Liễu Tĩnh tới.

Cô không khuyên nổi Liễu Tĩnh, không thể làm gì khác hơn là tùy cô ta.

Ngược lại cô có nhiều thời gian, bắt quá chi là một loại phương thức tiêu hao thời gian thôi!

Khi người xem vây quanh càng nhiều, ánh mắt Tổng Dạ Huyền vẫn nhìn trên bầu trời, bỗng nhiên cô muốn khóc, ai cũng có thể nhìn thấy bà Tần vẫn ung dung nhưng không ai biết được sau kính râm là sự bi thương.

Tuy rằng cô thật sự không yêu Tần Dịch Phi, thế nhưng lúc gả cho anh, cô là thật tâm!

Thật tâm muốn cùng anh đi cả đời, đồng ý vui lắp đi quá khứ, cùng anh nắm tay đi suốt cuộc đời!

Cô thấy áy náy, vì cô đã đáp ứng Triều Ca cả đời chỉ yêu một người là anh, nhưng cô không thể làm gì khác hơn là bên Tần Dịch Phi cả đời.

Nhưng chuyện tình không được phát triển theo mong muốn. . .

Có vài thứ mình tự cho là đã quên sạch sẽ nhưng thời gian trôi qua phát hiện mình vẫn nhớ tới rõ ràng!

Có người len giữa đám người vây xem đi vào, hẳn cũng đeo kính đen nhưng thân hình kia cô liền nhận ra được.

“Sao không đi trước? Ở đây làm con khi cho người ta xem à?”

Ngữ khí của anh có lẫn vài tia tức giận, nhìn bộ dáng ngơ ngác của cô, cầm tay cô kéo qua đám người, cũng không thèm nhìn người bị đẩy ngã trên đất – Liễu Tĩnh. Kéo thẳng qua đám người, hướng đến xe của anh cách đây không xa. . .

Có một ánh đèn flash gần đó sáng lên, Dạ Huyền không để ý mặc cho Triều Ca nhét cô vào trong xe, bình tĩnh khởi động xe nhanh chóng đi về phía trước, bỏ lại một đám người phía sau.

“Cảm ơn!” Đợi xe dừng tại một con phố yên tĩnh, Dạ Huyền bỗng nhiên quay lại đối mặt với anh nói.

Cầm kính râm trên tay, Triều Ca dừng lại “Mấy năm không gặp, em đối với anh đúng là quá lễ phép rồi!”

Dạ Huyền chỉ cảm thấy con mắt có chút đau, rõ ràng đáy lòng nhớ tới người đang ở trước mắt. Thời khắc này cô cảm thấy mình với anh có khoảng cách ngàn núi vạn sông “Tôi không phải lễ phép mà là thật sự cảm ơn anh”

Cảm ơn khi đó anh xuất hiện, làm cô tê dại cả da đầu.

Bạn đang đọc truyện *Có Phải Yêu Nhau Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Đây Là Thái Độ Cô Nói Chuyện Cô Cùng Anh?

“Tổng Dạ Huyền?” Triều Ca quay đầu nhìn sang với ánh mắt bình tĩnh nhưng xen lẫn cẩn thận từng li từng tí một.

“Tôi đây” Dạ Huyền cũng quay đầu lại, sau khi nhìn ánh mắt của anh liền mở cửa ra ngoài.

Tâm Triều Ca nhất thời hoảng loạn, nhưng anh vẫn duỗi tay ra lấy kính râm trên mặt cô xuống.

“Tại sao vừa nãy không đi?”

Tổng Dạ Huyền lấy kính râm lại “Tôi còn có việc, không quấy quấy rầy anh đi làm!”

Nói xong, tay đã cầm mở cửa xe, tay trái Triều Ca khẽ nhúc chốt cửa khóa lại, cô quay đầu nhìn anh.

“Anh muốn như thế nào?” Dạ Huyền bực mình hỏi

“Chúng ta tìm chỗ nào nói chuyện chút”

“Tôi không muốn muốn cùng anh nói chuyện!” Dạ Huyền căm giận nói “Đề tôi xuống xe, Ngài Đường!”

“Vậy chúng ta ở trên xe nói chuyện” Triều Ca đề lại khóa chốt không buông tay, Dạ Huyền buông tay cảm không thể làm gì khác hơn là trừng mắt với anh.

“Tôi không cảm thấy tôi cùng anh có chuyện gì đáng nói!”

Triều Ca nắm tay cô đang lung tung giãy dụa, kéo đến trước mặt mình “Nhìn anh, em rốt cuộc có muốn cùng hân ly hôn không?”

Bị bức ép đối diện Triều Ca, khuôn mặt của anh gần trong gang tấc, mặt mày anh vẫn quen thuộc như thế.

“Chuyện này không có liên quan gì đến anh, Đường Triều Ca, anh. . .”

Nụ hôn của anh mang theo khí tức nóng hổi, chiếm lấy từng hơi thở của cô, bàn tay anh hạn chế cô giãy giụa, hai người cắn lẫn nhau mãi đến khi nếm được mùi máu lan ra. . .

“Tôi có thể cảm ơn anh nhưng không phải phương thức như thế!” Dạ Huyền cắn môi có chút cảm hận đẩy Triều Ca ra, mở cửa xe nhanh chân chạy đi.

Khi Dạ Huyền về đến nhà Tần Dịch Phi vừa vặn ngồi trong phòng sắc mặt hết sức khó coi.

“A, nhìn dáng vẻ của anh hình như đợi lâu rồi?” Cô nhớ tới khi gọi điện thoại cho Tần Dịch Phi mặc dù là phụ nữ nhận thế nhưng Tần Dịch Phi xuất hiện ở đây hiển nhiên chứng minh hẳn biết cú điện kia rồi.

“Tại sao không nhận điện thoại?” Tần Dịch Phi có lúc cảm thấy điện thoại đối với Tống Dạ Huyền mà nói là chưa bao giờ có tính tác dụng. Mỗi lần anh gọi tìm cô hoặc là tắt máy hoặc là người khác nghe.

“Điện thoại di động để trong xe, xe còn ở trước cửa trường học Tần Huyền” Cô về đây, may mà xuống xe chỗ không xa, coi như cô đi bộ về.

“Đây là thái độ cô nói chuyện cô cùng tôi?” Tần Dịch Phi đi tới một phát bắt được tay cô.

Dạ Huyền cười khẽ “Vậy anh muốn tôi phải nói chuyện như thế nào với anh? Thiên kiều bá mị, ôn nhu uyển chuyển hay là cảm động đến rơi nước mắt?”

“Tôi gọi điện thoại di động lại không ai nghe, tôi là đang quan tâm cô đấy Tống Dạ Huyền, trái tim cô để ở đâu?”

“Tôi chính là ít thông minh, làm sao? Anh cảm thấy một người phụ nữ bình thường sẽ chọn gã cho anh sao? Tần Dịch Phi, cái anh gọi là quan tâm vẫn là cho những phụ nữ bên ngoài nghe đi!” Trước khi gã cho anh cô không phải là không biết những hành vi của Tần Dịch Phi, nhưng luôn cảm thấy xa vời, ngày hôm nay, từ đầu đến cuối, cô cảm thấy cảm giác kia lại một lần nữa quay về.

“Tống Dạ Huyền, cô không thể nói lý!”

“Ra ngoài rẽ trái, phiền anh ngày hôm nay không nên xuất hiện trước mặt tôi, tôi mệt chết rồi, không muốn cùng anh cãi nhau. Chuyện ly hôn nếu anh không đồng ý thì tôi không thể làm gì khác là đưa nhau ra tòa án!”

Dạ Huyền vừa nói vừa bước tới cánh cửa thể hiện mở cửa hộ Tần Dịch Phi.

Tần Dịch Phi tức giận mù quáng “Tống Dạ Huyền, tôi cho cô biết, chớ nói tôi quá ác, cô đừng quên tôi nắm trong tay cái gì của cô!”

Thấy Tần Dịch Phi ra ngoài, Dạ Huyền đem cửa lớn đóng lại.

Cô muốn ngủ bù, muốn nghỉ ngơi, nhất định là tối hôm qua ngủ mơ quá nhiều rồi cho nên sáng sớm mới gặp phải nhiều chuyện không thuận lợi, nhiều người không vừa mắt như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Có Phải Yêu Nhau Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Chớ Đem Nước Bẩn Của Anh Đồ Lên Người Tôi

Sáng hôm sau, Tần Huyền cùng Tống Dạ Huyền ngồi đối mặt cùng ăn bữa sáng.

“Thưa bà, đây là báo sáng nay” Bảo mẫu đem tờ báo để bên cạnh bàn chỗ chỗ cô ngồi.

Tống Dạ Huyền cũng không có thói quen xem báo, đều là Tần Dịch Phi đặt. Có lúc cô cảm thấy những tờ báo như những người phụ nữ của hắn chờ đợi hẳn nhớ thì đến sau đó nhặt lên xem một chút.

“Đề xuống, đi làm việc của cô đi” Tống Dạ Huyền uống một hộp sữa bò về mặt hồ hững nhưng khi ánh mắt nhìn tới tờ báo sắc mặt liền biến đổi

“Mẹ làm sao vậy?” Nhìn tay Tống Dạ Huyền nắm chặt tờ báo run rẩy, Tần Huyền nhìn mẹ có chút bất an.

Tống Dạ Huyền cắn môi dưới về mặt mang vài phần ảm đạm, rõ ràng tình nhân là Tần Dịch Phi nhưng tại sao báo chí lại nói thành cô ý thể hiếp người, còn nói cô ở bên ngoài tìm đàn ông?

Trên bàn là ba tấm hình nối tiếp nhau, tờ thứ nhất là Liễu Tình quỳ trên mặt đất dập đầu với cô, bức thứ hai là cô ngẩng đầu nhìn trời, bức thứ ba là cảnh Triều Ca mang cô rời đi...

“Tiểu Huyền, con ăn từ từ lát nữa mẹ đưa con đi học, mẹ có việc ra ngoài một chút!” Tống Dạ Huyền xiết chặt tờ báo trong tay tìm chìa khóa xe vội vã ra cửa.

Thời điểm Dạ Huyền tới công ty của Tần Dịch Phi bởi vì lần trước bị trách móc nên mọi người đối với cô ịch sự rất nhiều, trực tiếp đưa cô đến văn phòng Tần Dịch Phi chờ hắn.

Tần Dịch Phi vừa đến công ty thì thư kí Lâm Duy đưa báo cáo “Tổng giám đốc , phu nhân ở bên trong hình như rất tức giận”

Tần Dịch Phi hoài nghi lỗ tai mình nghe lầm “Tổng Dạ Huyền ở văn phòng?”

Hắn liếc nhìn đồng hồ đeo tay. 8 giờ sáng, cô không phải nên đưa Tần Huyền đi học sao?

“Vâng, phu nhân đến từ rất sớm rồi” Lâm Duy cung kính trả lời.

Tần Dịch Phi gật đầu, nhắc nhở không nên quấy rầy, lúc đấy mới đẩy cửa phòng làm việc đi vào.

Tổng Dạ Huyền thật sự ở bên trong, hôm nay cô mặc trang phục nhã nhặn , tóc đen buộc đuôi ngựa chỉnh tề, vài sợi tóc ra buông xuống tai, bên ngoài trùm áo gió khéo léo màu nâu nhạt, áo sơ mi trắng, quần jeans, sandal đen, khuôn mặt nhỏ xinh đẹp nhìn cửa sổ, ôn nhu nhân tính nhu bức tranh tĩnh vật.

Trong nháy mắt, hắn bỗng nhiên nhớ lại lần đầu gặp mặt.

“Hôm nay trường mẫu giáo nghỉ, hay là Tần Dịch Phi tôi đổi vận làm phiên Tổng đại tiểu thư chờ tôi?” Tần Dịch Phi ngồi vào đối diện cô, hai tay tự nhiên để trước ngực, thân thể hầu như muốn lún vào sofa, hai chân thon dài cũng vô cùng tự nhiên uốn lượn.

Kỳ thật chỉ cần hai người họ không cãi nhau vẫn là thích hợp sống cùng nhau Tần Dịch Phi nghĩ vậy.

Nghe có âm thanh Tổng Dạ Huyền vội vịn xoay người lại nhìn hắn “Tần Dịch Phi, anh có tật thật xấu!”

Thực sự mà nói Tần Dịch Phi mọi mặt đều không thua kém Triều Ca, có thể có nhiều phụ nữ như vậy, hắn dựa vào không chỉ có tài hoa của mình mà còn có gương mặt hại nước hại dân. Đặc biệt là đôi mắt phượng, khi ánh mắt di chuyển, nếu như nhìn chăm chăm làm cho người ta có cảm giác muốn sa vào trong đó.

“Vâng, tôi có tật xấu, sáng sớm nói rõ mục đích đến đi!” Hiếm thời điểm nhìn thấy cô ôn nhu nhân tính, Tần Dịch Phi hào phóng thả thứ giọng nói của cô mang theo châm chích.

Tổng Dạ Huyền mạnh mẽ trừng hắn, từ trong túi của mình rút ra tờ báo kia “Chớ đem nước bẩn của anh đổ lên người tôi, Tần Dịch Phi phụ nữ của anh chính mình quản lý đi!”

Bạn đang đọc truyện *Có Phải Yêu Nhau Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Quy Tắc Trò Chơi

Tần Dịch Phi cầm tờ báo trên bàn vội vàng đọc qua

“Tổng Dạ Huyền, đây là chuyện xấu của chúng ta à? Đây rõ ràng là chuyện tốt của cô, cô nhìn cho rõ đi”

Người đàn ông trong ảnh mặc dù đeo kính đen nhưng hắn vẫn nhận ra!!!

Tổng Dạ Huyền trừng mắt “Anh có ý gì?”

Tần Dịch Phi chỉ vào người đàn ông đeo kính đen trong tạp chí đang nắm tay của cô – Đường Triều Ca “Tôi cho dù dụ hoa dẫn bướm như thế nào thì người đàn ông này cũng không phải tôi gọi đến!”

“Kia cô gái Liễu Tĩnh thì sao? Nếu không phải cô ta dây dưa với tôi không chịu buông thì làm sao có chuyện đó xảy ra?” Dạ Huyền hung tợn nói.

Nói cho cùng, hắn vẫn không thừa nhận chuyện của Liễu Tĩnh

Tần Dịch Phi hừ nhẹ “Tổng Dạ Huyền, người khác trong mắt cô như thế nào tôi không biết nhưng tôi biết cô, lấy mềm đối cứng tôi thật xem thường”

Qua nhiều năm như vậy, cô có từng đối với hắn có chút ôn nhu nhưng mỗi lần đều là nhìn cũng xem thường

“Trong bụng cô ta có con của anh, lẽ nào tôi đá cho cô ta một phát sau đó làm như không có chuyện gì xảy ra mà đi chắc?” Tổng Dạ Huyền muốn nổi điên, tại sao mỗi lần cùng Tần Dịch Phi nói chuyện đều không thể bình tĩnh.

Nhìn Tần Dịch Phi trầm mặc trong chốc lát, cô bồi thêm một câu “Tần Dịch Phi, tôi có thể bỏ qua anh có nhân tính nhưng xin anh quản cô ta cho tốt, không nên để cô ta làm vương bận con đường của tôi!”

Tần Dịch Phi hí mắt nhìn thần sắc của cô mang theo vài phần hung tàn “Có người vợ nào như cô sao?”

Không để ý hấn bên ngoài có nhân tình, không thèm để ý hấn cùng những người phụ nữ khác lui tới, đại khái trên đời này cô là một người phụ nữ độ lượng nhất rồi!

Tống Dạ Huyền run lên 2 giây “Tần Dịch Phi, anh có hiểu hay không cái gọi là tiên trách ki hậu trách nhân? Anh xem lại mình một chút đi có cái gọi là đức hạnh thì hãy nói với tôi câu này!”

Tần Dịch Phi nhìn cô muốn đi liền kéo tay lại, kéo đến trước mặt mình “Chính cô còn nhớ đêm tân hôn nói gì không? Là cô trái với quy tắc trò chơi trước!”

Tống Dạ Huyền nhìn Tần Dịch Phi hai mắt đỏ lên, thời khắc này bộ dáng ngày thường không thấy, khí thế lạnh lẽo bá đạo trong xương tủy trào lên. Bỗng nhiên cô cảm nhận nẩy sinh một cảm giác Tần Dịch Phi hình như yêu cô!

Nhưng chuyện này là không thể nào, nếu như Tần Dịch Phi thật sự yêu thì cô bất quá cũng là được hấn xếp trong đội ngũ tình nhân.

“Cùng tôi kết hôn phải đáp ứng điều kiện của tôi, trước khi kết hôn Ngài Tần đồng ý tôi không phải sao?”

Cô không có cường cầu Tần Dịch Phi đồng ý!

Buồn cười, thật sự buồn cười Tần Dịch Phi khịt mũi coi thường “Cô cho rằng cô đang cùng một hòa thượng kết hôn sao? Tống Dạ Huyền những năm này tôi chờ cô cũng chịu cô đủ rồi!” Cũng không uổng đợi thêm nữa rồi!

Tần Dịch Phi nói rồi đem cô ôm ngang lên, đi về phòng nghỉ ngơi sát vách.

“Tần Dịch Phi, anh điên rồi, thả tôi ra!” Nhận ra được ý định của hấn, Tống Dạ Huyền thất kinh trong ngực hấn giãy giụa. Hấn không thể, hấn làm sao có thể....?

“Tại sao tôi lại muốn thả?” Tần Dịch Phi một phát đá tung cửa ném cô lên giường.

“Anh muốn phát rồ thì đi tìm phụ nữ bên ngoài đi!” Tống Dạ Huyền kinh hoàng ôm chính mình “Anh như vậy tôi có thể tố cáo anh tội cưỡng gian trong hôn nhân”

“Tố cáo đi, cô cho rằng tôi quan tâm sao?” Hấn coi cục áo vest lại kéo cà vạt đi về phía cô.

“Anh điên rồi, điên rồi, tất cả đều điên rồi!” Thấy cảnh cáo không có hiệu quả, Dạ Huyền từ giường bò xuống chuẩn bị lao ra ngoài lại bị Tần Dịch Phi bắt được, áp đảo cô nằm xuống.

Bạn đang đọc truyện *Có Phải Yêu Nhau Không* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Tin Tức Nóng Hổi!

Quả nhiên môi cô thật mềm thật thơm, khí tức như cam lộ như nước nóng trên núi, đầu lưỡi gắn bó với cô, càng vào sâu thì đụng tới vết chai.

Đó là vết thương đã kết lại!

Tần Dịch Phi hung hăng đẩy Dạ Huyền ra, bởi vì lực mạnh mà Dạ Huyền bị đụng vào tường, đau đến ong đầu.

“Thỏa mãn rồi chứ?” Cô nhượng nài, đáy mắt trào phúng cùng cực kì xem thường.

Tần Dịch Phi đi lên 2 bước, vung tay – một cái tát mạnh mẽ đánh tới mặt cô.

Khuôn mặt ửng ửng đau, phát ra nhiệt lượng tựa hồ mất đi tri giác, nước mắt bên trong đảo một vòng không chịu cho ra “Tần Dịch Phi, tôi nhớ kĩ cái tát này của anh!”

Từ nhỏ đến lớn chưa có một ai đánh cô.

Tống Dạ Huyền ôm mặt đẩy Tần Dịch Phi, đá văng cửa phòng làm việc của hấn ra nhanh chân chạy ra ngoài.

Từ đầu đến cuối Tần Dịch Phi không nói câu nào.

Dạ Huyền lái xe quả thực không tốt lắm, thế nhưng cô rất yêu quý sinh mệnh bởi vậy khi thương tâm cô không có lái xe ra đường cao tốc mà lựa chọn

một công viên nhỏ yên tĩnh dừng lại, tắt điện thoại di động.

Xe mui trần có chỗ tốt là nơi đón ánh nắng rất thuận tiện. Dạ Huyền đem nóc xe mở ra, kính râm che khuất nửa mặt, sau đó lái xe qua công viên gần nhất.

Cô nghĩ thâm trang phục như vậy sẽ không ai nhận ra mình.

Thật không may mắn cách đó không xa là quán cà phê Mặc Nhiễm cùng Lộ Xa ngồi uống “Haizz, luật sư Mặc, tôi nói cảm giác người phụ nữ lái xe mui trần kia trông quen quen!”

Mặc Nhiễm theo phương hướng chỉ tay của Lộ Xa nhìn sang, sau đó lẩm bẩm nói “Phụ nữ mỗi tháng luôn có mấy ngày như vậy...”

Lộ Xa gật đầu mỉm cười lập tức nghĩ đến điều gì đó “Tuy rằng nhiều năm không gặp thế nhưng Tống Dạ Huyền vẫn không thay đổi nhiều lắm, nhìn kĩ đi người bạn cùng bàn – luật sư Mặc?”

“Giám đốc Lộ biết cô ấy?” Mặc Nhiễm nhìn lại vài lần hóa ra là Tống Dạ Huyền.

“Bạn gái trước đây của em họ, chính là Triều Ca – người mới tới ở Sở sự vụ của các anh đấy, nó là em họ của tôi” Lộ Xa vuốt cằm bốn cọt trả lời câu hỏi của Mặc Nhiễm.

Miệng của Mặc Nhiễm có thể nuốt trọn một quả trứng gà rồi!

Tin tức thật nóng hổi nha!

Không trách, không trách được ngày hôm ấy...

Mặc Nhiễm móc điện thoại gọi cho Dạ Huyền nhưng được thông báo là đã tắt máy.

Lộ Xa ngồi đối diện thân nhiên cười “Xem ra thói quen nhiều năm không đổi, một nửa thời gian không nhắc máy, một nửa thời gian là trạng thái tắt máy, Tống Dạ Huyền vẫn không thay đổi!”

Mặc Nhiễm cảm giác đầu mình to lên, cô hôm nay là đại diện Tổng gia tìm Lộ Xa nói chuyện, nếu như Tống Dạ Huyền cùng Lộ Xa quen biết thì tự nhiên tăng thêm phần trăm thắng lợi cho chính mình. Nhưng nghe những lời Lộ Xa nói thì Dạ Huyền có khả năng trở thành cản trở là vô cùng lớn.

“Nếu không tôi đi xuống gọi cô ấy lên, giám đốc Lộ ngồi đây chờ nhé!” Hết cách rồi lúc đàm phán quyền chủ động nằm trên tay đối phương, Mặc Nhiễm không thể không mềm mỏng nói chuyện.

Lộ Xa gật đầu nhìn theo Mặc Nhiễm đi ra quán cà phê, qua khung cửa sổ thủy tinh nhìn xuống Tống Dạ Huyền như trước đi vòng quanh công viên kia.....

Ai ai ai, thời điểm như vậy nếu không gọi Triều Ca đến xem tình hình này thì sẽ là tổn thất lớn a!

Lộ Xa ánh mắt khẽ nhúc nhích, đáy mắt lướt qua tia bốn cọt hắc xura nay không để mình lỡ cái gì

Triều Ca nhận được điện thoại của Lộ Xa thì vừa vặn ở ngay gần đấy, tuy rằng lúc này Lộ Xa tìm anh không có chuyện gì lớn thế nhưng tốt xấu gì thì anh em họ lớn lên từ nhỏ cùng nhau. Anh vội vàng bỏ lại chuyện đang xử lý lái xe chạy vội tới.

Còn chưa tới quán cà phê Lộ Xa chỉ, Triều Ca liền nhìn thấy Mặc Nhiễm đang ôm một phụ nữ mặc áo gió màu nâu nhạt vào trong ngực.

Dáng người kia, anh biết rất rõ...

Bạn đang đọc truyện *Có Phải Yêu Nhau Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Đây Là Tôi Thiếu Anh Ấy

Đem xe dừng lại bên cạnh hai người, Triều Ca đi xuống “Lên xe đi, Lộ Xa đang đợi”

“Tôi không đi” Dạ Huyền từ trong lồng ngực Mặc Nhiễm xoay đầu lại, trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp tràn đầy nước mắt.

Triều Ca sững sờ, trong kí ức của anh, số lần Dạ Huyền khóc cực ít. Lần thứ nhất khóc, chính là lần ở căng tin kia, sau đó ngoại trừ hai người nói chia tay anh thật sự chưa từng thấy cô lệ rơi đầy mặt.

“A Nhiễm, cậu đi làm đi, tớ sang chỗ khác đi loanh quanh, không quá rầy 2 người nói chuyện” Dạ Huyền nói, liền xoay người rời đi, coi như là khóc thì cô cũng không muốn ở trước mặt anh rồi lệ.

“Mặc Nhiễm, cô trước đi nói với Lộ Xa rằng lát sau quay lại” nhìn thấy bộ dáng cô như vậy anh không phải là không đành lòng.

“Cũng được, vậy anh đi cùng cô ấy nhé!” Mặc Nhiễm bắt đầu đi, cô tuy biết ngày thường Tần Dịch Phi làm việc có chút bá đạo, tàn nhẫn lại không nghĩ rằng hắn đánh người.

Nhìn Mặc Nhiễm đi xa Dạ Huyền lấy tay lau đi nước mắt, làm áo gió màu nâu nhạt ướt một khoảng, màu sắc quần áo cũng đậm hơn.

“Đừng đi, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?” Triều Ca bước lên giữ cô lại.

“Không có chuyện gì, tôi về trước” Dạ Huyền nắm ống tay áo lau nước mắt trên mặt nhưng không ngờ đụng vào bên má đau đến nghiêng răng.

“Cuối cùng là chuyện gì xảy ra, anh đang hỏi em đấy Tống Dạ Huyền!” Triều Ca nguyên bản mặt lạnh, giờ khác này giọng điệu nói chuyện cũng nặng nề. Vừa nãy bị cô tránh, hiện tại anh đứng bên phải cô nên có thể nhìn thấy năm ngón tay in hằn trên má “Hắn đánh em?”

“Cùng anh không liên quan!” Dạ Huyền đẩy bàn tay anh ra che mặt mình, nước mắt không nhịn được lại rơi xuống.

“Anh đi tìm hắn ta!” Triều Ca nói liền muốn rời đi.

“Anh đi tìm hắn, tôi với anh tuyệt giao!” Triều Ca mới đi một bước, Dạ Huyền liền đuổi sát theo.

Triều Ca cảm thấy bàn chân của mình như đeo một thứ gì đó vô cùng nặng, hai tay theo bản năng nắm chặt. Một lúc sai, anh mới quay người lại nhìn cô nước mắt đầy mặt đau lòng đưa tay ôm cô vào trong lòng “Tống Dạ Huyền hắn ta có cái gì tốt mà đáng giá cho em đối xử như vậy?”

Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra đáng giá cô ảm đạm như vậy?

Làm cho tính tình ngày xưa của cô tất cả đều mất đi?

Mà cái kia có phải là tình yêu sợ bị tiết lộ là Tần Dịch Phi sao?

Cảm thấy mùi vị ảm áp quen thuộc, Dạ Huyền chỉ muốn khóc nhiều thêm “Triều Ca, một ngày nào đó anh sẽ hiểu. Em có sự bất đắc dĩ của mình, mà em thiếu hắn, có lẽ so với hắn thiếu em còn nhiều hơn”

Cô không dám nói sau khi anh rời đi đã phát sinh tất cả những chuyện này, chính như cô lúc này cũng không cách nào làm rõ ràng tình cảm cô đối với Triều Ca, không có cách nào mở miệng.

Nhưng cô không có cách nào chống cự lại sự ôn nhu của anh. . .

Có thể từ khi gặp lại anh, anh vẫn như vậy giới thiệu tên của mình làm cô không cách nào buông được tay của anh ra, lại không cách nào tránh né ánh mắt thấu đáo của anh.

Triều Ca, Triều Ca, nhất định kiếp này cô không có cách nào chạy thoát khỏi anh!

“Còn không chịu nói thật với anh phải không? Không nghĩ tới năm năm sau em đối với anh một lời giải thích cũng lười. Anh tin em thiếu hắn, nhưng anh muốn biết em có hận hắn hay không? Anh càng muốn biết em có hối hận một ngày nào lúc trước chúng ta chia tay không? Dạ Huyền, năm năm này, hơn một nghìn ngày lẫn đêm em có bao giờ nghĩ tới ngày nào đó anh sẽ trở về tìm em không?”

Nghĩ tới sao? Dạ Huyền nhắm mắt lại rồi khẳng định là nghĩ tới, đặc biệt là thời điểm cô bất lực nhưng anh sẽ trở về sao?

“Muốn thì thế nào? Không muốn thì thế nào? Chúng ta cần gì nhắc lại quá khứ nữa, chỉ làm nhau lúng túng thêm thôi!” Dạ Huyền nói xong liền đẩy Triều Ca ra, xoay người lên xe.

Cô lái xe đến tiệm thuốc mua thuốc mỡ, xoa lên mặt rồi ăn cơm. Dạ Huyền về nhà cầm mấy bộ quần áo vắt vào xe đợi chiều lái xe đón Tần Huyền.

“Mẹ, sao mẹ mang kính râm. Trên người còn có mùi thuốc nữa, mẹ ốm ah?” Tần Huyền đem túi sách để vào trong xe, thân thể nhỏ nhỏ cũng trèo lên.

“Mẹ không sao, mấy ngày tới chúng ta đến nhà bác ở, con thấy sao?” Dạ Huyền quay mặt đi, trẻ con khừ khừ nháy mắt. Cô không hy vọng Tần Huyền biết cô cãi nhau với Tần Dịch Phi, thậm chí bị Tần Dịch Phi đánh”

Tần Huyền xoa xoa mũi “Được rồi, mẹ lái xe nhanh đi, con lâu chưa gặp bác rồi! Con trước gọi cho bác đã để bác chuẩn bị đồ ăn ngon đón tiếp mẹ con mình!”

Tần Huyền nói rồi móc điện thoại di động của mình gọi cho Tống Dạ Nghiêu.

Cho dù Tống Dạ Huyền không nói nó cũng có thể đoán được đại khái là hai người họ lại cãi nhau rồi.

Bạn đang đọc truyện *Có Phải Yêu Nhau Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Tử Không Chê Mẫu Xấu (Con Không Chê Mẹ Xấu)

Tống Dạ Huyền về Tống gia, thế nhưng Tần Huyền ngồi chưa được một tiếng liền phát sinh sự cố.

Dạ Huyền tức giận đưa tay xoa xoa mặt.

“Về nhà đi, anh gọi cho Tần Dịch Phi” Tống Dạ Nghiêu vừa bước vào nhà, thậm chí chưa kịp uống một ngụm nước đã trực tiếp hạ lệnh đuổi khách.

Dạ Huyền nhìn anh, tưởng mình nghe nhầm “Anh, em là em gái anh đấy!”

“Cũng bởi vì em là em gái anh nên anh mới đặc biệt coi trọng hạnh phúc của em! Em không nghĩ tới việc nếu em và Tần Dịch Phi ly hôn thì Tần Huyền sẽ ra sao à?” Tống Dạ Nghiêu liếc mắt nhìn đứa trẻ dễ thương đang ngồi trên ghế sa lon – Tần Huyền.

“Tống gia chúng ta chẳng lẽ không nuôi nổi một đứa trẻ? Anh, anh rốt cuộc muốn em phải như thế nào đây?” Rõ ràng cô bị oan, rõ ràng người đau khổ là cô, rõ ràng cô không thể...

“Nếu như em để Tần Dịch Phi không còn xuất hiện scandal nữa thì anh đồng ý cho em ly hôn!” Tống Dạ Nghiêu đứng trước mặt cô “Một người phụ nữ không thể quản lý nổi chồng mình thì làm sao có thể một mình mà nuôi con được”

Dạ Huyền cắn răng, cô biết dù thế nào Tống Dạ Nghiêu sẽ không cho mẹ con cô ở lại đây tới nay.

Nếu như thật sự cô có cách không để cho Tần Dịch Phi không đi tìm phụ nữ bên ngoài thì cô đã không còn lý do để buông tay anh ta rồi!

“Anh, mặc kệ anh không đồng ý thì em vẫn sẽ kị hôn!” Dạ Huyền nói xong liền kéo tay Tần Huyền đang ăn khoai tây chiên đi “Tần Huyền, mẹ con mình đi”

“Tiểu thư, trời tối rồi, cô muốn mang thiếu gia đi đâu?” Âm thanh của di Hoa vang lên ở phía sau.

“Để bọn họ đi đi, để bọn họ biết trời đất cao rộng như thế nào!” Âm thanh của Tống Dạ Nghiêu vang lên từ phía sau, Dạ Huyền bước đi không thèm quay đầu lại.

Dạ Huyền lôi kéo tay Tần Huyền đi trên đường, ánh đèn đường chiếu vào bóng dáng hai người, trông thật thê lương.

“Ai nha, mẹ ơi, hiện tại mẹ con mình giống như người vô gia cư phải không?” Tần Huyền không tình nguyện bước đi theo Dạ Huyền. Phàm là những nơi có thể lái xe thì hai người tuyệt đối sẽ không đi bộ.

Dạ Huyền nhìn Tần Huyền, nghĩ rằng con đi cũng mệt rồi, móc điện thoại ra gọi cho Mặc Nhiệm.

“A Nhiệm, có một đôi cô nhi quả phụ cần được thu nhận và giúp đỡ” Vốn tưởng rằng về Tống gia, tạm thời tách ra không gặp Tần Dịch Phi, nhưng không ngờ Tống Dạ Nghiêu lại có thái độ cứng rắn như vậy.

“Tần Dịch Phi còn sống hay chết vậy?” Lại còn cô nhi quả phụ gì nữa đây!

Dạ Huyền nói đại khái chuyện xảy ra, cô không dám ở khách sạn vì lý do không biết có thể chạm mặt Tần Dịch Phi ở đó hay không?

Tuy rằng Tần Dịch Phi không đóng thẻ ngân hàng của cô, nhưng Tống Dạ Nghiêu vì buộc cô đi vào khuôn khổ, chuyện như vậy anh có thể làm được.

Hai người đàn ông đều nắm được chui dao của cô.

“Vậy cậu đang ở đâu thế?”

“Quảng trường Tây Thành, hiện tại tứ cùng tiểu Huyền vừa đói vừa lạnh!” Đại khái bởi vì ngày hôm nay xảy ra quá nhiều chuyện khiến cô mệt mỏi, làm cô quên cả đói.

“Vậy cậu vào quán KFC ngồi trước đi, nơi đó rộng rãi lại thoáng mát, tới đến ngay”

Cúp điện thoại nhìn Tần Huyền “Tiểu Huyền, hay là mẹ gọi điện thoại cho papa tới đón con nhé?”

Cô là người lớn, trải qua những ngày này không sao, nhưng nếu mang theo Tần Huyền, Dạ Huyền không biết con trai có chịu nổi những ngày tháng ăn cơm quán, ngủ giường nhỏ hay không?

Tần Định Phi không bản cảm thú, nhưng đối với Tần Huyền lại rất tốt, điểm này cô rất yên tâm.

“Mẹ cũng về cùng sao?” Tần Huyền đứng trên bậc thang hồ phun nước, ánh mắt nhìn thẳng.

Dạ Huyền lắc đầu “Chỉ có mình con về thôi”

“Mẹ, mặt mẹ hôm nay bị thương có phải không?” Tần Huyền mệt mỏi ngồi xổm xuống.

Dạ Huyền đi tới trước mặt con trai, ngồi xuống “Con đang chê mẹ xấu à?”

“Từ không chê mẫu xấu!” Tần Huyền thuận thế đặt tay lên vai cô, Dạ Huyền ôm con lên “Con dám ghét bỏ mẹ, mẹ liền ném con đi!”

“Tuyệt đối không chê!” Tần Huyền hôn một cái thật kêu lên má phải cô.

Trên quảng trường đèn nê-ông đờ rục, tiếng nhạc vang lên, tâm tình Dạ Huyền cũng tốt lên, ôm chặt con trai xoay vòng tại chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Có Phải Yêu Nhau Không* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Thời Điểm Đây, Người Không Muốn Gặp Nhất Là Anh.

Thời điểm Triều Ca đến thấy Dạ Huyền đang ôm Tần Huyền chơi rất high trên quảng trường, đủ loại ánh đèn nê-ông chiếu lên áo gió màu nâu nhạt, nhìn vào như một con bướm đang nhảy múa uyển chuyển.

“Em chơi có vẻ rất vui nhỉ?”

Nghe được giọng nói quen thuộc từ phía sau, cơ thể cô cứng ngất lại, vẻ mặt cười nhạt “Ăn com xong liền mang Tần Huyền đi dạo một chút, còn anh thì sao?”

Triều Ca nhướn mày “Em cảm thấy giờ này mà anh xuất hiện tại đây là do ngẫu nhiên?”

“A Nhiệm gọi anh đến?” Dạ Huyền cầu mày hỏi Triều Ca.

Tần Định Phi không dạy cô những thứ khác nhưng cô biết một chút rằng, là con người có lúc phải nhờ vả người khác mới có thể thoát khỏi khó khăn được.

“Lúc em gọi điện thoại, vừa lúc anh đang ở bên cạnh cô ấy” Triều Ca nghe điện thoại tới là cô, Mặc Nhiệm mặc dù đã cố tránh đi để không cho anh biết chuyện này, mà anh xuất hiện ở đây cũng không phải do Mặc Nhiệm nói mà anh tự đến đây.

Dạ Huyền bĩu môi, đem Tần Huyền trên người bỏ xuống, cảm thấy bất đắc dĩ “Com tối mẹ con em còn chưa ăn”

Kì thật, người bây giờ cô không muốn gặp nhất là Đường Triều Ca.

“Mẹ, con muốn đến quán lần trước ăn, con muốn ăn kanto luộc*, con rất muốn!” Tần Huyền không hiểu được sự lúng úng của người lớn, vừa đứng xuống đất liền lôi kéo Dạ Huyền đòi ăn.

* Kanto luộc: nếu như mình không nhầm thì là sushi.

Nếu như là bình thường Tần Huyền chắc chắn không dám đòi ăn, nhưng hôm nay có Triều Ca ở đây, nó tin tưởng Triều Ca nhất định sẽ dẫn nó đi ăn.

Dạ Huyền cúi đầu, lửa giận phùng phùng, hận không thể dẫm đạp lên chân con “Con không thể nhịn một chút được sao?”

“Không có sức khỏe làm sao có tiền đồ! Con đói, con sẽ nói với tòa án là mẹ ngược đãi con nít!” Nếu như khi đó Tống Dạ Nghiêu không đột nhiên trở về, hẳn nó đã có một tô mì vằn thắn nhân chả tôm ăn rồi, thế nhưng Tống Dạ Nghiêu về là mì vằn thắn của nó cũng chạy xa nó mất rồi!

Đi nửa giờ tới quảng trường Tây thành, đứng trên quảng trường hứng gió nửa giờ, nó thật sự đói bụng a!

Triều Ca bị Tần Huyền chọc cho cười to “Đi thôi, anh mang hai mẹ con đi ăn!”

Đừng mơ tới nữa, câu nói bình thường ai đó hay nói!

Lần thứ hai đến quán ăn vặt bên đường, Triều Ca ôm Tần Huyền vào trong ngực, Dạ Huyền không thể không nhận món nợ khi gặp khó khăn gian khổ này. Triều Ca ôm Tần Huyền đi trước, thấy cô không đi cùng liền đưa ví tiền cho cô “Anh có mang theo tiền”

Cô gái này vẫn như vậy, khi trốn nhà đều không chuẩn bị gì cả.

Dạ Huyền cảm lấy, quyết miệng, nhất định phải nói rõ ràng như vậy sao?

“Mẹ, mẹ nhớ là con không ăn ót nha!” Tần Huyền nằm nhàoai trên vai Triều Ca, cười hi hi nói.

Triều Ca nhíu mày “Anh cũng không ăn ót, Tổng Dạ Huyền, em không quên đấy chứ?”

“Dài dòng, yếu ớt” Dạ Huyền mở ví tiền ra liếc mắt nhìn vào rồi đóng lại, xoay người đi đến chỗ quán thịt nướng.

Đợi cho đến lúc Dạ Huyền cho Tần Huyền ăn no thì đã không còn khí lực để mà đi nữa, Triều Ca không thể làm gì khác hơn là để hai người lên xe, còn chính mình lại đi mua một đồng hồ ăn mang về để trong xe.

Cũng là do vui chơi quá mức, lúc Triều Ca trở lại đã thấy Tần Huyền tựa lên người Dạ Huyền ngủ gục, thân thể nhỏ nhỏ gồi lên đùi cô.

Ánh mắt cô di chuyển trên bóng dáng nho nhỏ của con trai, thậm chí không để ý tới gió lạnh, cởi áo khoác của mình ra đắp lên người Tần Huyền rồi ôm con vào trong ngực.

“Em muốn ăn gì nữa không?” Triều Ca đem túi đồ ăn giờ giờ trước mặt cô.

Dạ Huyền lác đầu, ra hiệu cô đang ôm Tần Huyền ngủ.

“Vậy trước tiên chúng ta đưa nó đi về ngủ đã” Triều Ca đem túi đồ ăn để trên ghế, nhẹ nhàng khởi động xe đi về nhà mình.

Bạn đang đọc truyện *Có Phải Yêu Nhau Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Người Đàn Ông Của Gia Đình

Dọc đường đi, Dạ Huyền không nói gì, chỉ nhẹ nhàng ôm Tần Huyền ngồi ở hàng ghế sau. Ánh mắt cực kỳ dịu dàng, chân cô trước sau không để cách quá 5 phân, mặc cho chân mình tê cứng hết rồi.

“Đề anh ôm thẳng nhóc cho” Triều Ca mở cửa, đem chìa khóa đưa cho Dạ Huyền, còn chính mình tự mở cửa sau ra, ôm Tần Huyền vào lòng.

Đầu mùa đông, khí trời trở lạnh, một lúc sau khi vào xe, Tần Huyền cảm thấy lạnh liền kéo kéo áo Triều Ca, nắm lấy cổ áo anh, lẩm bẩm nói nhỏ “Ba ba...”

Triều Ca sững sờ, Dạ Huyền cũng quên cả phản ứng.

“Ba ba...” Tần Huyền lại kêu một tiếng, lần này, đại khái cậu nhóc đã tỉnh lại, đưa tay xoa xoa đôi mắt còn đang ngái ngủ, phát hiện ra Triều Ca cùng mẹ đang nhìn cậu chăm chăm, liền ngáp một cái, tiếp tục vùi vào trong ngực Triều Ca mà ngủ.

Đáy lòng Triều Ca xúc động, ôm Tần Huyền sát vào trong ngực mình.

“Chúng ta đi lên thôi, Tần Huyền còn nhỏ, ở ngoài lâu sẽ bị cảm lạnh đó” Triều Ca nói, bước về phía trước.

“Uhm, cậu nhóc đã buồn ngủ lắm rồi nên hồ đồ nhận nhầm người, em đừng để ý”

Triều Ca trầm mặc, anh cũng thấy ngại.

Dạ Huyền cầm chìa khóa mở cửa, Triều Ca ôm Tần Huyền đi trước, cô cũng đi theo sau vào rồi đóng cửa lại. Nhìn thấy anh ôm Tần Huyền vào phòng ngủ.

Tần Huyền ngủ quên trời quên đất, Dạ Huyền cảm thấy bất đắc dĩ “Có khăn lông không? Cả ngày hôm nay nó đổ mồ hôi nhiều rồi, em mượn khăn lau người cho nó”

“Trong phòng tắm có đấy, chờ chút, anh đi lấy cho em” Dù sao Triều Ca cũng chưa tiếp xúc nhiều với trẻ con nên cũng không biết làm thế nào để chăm

sóc Tần Huyền. Nghe cô nói cần khăn lông, anh vội vàng đi lấy.

Đợi cho đến khi Triều Ca quay lại, Dạ Huyền đã cởi hết quần áo của Tần Huyền, thấy anh đang cầm khăn trên tay, cô liền nhận lấy rồi cẩn thận từng li từng tí lau khắp người cho Tần Huyền.

“Chúng ta ra ngoài thôi” Dạ Huyền nói với anh, sau đó anh tắt đèn rồi cả hai bước ra ngoài, nhẹ nhàng đóng cánh cửa phòng ngủ lại.

Dạ Huyền đi theo Triều Ca xuống lầu “Xem ra anh sống cũng không tệ?”

Mới về nước có mấy ngày, liền ở ngay trong biệt thự hai tầng. Cô biết ba mẹ Triều Ca định cư ở nước ngoài, nhưng gia cảnh của anh thì cô lại không biết.

“Xe cùng nhà đều là của Lộ Xa, anh mới về không có chỗ ở nên anh ấy đưa anh ở”

Nói đến Lộ Xa, Dạ Huyền cảm thấy nhân sinh vô cùng kỳ diệu. Cô thực sự không có cách nào đem con người Lộ Xa hào hoa phong nhã dạy học năm đó so sánh với con người bây giờ đang là lãnh đạo công ty Lộ thị sầm rền gió đánh chớp giật được.

Triều Ca đem đồ ăn vừa mua được đặt lên bàn “Haizzz, đều ngược cả rồi” Dạ Huyền tiếc nuối thờ dài.

“Em làm cơm nha?” Triều Ca mong đợi nhìn cô.

Vừa nãy hai người chỉ lo cho Tần Huyền, hiện tại Tần Huyền ăn uống no say rồi, còn hai người thì vẫn đói meo.

Quả nhiên, Dạ Huyền lắc đầu.

Triều Ca bất đắc dĩ đứng dậy đi vào nhà bếp, mở tủ lạnh, bắt đầu xắn tay áo nấu ăn.

Thấy bóng dáng của Triều Ca trong bếp, Dạ Huyền đứng lên “Hey, Đường Triều Ca”

Triều Ca đang làm vỏ bánh sủi cảo “Sao thế?”

“Em phát hiện anh có tiềm lực làm người đàn ông của gia đình, rất đáng giá để bồi dưỡng”

Bạn đang đọc truyện *Có Phải Yêu Nhau Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Anh Quan Tâm Chính Là Cái Cuối Cùng

Triều Ca để hai bát lớn sủi cảo xuống bàn, đưa một bát cho Dạ Huyền, một chén xì dầu đặt ở giữa.

Dạ Huyền chà xát tay, mong chờ nhìn Triều Ca “Nhà anh có rượu không?”

“Không cho phép uống rượu” Triều Ca không nghĩ ngợi liền mở miệng từ chối.

Dạ Huyền phẩy phẩy tay, cho rằng anh nghĩ quá nhiều “Kỳ thật, em hỏi một chút thôi, Triều Ca, hôm nay cảm ơn anh” Tuy rằng đoán được anh không cho cô uống rượu, nhưng hôm nay, cô muốn say một lần.

Triều Ca đang ăn sủi cảo, nghe cô nói liền ngẩng đầu lên nhìn “Tần Huyền là con của em với Tần Dịch Phi sao?”

Câu này, anh đã muốn hỏi ngay khi gặp lại cô.

Chuyện của cô cùng Tần Dịch Phi anh không hiểu rõ lắm, cô là đồng ý sinh con cho Tần Dịch Phi sao? Đối với Tần Huyền, cô yêu thương cưng chiều, nhưng thái độ với Tần Dịch Phi thì khác một trời một vực. Tần Huyền đúng là con của hai người sao?

“Lẽ nào anh cho rằng nó là con trai anh?” Dạ Huyền hỏi ngược lại.

“Anh tại sao không thể không hoài nghi được?” Không phải là không thừa nhận, khi Tần Huyền nằm trong ngực anh, gọi anh một tiếng ba ba, anh thật sự bị chấn động.

Tính toán thời gian cũng trùng khớp, năm năm trước, trong buổi tối 14 – 2, hai người say rượu nên phát sinh quan hệ. Thời gian xa cách đã năm năm, anh cũng thật nghi ngờ.

“Con vừa mới ngủ, anh đừng có nói bậy bạ” Dạ Huyền dừng lại, gấp sủi cảo chằm một tí xì dầu “Yên tâm đi, nó không phải là con trai anh!”

Triều Ca dừng tay “Vậy rốt cuộc nó là con ai?”

“Em!” Dạ Huyền tiếp tục ăn sủi cỏ, nhưng giọng nói không còn kiên định nữa.

“Một mình em có thể sinh con sao?” Triều Ca phản bác.

Dạ Huyền liếc mắt nhìn anh, đột nhiên có cảm giác không khí xung quanh đang căng thẳng “Ngược lại không phải là con anh, anh không cần làm loạn lên làm gì, càng không cần anh phải đảm nhận trách nhiệm”

Triều Ca buông đũa xuống “Anh đồng ý cho em uống rượu”

“Thật không, hiện tại em không còn hứng thú nữa” Dạ Huyền đem miếng sủi cỏ cuối cùng nuốt xuống, anh ta muốn gì đây, đã ăn no rồi còn uống gì nữa.

Muốn chúc cô say rồi nói loạn chắc?

“Em thắng” Triều Ca vui đầu vào ăn hết bát sủi cỏ.

Dạ Huyền cười cực kỳ thoải mái “Triều Ca, Tần Huyền không phải con trai anh là sự thật. Dù em có say rượu nói loạn thì cũng vẫn là câu này”

Triều Ca ngừng đũa “Tổng Dạ Huyền, em có phát hiện ra là em đã thay đổi rồi không?”

Năm đó cô nói, cô tính khí rất tốt, cô rất dịu dàng. Anh từng bên cô bốn năm nhưng chưa bao giờ thấy thế, sau năm năm, anh đột nhiên thấy cô cung chiều Tần Huyền, ôn nhu chăm sóc Tần Huyền.

Anh có cảm giác, mình đang ghen.

A, thật sự là cảm giác này.

“Sa đọa đi không ít” Dạ Huyền chép chép miệng, bởi vì ăn xì dầu mà cảm thấy khó chịu.

Triều Ca xoay người rót cho cô ly nước, đưa tới trước mặt “Còn nhớ anh đã hứa với em ba điều gì không?”

Dạ Huyền cầm chặt ly nước, động tác trên tay dừng lại, dưới ánh đèn màu cam, cô nói “Kỳ thật, nói lại quá khứ, hẳn là do tính khí em không tốt, luôn luôn quát anh”

Triều Ca nắm chặt tay cô “Anh chỉ quan tâm đến cái cuối cùng”

Bạn đang đọc truyện *Có Phải Yêu Nhau Không* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: So Với Ôm Ultraman Thoải Mái Hơn!

Dạ Huyền cảm thấy nhiệt độ bên trong hơi cao “Chỉ có cái cuối cùng thì cũng không có ý nghĩa”

“Hôm ấy, Hoắc Trạch đã nói với anh một số chuyện” Đầu ngón tay Triều Ca nhẹ nhàng xẹt qua tay cô “Năm đó, anh trở lại tìm em, lúc vừa đến Mỹ anh đã rất hối hận, nhưng lúc anh trở về chính là ngày em kết hôn”

Một giọt lệ theo gò má nhỏ xuống trên bàn, như một cơn gió nhẹ thổi lên trên mặt nước, gợn lên những con sóng nhẹ nhàng.

“Đều là em nợ anh! Chúng ta chia tay là đúng, khi đó là do em cứ quẩn quít lấy anh”

Triều Ca bỗng nhiên cầm chặt tay cô, vẻ mặt trịnh trọng “Giữa hai chúng ta nhất định phải nói từ nợ này sao?”

Dạ Huyền cúi đầu, lúc ngẩng lên trên môi càng mang theo nụ cười thản nhiên “Những lúc gian nan nhất đều đã qua, vì vậy, anh nói những lời này cũng thật vô dụng rồi”

Những lúc đau khổ nhất, Tần Huyền là động lực chống đỡ duy nhất của cô.

“Vậy, hiện tại bây giờ, em nói đi, sau này em tính như thế nào đây? Anh trai em không đồng ý cho em ly hôn, chờ sau khi ly hôn, cuộc sống của em và Tần Huyền sẽ như thế nào đây?”

Dạ Huyền không nghĩ tới Triều Ca sẽ hỏi những vấn đề như thế này “Em sẽ tìm việc làm, sau đó...”

“Em cho rằng mọi chuyện đơn giản như vậy sao?” Triều Ca không để cô nói xong, liền ngắt lời.

Nếu như không có cách nào khiến Tổng Dạ Nghiêu đồng ý, mà cô lý hôn chính là đắc tội với Tổng gia và Tàn gia – hai công ty gia đình rất lớn. Thử hỏi ở thành phố A này, có công ty nào dám nhận cô vào làm?

Dạ Huyền im lặng một lát “Triều Ca, em thật sự không muốn vội vàng, qua loa quyết định chuyện gì nữa”

Cuộc sống và tình yêu thật sự không liên quan với nhau, không có tình yêu coi như sau này sẽ không còn chuyện gì tồi tệ hơn nữa, bọn họ đã qua cái thời lãng mạn từ lâu rồi.

Sáng thứ hai, Triều Ca xuống lầu, trên bàn ăn đã bày không ít đồ ăn, còn có mấy miếng bánh mì cháy đen còn tản ra mùi khét trong không khí, Triều Ca lập tức xuống bếp nhìn, quả nhiên...

“Để anh làm cho, em mau gọi Tàn Huyền dậy đi” Triều Ca đi tới bên cạnh cô, xắn tay áo lên, bình tĩnh thông dong, bắt đầu thu dọn tàn cục.

Dạ Huyền xoa xoa mũi “Được rồi, em đi gọi con”

Dạ Huyền đi tới phòng, nhìn thấy Tàn Huyền đang cúp điện thoại.

“Con trai yêu dấu, vừa nãy con gọi điện thoại cho ai vậy?”

“Dạ, là dì Nhiễm ạ, mẹ yên tâm, con sẽ không gọi điện thoại cho bác hoặc ba ba đâu ạ” Tàn Huyền nói xong, từ trong chăn chui ra, đưa điện thoại cho cô kiểm tra.

Nếu như Tổng Dạ Nghiêu cùng Tàn Dịch Phi biết cô đang ở đây, cô không đảm bảo là Triều Ca sẽ không gặp phiền phức, cô không muốn trở thành trói buộc của bất kì người nào.

“Con hiểu mà mẹ, con sẽ không nói lung tung đâu” Tàn Huyền làm loạn trên mặt cô một lúc mới buông tay.

Sửa soạn xong, Dạ Huyền mới biết chỗ Tàn Huyền ngủ lại là phòng của Triều Ca.

“Tối qua con ngủ ngon không?” Dạ Huyền hỏi

“Thật thoải mái, mẹ không biết là chú Triều Ca ôm so với Ultraman thoải mái hơn sao?” Nằm tay Tàn Huyền đi, cậu nhóc vừa đi vừa nói.

Biểu hiện kia cực kỳ thỏa mãn.

“Con thật phí lời, Ultraman làm sao ôm sướng bằng ôm người thật được?” Cô đương nhiên biết ôm Triều Ca rất thoải mái, tên tiểu tử thúi này chiếm tiện nghi rồi mà còn khoe mẽ?

Bạn đang đọc truyện *Có Phải Yêu Nhau Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Đột Nhiên Gặp Lộ Xa

“Mới sáng sớm đã nói chuyện gì vậy?” Triều Ca cất tiếng nói trong trẻo từ trong phòng bếp truyền ra.

Miếng bánh mì đen thui trên bàn ăn đã sớm biến mất không còn tăm hơi, ba vị trí bày ba cái đĩa cực kỳ sạch sẽ, trong mỗi đĩa bày một cái bánh mì sandwich, ở giữa là chân giò hun khói cùng trứng gà, nhìn thấy hai người đi ra, Triều Ca lại bung ra ba cốc sữa bò, đặt thật cẩn thận vào đúng vị trí của chúng.

“Ô, ô, thật là cảm động!” Một tay Tàn Huyền được Dạ Huyền nắm chặt, một tay khác đưa lên giả vờ lau khóe mắt.

Dạ Huyền bỗng nắm chặt tay Tàn Huyền, trong phòng lan truyền mùi thơm thoang thoang, cảm giác như vậy thật khiến cho cô cảm động rơi nước mắt.

Ba người ngồi xuống, Tàn Huyền ra sức chiến đấu với cái đĩa trong cùng, thỉnh thoảng ngẩng đầu lên, hướng hai người cười khúc khích.

“Tiểu Tàn Huyền, đừng có cười ngốc, mẹ không thể chấp nhận con được nữa rồi” Thực sự có cần biểu hiện khoa trương như thế không, chẳng phải chỉ là một bữa điểm tâm thôi sao, có cần phải cười ngốc như vậy?

Tàn Huyền nghe được lời nói của Dạ Huyền, cũng không chú ý trong miệng còn có bánh mì chưa ăn xong “Sao sao, khụ...khụ, mẹ không cảm thấy

chúng ta như người một nhà sao?”

Triều Ca nghe xong lời của Tần Huyền, vội đưa tay sờ đầu cậu bé “Tần Huyền, cháu ăn từ từ, chờ một lúc nữa chú đưa cháu tới trường”

“Có thật không ạ?” Tần Huyền hưng phấn đến mức hận không thể nhảy lên trên người Triều Ca được.

“Tất nhiên là thật rồi!” Triều Ca thay thằng bé lau vụn bánh mì dính trên khóe miệng, hai người cực kỳ hài lòng, chỉ để lại Dạ Huyền một bên phiền muộn.

Đường Triều Ca cùng Dạ Huyền tựa người song song bên cạnh xe, đưa mắt nhìn tiểu Huyền nhún nhảy đi vào nhà trẻ, Dạ Huyền lấy tay đẩy đẩy kính râm “Thằng bé đã đâu không vui vẻ như vậy rồi”

“Sau này vẫn còn có thể vui vẻ như vật” Triều Ca nghiêng đầu cười.

“Em bỗng nhiên sinh ra một loại ảo giác, hái chúng ta bỗng nhiên đều già đi” Buổi tối cùng nhau tán gẫu, sáng sớm cùng nhau ăn cơm, lại cùng nhau nhìn con đi học.

Cam giác như vậy thật bình yên, rồi lại làm cho cô không có cách nào tin tưởng, đã từng có không biết bao nhiêu lần cô mơ ước có một ngày như thế.

Nhưng năm đó, Triều Ca cùng cô đã chia tay nhau, hiện tại cùng Tần Dịch Phi cũng không đi đến đâu.

“Chúng ta đều hai mươi bảy tuổi, không còn trẻ nữa rồi”

“Đúng vậy, đã không còn trẻ nữa rồi”

Nhìn bóng dáng Tần Huyền biến mất trong tầm mắt, Dạ Huyền lúc này mới xoay người trở lại mở cửa xe, Triều Ca cũng ngồi xuống theo.

“Em muốn đi đâu?”

“Trở về nhà thôi, có thể trong thời gian này sẽ mang đến cho anh khá nhiều phiền toái” Cô thừa nhận, rồi xa Tần Dịch Phi, không có Tống Dạ Nghiêu, có lẽ người duy nhất cô có thể dựa vào, cũng chỉ có Triều Ca mà thôi.

Triều Ca khởi động xe, nhà trẻ học tương đối sớm, anh liền chở Dạ Huyền về nhà, sau đó mới đi làm.

Mỗi ngày đều trôi qua như vậy, mỗi khi trời chạng vạng tối, Triều Ca sẽ tới nhà trẻ đón Tần Huyền, sau đó cùng Dạ Huyền đi siêu thị hoặc đi chợ mua đồ ăn, ba người bắt đầu mua nguyên liệu để chuẩn bị cho bữa tối.

Vậy mà cũng đã trôi qua nửa tháng, bây giờ Dạ Huyền có thể cắt ra một bản đầy những sợi khoai tây, Tần Huyền trên mặt lộ rõ sự hài lòng, đến nỗi phải thốt lên những lời sùng bái mẹ mình.

“Ôi, suýt nữa tôi nhận nhầm người” Lộ Xa đi tới phòng bếp, đối với việc Dạ Huyền đang đứng cắt khoai tây thành sợi liền lên tiếng cảm khái.

“Anh tại sao lại đến đây?” Khi còn chưa cùng Triều Ca quen nhau, cô gọi Lộ Xa là thầy, sau khi cùng Triều Ca xác lập quan hệ, cô ngầm đổi gọi anh là Lộ Xa, mà hiện tại...

Tựa hồ nhìn ra sự nghi ngờ của cô, Lộ Xa lên tiếng “Sao vậy, ngay cả tên anh cũng không nhớ sao?”

“Lộ Xa, sao anh lại xuất hiện ở đây?” Triều Ca đã đi làm, Tần Huyền cũng ở nhà trẻ, cô nhàn rỗi tẻ nhạt, mà sợi khoai tây trong nhà cũng hết, đột nhiên khoogn hiểu sao, cô muốn cắt khoai tây.

Mặc kệ Lộ Xa, cô tiếp tục công việc chém giết khoai tây của mình.

Bạn đang đọc truyện *Có Phải Yêu Nhau Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45: Tần Huyền Là Con Ai?

Dạ Huyền rất yêu ngôi nhà này, kì thực cô hết sức rõ ràng, biệt thự này là của Lộ Xa, anh ta rất tự nhiên lấy ra mấy bình rượu ủ nhiều năm.

Hai người mang rượu đến hoa viên, ngồi trên ghế mây.

“Xem ra bọn em sống rất tốt”. Lộ Xa hướng cô nâng ly lên, Dạ Huyền cũng không từ chối, một ly rượu rất nhanh được uống hết.

“Anh đã hiểu lời trước kia của Triều Ca, em căn bản không phải là uống rượu, em là đang uống nước!”. Nếu không phải anh kiểm chế tốt, anh thật muốn

lấy bình rượu gỗ lên đầu cô.

Dạ Huyền lại tự mình rót thêm một ly nữa “Anh không hiểu đâu, đây là phòng tránh cho việc xảy ra sai lầm lần thứ hai!”

Người khác không hiểu ý tứ của những lời này, nhưng Lộ Xa đã quá hiểu rồi “Tần Huyền, quả nhiên là con của Triều Ca?”

“Anh cảm thấy Tần Dịch Phi sẽ giúp người khác nuôi con năm năm sao?”. Dạ Huyền bật cười, Triều Ca về nước vẫn chưa tròn một tháng, đã có vài người hỏi về thân thế Tần Huyền rồi!

Thật là nực cười!

“Cũng không biết được” Lộ Xa lắc lắc ly rượu trong tay “Thằng thần mà nói, ngoại trừ việc Tần Dịch Phi có có trêu chọc một vài cô gái, nhưng đối với em có thể nói là cực kì tốt, giúp em nuôi con trai như vậy, cũng chưa chắc là không làm được!”

Dạ Huyền lại một hơi cạn sạch rượu trong ly “Tần Huyền thật sự không phải con của Triều Ca, Lộ Xa, chúng ta quen biết nhiều năm, anh cũng có thể hiểu rõ, em sẽ không nói dối bừa bãi như vậy”.

Tần Huyền, cô không cho bất kì người nào có ý đồ gì với con trai mình!

“Chỉ là nghe có người nói, năm đó khi em gả cho Tần Dịch Phi đã mang thai rồi, vì thế anh chỉ suy đoán chút thôi”. Lộ Xa tự biết tính tình Tống Dạ Huyền, anh lấy ra một tờ báo, ném tới trước mặt Dạ Huyền “Nhưng mà, mục đích của anh là muốn đến đây xác thực suy nghĩ của em thôi, dù sao Triều Ca cũng là em họ anh, anh có quyền được quan tâm chứ?”

Dạ Huyền tùy tiện lật vài tờ báo, móng tay phải lướt qua để lại vết tích hằn trên giấy, cô vô cùng tùy ý lật qua một trang, rồi đem gấp tờ báo lại “Quan hệ trước hôn nhân, thật ra cũng không có vi phạm pháp luật, mang thai rồi mới kết hôn cũng là một loại xu thế, Lộ Xa, cảm ơn sự quan tâm của anh. Còn Triều Ca, em sẽ cho anh ấy một câu trả lời thỏa đáng, câu trả lời này đã làm anh hài lòng hay chưa?”

Tần Dịch Phi cùng chuyện của anh ta, hai người từ trước đến giờ thập phần ăn ý, hai người tuy rằng bên trong cãi nhau, nhưng gặp phải trường hợp nơi công cộng vẫn làm ra vẻ rất tốt, Dạ Huyền cũng không rõ vì sao lại như thế, Lộ Xa nghe người ta nói liền vội đi kiểm tra, cũng chỉ là thăm dò cô mà thôi!

“Dạ Huyền, em quá đa nghi rồi, nếu như đúng là con của Triều Ca, anh tin rằng Triều Ca sẽ không đối xử tệ bạc với thằng bé!”. Lộ Xa tựa hồ không nhìn thấy móng tay Tống Dạ Huyền ở trên mặt Tần Dịch Phi xẹt qua một đường dài “Bọn em nói xem, cứ sống cùng nhau như vậy, không phải sẽ có trở ngại rất lớn sao?”

“Lộ Xa, em cảm ơn ý tốt của anh, nếu như em có hành động gì để anh hiểu lầm, như vậy em em sẽ làm sáng tỏ ngay bây giờ, chỉ cần còn chưa ly hôn, em chính là vợ hợp pháp của Tần Dịch Phi, mà Tần Huyền, nó họ Tần, đương nhiên chính là con trai Tần Dịch Phi”.

Lộ Xa hơi trầm tư một lúc “Đây chính là lời từ đáy lòng của em?”

Dạ Huyền gật đầu “Vâng, cho dù Triều Ca có ở đây, em cũng sẽ vẫn nói vậy”.

Mọi người đều rõ ràng, mặc dù trong quá khứ đã từng là người yêu của nhau, Dạ Huyền biết lý do vì sao hôm nay Lộ Xa đến, không có nhiều khả năng là vì quan tâm mẹ con cô, thậm chí là cả Triều Ca.

Bạn đang đọc truyện *Có Phải Yêu Nhau Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Lần này hãy để cho Anh Giải Quyết Mọi Chuyện

Lúc Triều Ca đón Tần Huyền về, Dạ Huyền đã đem rượu uống hết, trên đất thả ba bốn bình rượu, cô phải ngồi dựa trên ghế mây, gió đêm thổi nhẹ nhàng, làn váy cô tung bay, sợi tóc bị phát loạn, mang theo một loại cảm giác cô quạnh vô cùng, ánh hoàng hôn chiếu vào trên người cô, chỉ một thoáng chớp, Triều Ca liền nhìn thấy trong mắt cô sự yếu đuối không nói lên lời.

“Tần Huyền, cháu về phòng trước, chủ đi xem mẹ cháu thế nào”. Triều Ca ra hiệu cho Tần Huyền lên lầu trước.

Tần Huyền sờ sờ mũi, trong trường hợp như này, thường không thích hợp cho thằng bé ở lại, nó cũng hiểu ý đi vào phòng.

Triều Ca đi đến bên cạnh cô, trên bàn có hai cái ly, phía đối diện cô còn nửa ly rượu chưa uống hết.

“Ai vừa mới tới vậy?” Triều Ca lên tiếng hỏi.

“Đừng hỏi, cái gì cũng đừng hỏi, hãy để em dựa vào anh một lúc!” Trước đây, khi cô có chuyện, mọi người đều tránh mặt, mà hiện tại, mọi người đều muốn đến lấy chút thông tin.

Chân tướng càng rõ ràng, càng có nhiều người đau khổ mà thôi! Mà quan trọng là, cô không thể để cho bất kì ai làm hại đến Tần Huyền!

Hai mắt nhắm lại, trên người nồng nặc mùi rượu, cứ như vậy tựa trên vai anh, Triều Ca đưa tay qua kéo cô gần lại, thấy cô không từ chối, lúc này mới đem cằm tỳ trên trán cô mà cọ sát, xa cách hơn một nghìn ngày, đã bao lần anh đều mơ thấy chính mình được ôm cô không rời như thế này...

Một giọt nước mắt nóng bỏng rơi trên áo sơ mi của anh, thiêu đốt da thịt anh.

Anh ngẩng đầu, tay trái nâng cằm cô lên, ánh mắt hai người chạm nhau, nhất thời cả hai không biết nói gì. Nụ hôn của anh rất nhẹ nhàng, rất ôn nhu, mang theo một thứ cảm xúc không nói lên lời, như là đang ôn lại quá khứ xa xôi, như là lưu luyến không rời, lại như là tình nồng ý đậm không thôi...

Dạ Huyền cảm thấy, có cái gì đó bắt đầu thoát ra khỏi sự kiểm soát của cô...

“Dạ Huyền, chúng ta làm lại từ đầu, như vậy có được không?”

Nụ hôn này, Triều Ca có bao nhiêu rõ ràng, cô vẫn còn thích anh, ít nhất tận đáy lòng vẫn còn có anh!

Dạ Huyền nghe xong lời anh nói, xoa nhẹ huyệt thái dương “Triều Ca, xin lỗi, em có lẽ đã say rồi, vừa này” Dạ Huyền nhất thời không tìm được từ nào để diễn tả tâm tư của chính mình “Em đã lấy người khác, hơn nữa, em cũng đã có con, năm năm nay, cái gì cũng không học được, chỉ có sống phóng túng là học được một chút, người ta đều nói ngựa tốt quay đầu, em đã trao thân cho người khác chẳng khác nào gái lăng ló, anh còn muốn em làm gì nữa?”

Thấy cô có chút kích động, Triều Ca giữ chặt đôi vai cô có chút run rẩy của cô “Anh không cho phép em nói mình như vậy! Không phải em từng nói không quan tâm người khác nhìn mình như thế nào sao? Sau năm năm, em trở nên mạnh mẽ hơn, càng thêm thông minh, giỏi giang hơn, ôn nhu hơn, Dạ Huyền, chúng ta không nên quan tâm nhiều như vậy, em ly hôn với anh ta, chúng ta mang theo Tần Huyền rời khỏi nơi này, giống như hiện tại, sống cùng nhau mỗi ngày, có được không?”

Bắt đầu lại từ đầu, cái từ này tràn đầy mê hoặc!

Không phải ai cũng có cơ hội làm lại!

Dạ Huyền rời khỏi lồng ngực Triều Ca, bởi vì uống hơi nhiều, cô bước đi không vững, giầy cao gót bước đi xiêu vẹo, Triều Ca vội đỡ cô từ phía sau, chỉ lo cô bị té mà chân bị trật khớp.

“Triều Ca, em thật sự không có nhiều dũng khí như vậy, thật sự là thế”. Rượu bắt đầu có tác dụng, cô té ngã, Triều Ca tiến đến sau lưng ôm cô vào trong lòng ngực anh.

Lúc này, tia khăn trang trong mắt Triều Ca mới biến mất, anh hôn nhẹ lên trán cô như chuồn chuồn lướt nước (rất hời hợt)

“Em không cần nghĩ gì hết, lần này, cứ để anh giải quyết mọi chuyện”.

Bạn đang đọc truyện *Có Phải Yêu Nhau Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Con Nói Với Ba Con Như Thế Nào?

Sáng ngày thứ hai, ba người ăn bữa sáng như thường lệ, lúc này điện thoại di động của Tần Huyền bỗng vang lên.

Nhìn dây số trên màn hình, Tần Huyền có chút chột dạ nhìn về phía Triều Ca, lại quay sang nhìn về phía Dạ Huyền.

Dạ Huyền thấy bộ mặt con lộ vẻ khó xử, liền liếc nhìn thoáng qua “Con nói với ba con như thế nào?”

Tần Huyền thả bộ cái miệng xuống “Con nói chúng ta ở tại nhà di Nhiễm, sau đó để ba không nên đến tìm chúng ta, nói mẹ nhìn thấy ba sẽ tức giận, sau đó con cũng nói với di Nhiễm rồi”.

“Tần Huyền cũng là có ý tốt, em nghe điện thoại đi”. Triều Ca liếc mắt nhìn điện thoại di động, anh từ trước đến giờ không nghĩ tới phải gạt Tần Dịch Phi, huống chi, giờ phút này anh càng muốn Tần Dịch Phi biết mẹ con bọn họ đang ở cùng với mình.

Thấy Triều Ca nói giúp mình, Tần Huyền ra sức liếc mắt ra hiệu, hai người trên bàn ăn liền làm tới, làm cho Dạ Huyền cau mày.

Điện thoại di động của Tần Huyền vẫn vang lên không ngừng, Dạ Huyền không thể không nhận.

“Tần Huyền, mẹ con con đang ở nơi nào?” Điện thoại vừa thông, Dạ Huyền liền nghe thấy âm thanh Tần Dịch Phi có chút lo lắng truyền tới.

Dạ Huyền nhìn trên bàn ăn vẫn còn ẩm ỉ một lớn một nhỏ, lườm hai người một cái, lúc này mới chậm rãi trả lời “Chúng tôi rất ổn”.

“Dạ Huyền? Em cùng Tần Huyền đang ở đâu? Tại sao nhiều ngày như vậy trôi qua không trở về?”. Nghe thấy tiếng Dạ Huyền, Tần Dịch Phi ngẩn người, nhưng vẫn gắng hỏi.

Dạ Huyền liếc mắt nhìn Triều Ca, lấy lại bình tĩnh trả lời “Ồ nhà một người bạn, anh có chuyện gì không?”

“Xin lỗi, hôm đó tâm tình anh quá kích động, không nên đánh em, em ở đâu, chúng ta nói chuyện một chút, anh đi đón em”.

Tần Dịch Phi xin lỗi, ít nhiều khiến Dạ Huyền thay đổi sắc mặt, điện thoại phát ra thanh âm không nhỏ, Triều Ca cách cô rất gần, dễ dàng cũng nghe được những lời này, vội vàng nắm lấy tay của cô.

“Đề hôm khác, em tạm thời không muốn gặp anh, em muốn đưa Tần Huyền đi học, cứ như vậy đi!”. Dạ Huyền có chút vội vàng đem điện thoại cúp máy.

Đưa Tần Huyền đi học xong, Triều Ca như thường lệ đưa Dạ Huyền trở về nhà.

“Tại sao vừa nãy không nói cho anh ta biết em ở chỗ của anh? Vẫn sợ sao?”. Vừa nãy có Tần Huyền, anh không nên hỏi, hiện tại chỉ có hai người, Triều Ca vẫn là không nhận được hỏi ra thành lời.

Dạ Huyền chống cánh tay trên cửa xe, ngón tay truyền đến một trận đau nhức “Triều Ca, anh không thể ép em quá gấp, anh ta biết một số chuyện của Tần Huyền, cho dù em muốn ly hôn cùng anh ta, cũng phải xây dựng cho Tần Huyền nền tảng vững chắc để đi tiếp”

“Vì lẽ đó, nếu như Tần Huyền không chấp nhận anh, hoặc là Tần Huyền không đồng ý em cùng hắn ly hôn, vậy hai người phải chăng sẽ cứ tiếp tục cùng anh ta sống như vậy?”

Dạ Huyền càng nắm chặt thêm tóc của mình, muốn tự làm cho mình đau đớn “Xin lỗi, Triều Ca, Tần Huyền đối với em mà nói, so với mạng sống còn quan trọng hơn, điểm này, xin anh hiểu cho!”

Năm năm sau, cô không thể xác định, Triều Ca có thể tiếp nhận một con người so với anh trong lòng còn nặng nề hơn!

Bên trong xe không khí có chút phiền muộn, Triều Ca hé mở cửa xe một chút, một làn gió rất nhẹ thổi qua tai hai người “Dạ Huyền, em không nên quá lo lắng, Tần Huyền không phải vẫn luôn bên cạnh em sao?”

Dạ Huyền gật gù đầu “Ừm, Triều Ca, thật ra chuyện của Tần Huyền, đến khi thích hợp em sẽ cho anh biết”.

Triều Ca lúc này mới nở nụ cười “Được, sau này cho dù có gặp phải chuyện gì, đều có anh ở bên, đừng quá lo lắng, được không?”

“Được”. Dạ Huyền cảm thấy sức lực cả người như bị rút khô hết vậy.

Bạn đang đọc truyện *Có Phải Yêu Nhau Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48: Để Em Phải Liều Lĩnh Như Vậy

Khoảng thời gian này, ở chung với Triều Ca, ba người vô cùng ăn ý, sáng sớm bọn họ cùng đưa Tần Huyền đi học, Triều Ca tan làm sẽ trực tiếp đi đón Tần Huyền, mà Dạ Huyền có lúc sẽ mua đồ ăn trước, có lúc sẽ chờ hai người trở về cùng đi mua.

Nhưng hôm nay, khi Dạ Huyền đang ở chợ chọn mua nguyên liệu, Tần Huyền bỗng nhiên vô cùng lo lắng gọi tới.

“Tiểu Tần Huyền, bọn con bao giờ về đến nhà?”. Dạ Huyền một tay lựa lấy mớ rau xanh, một tay nhận điện thoại của Tần Huyền.

Khi vừa bắt đầu đi mua thức ăn, mỗi lần Triều Ca đều muốn chính mình đưa cô đi, hiện tại đi đã nhiều hơn, Dạ Huyền cũng đã có kinh nghiệm.

“Mẹ, mau mau đến trường học, bố cùng người ta đánh nhau, bố cùng chú Triều Ca đánh nhau, mẹ mau tới nhanh đi”.

Dạ Huyền buông sạch đồ ăn trong tay “Được, mẹ lập tức đến ngay, con đứng lại đó chờ mẹ!”. Dạ Huyền cầm thức ăn trong tay ném qua một bên, mặc kệ phía sau có người la lớn, liền giơ cao dép lê chạy ra ngoài.

Triều Ca ở nơi này chỉ có một chiếc xe, mỗi ngày anh lái xe đi làm, còn xe của cô, để lại Tống gia, Dạ Huyền vội vàng chạy đến lối đi bộ bắt xe. Xe taxi dù sao không sánh tốc độ lái xe của cô, đợi cho đến lúc cô chạy tới cổng trường học của Tần Huyền, nơi này đã bị cả đám người vây kín!

Tần Huyền nhìn thấy mẹ, nước mắt kìm nén bấy lâu rốt cục không nhịn được mà trào ra, vừa khóc vừa chạy về hướng Dạ Huyền, xà vào lòng cô “Mẹ, mẹ...”

“Tần Huyền, Tần tiểu Huyền, con không sao chứ!”. Nghe thấy tiếng khóc của Tần Huyền, Dạ Huyền rất sợ thứ âm thanh này, cô run rẩy, thậm chí cô đã quên, từ khi nào không còn nghe tiếng Tần Huyền khóc nữa.

Nghe được thanh âm của hai mẹ con, hai người đàn ông cũng ngừng đánh nhau, cả hai người đều lấm bầm. Dạ Huyền xác định Tần Huyền không có chuyện gì, lúc này mới đem Tần Huyền ôm vào trong lòng.

“Các người đều điên rồi sao?”

Chạy đến cổng trường học đánh nhau, lại còn đánh nhau trước mặt con cô!

“Tôi lặp lại lần nữa, She is my wife!(Cô ấy là vợ tôi!)”. Tần Dịch Phi nhìn thấy Dạ Huyền xuất hiện, ánh mắt chứa đầy phần đắc ý.

Sống chung cùng Tần Dịch Phi mấy năm, Dạ Huyền biết, mỗi khi Tần Dịch Phi nói tiếng Anh là lúc đó anh ta đang tức giận.

“Vậy thì sao, cùng lấm cũng chỉ là thể chỗ trống của tôi thôi! Lần này, tôi muốn dẫn cô ấy đi, rời xa người cận kề như người!”. Trên người Triều Ca cũng khó coi, nơi khoe miệng còn rỉ ra chút máu đọng.

Anh liếc mắt nhìn Dạ Huyền, đáy mắt mang theo một tia lạnh lẽo.

Mất thấy bọn họ lại bắt đầu đánh nhau, Dạ Huyền không nhịn được nữa “Trần Dịch Phi, chúng ta về nhà nói chuyện!”

Dạ Huyền nói, liền tiến lên, kéo tay Tần Dịch Phi lại, đem anh ta lôi ra khỏi đám đông.

Không cần biết nguyên nhân là gì, cô cũng không muốn ngày mai báo chí lại đăng mấy bức ảnh chẳng hay ho của mấy người, rồi lại dẫn ra một loạt đề tài!

Sức lực của Dạ Huyền nhất yếu, lại thêm trong lòng còn ôm Tần Huyền, nhưng Tần Dịch Phi lại rất thích thú hưởng thụ, mặc dù khoe mắt của anh cũng bị đánh cho chảy máu, nhưng anh vẫn có phần đắc ý.

Trái lại, Triều Ca vẫn là đứng nguyên tại chỗ, lẳng lặng nhìn theo cô ôm Tần Huyền, lời kéo Tần Dịch Phi, dần dần biến mất khỏi tầm mắt mình.

Thật ra, kết cục như vậy anh đã sớm đoán ra!

Khi biết Tần Huyền so với tính mạng của cô còn quan trọng hơn, khi nghe cô nói Tần Dịch Phi biết sự thật về Tần Huyền, khi nghe nếu như Tần Huyền không đồng ý, cô liền không ly hôn....

Tổng Dạ Huyền ơi Tổng Dạ Huyền, trên người Tần Huyền, đến tận cùng là có bí mật gì, để em phải sốt sắng như vậy, để em phải liều lĩnh như vậy...

Bạn đang đọc truyện *Có Phải Yêu Nhau Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Tại Sao Em Không Chút Động Lòng?

Tần Dịch Phi lái xe tới, ba người lên xe “Em không hy vọng Tần Huyền xuất hiện trên bất kì mặt báo nào, Tần Dịch Phi, anh hẳn biết phải làm gì rồi chứ?”

Giọng nói Dạ Huyền có phần lạnh lẽo.

Vừa nãy cô lôi kéo Tần Dịch Phi rời đi, ánh mắt kia vẫn như dừng lại trên người cô, làm cho cô mỗi một bước như đi trên lưỡi dao, nắm tay Tần Dịch Phi, giống như đang cầm thanh sắt nóng, bỏng rát, nhưng làm cho cô đau đớn nhất chính là giọng nói ám áp kia.

Triều Ca theo cô hết lần này đến lần khác, mà tại lúc như thế này, vẫn là cô buông tay anh ra.

“Anh đã sớm có sự sắp xếp, chuyện ngày hôm nay cũng sẽ không xuất hiện trên mặt báo”. Tần Dịch Phi sửa sang lại cúc áo sơ mi, tuy rằng đánh nhau

một trận, thế nhưng tâm tình anh lúc này có thể nói là rất tốt.

Tần Huyền ở trong lòng Dạ Huyền, bởi vậy mỗi động tác của cô đều biết rõ, thậm chí ngay cả việc môi cô đang run rẩy.

“Mẹ, mẹ.....”. Tần Huyền ở trong lòng Dạ Huyền nghiêng người một cái, càng ôm chặt Dạ Huyền hơn, cậu bé biết lúc này Dạ Huyền rất đau khổ.

“Ừm, tiểu Tần Huyền, mẹ không có chuyện gì, đợi lát về nhà, mẹ muốn cùng bố con nói chuyện, con nhớ làm bài tập của mình, được không?” Chuyện ngày hôm nay nhất định cô phải giải quyết!

“Được ạ”. Tần Huyền chu mỏ hôn lên mặt cô rồi mới ngoan ngoãn tựa ở trên người cô.

Tần Dịch Phi từ đầu tới cuối đều vô cùng bình tĩnh nhìn hai người, tựa như không tồn tại, nhưng lại ở hai địa vị quan trọng!

Là cha, là chồng!

Đến nhà, nhìn thấy Tần Huyền trở về phòng của mình rồi, Hạ Huyền liền thu lại nụ cười cùng vẻ mặt ôn nhu “Tần Dịch Phi, chúng ta cần nói chuyện!”

“Được, theo anh vào thư phòng!”. Tần Dịch Phi đi trước, Tống Dạ Huyền theo sau. Thư phòng ở tầng hai, bởi vậy hai người không hề chú ý tới ở tầng ba vốn là phòng của Tần Huyền, không biết lúc nào cậu bé đã đứng ở trên nhìn xuống.

“Tần Dịch Phi, buông tha cho tôi đi, tôi thật sự không muốn tiếp tục như vậy nữa, tôi thật sự quá mệt mỏi rồi!” Vừa vào thư phòng, Dạ Huyền liền ngồi đối diện Tần Dịch Phi.

Không tồn tại cái gọi là cảm giác hôn nhân, chỉ là trói buộc lẫn nhau, đau khổ, chỉ là một mình cô chịu thôi sao?

Ban đầu, đề nghị ly hôn với anh ta là bởi vì cha đã mất, vốn là giận hờn mà kết hôn, người cũng đã mất, còn có thể có cái gì nữa, sau đó, Tần Huyền đồng ý cho cô ly hôn, tiếp nữa, chính Triều Ca đề nghị với cô hứa hẹn làm lại từ đầu, cuối cùng, ngày hôm nay xảy ra chuyện như vậy, cô cũng không tiếp tục hy vọng thấy thêm gì nữa!

Tần Dịch Phi nghe xong lời của cô, từ trong ngăn kéo lấy ra một phong thư dày, “Mở ra xem”.

Dạ Huyền không biết anh ta muốn làm gì, nhưng vẫn mở phong thư ra. Bên trong là một xấp dày, tất cả đều là ảnh, hơn nữa tất cả đều là cô với Triều Ca, là cảnh ngày hôm đó hai người cùng Tần Huyền đang ăn, bọn họ cùng đi siêu thị, đáng hai người mua thức ăn, thậm chí là cảnh ngày hôm qua bọn họ hôn môi...

Đĩ nhiên tất cả rõ ràng đều là thật!

“Anh cho người theo dõi tôi!”. Dạ Huyền đem phong thư ném lên trên bàn một cái, một xấp ảnh ngay ngắn bị văng ra tạo thành hình vòng cung, trên đất đây là ảnh của cô và Triều Ca.

“Nếu theo dõi em, hôm nay anh đâu cần đến đánh nhau với hấn ta!”. Khóe môi Tần Dịch Phi nổi lên ý cười nhạt “Tống Dạ Huyền, tại sao từ trước tới nay em không tin anh, lúc kết hôn, em nói nếu như em không đồng ý, anh tuyệt đối không thể động vào người em, năm năm, anh chạm vào người em sao? Em không cho phép anh nói ra thân thể Tần Huyền, năm năm qua, có bao nhiêu người lên lút điều tra thân thể Tần Huyền, em lại nghe ai nói điều gì mà đi ra ngoài? Anh vì em làm bao nhiêu chuyện, thậm chí” giọng nói Tần Dịch Phi có vài phần rít lên “Thậm chí em đi đâu, anh đều liền qua đó, tại sao em không chút động lòng!”

Bạn đang đọc truyện *Có Phải Yêu Nhau Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Lại Một Lần Nữa Vứt Bỏ

“Em đã sớm nói với anh, em không thể yêu anh, lúc trước chúng ta kết hôn, chuyện này em đã nói rõ với anh, chuyện của Tần Huyền thật sự em rất biết ơn anh, nhưng đó chỉ là sự biết ơn!”

“Em thật sự rất tàn nhẫn, thật sự rất tuyệt tình” Tần Dịch Phi nhìn về phía cô, nụ cười trên mặt có lẫn vài phần sầu khổ “Vừa nãy, nếu như không phải Tần Huyền ở đây, em cân bản sẽ không theo anh trở về, em là sợ anh đang khi nóng giận, nói ra thân thể Tần Huyền, Tống Dạ Huyền, anh hỏi em, có phải như vậy không?”

“Đúng vậy”. Dạ Huyền sau khi dịch chuyển ánh mắt, hai tay khoanh trước ngực, “Tần Dịch Phi, chuyện này có liên quan đến việc chúng ta đang nói sao?”

“Có, đương nhiên là có!”. Tần Dịch Phi nhặt từ dưới đất lên một tấm hình, chỉ vào Triều Ca, hung tợn nói với Dạ Huyền “Đây chính là người đàn ông năm đó, để cho lòng em nguội lạnh tro tàn! Người đó cùng Tần Huyền có phải là có quan hệ!”

“Tần Dịch Phi, chúng ta đang nói về chuyện ly hôn!”. Dạ Huyền đem âm lượng mở rộng vài lần!

“Hoảng rồi sao?”. Tần Dịch Phi cười khê “Tổng Dạ Huyền, hóa ra khi em hoảng loạn chính là bộ dạng như vậy? Năm năm, mặc kệ anh ở bên ngoài như thế nào, em xưa nay đều lạnh nhạt như khối băng ngàn năm không thay đổi như thế! Em coi Tần Dịch Phi anh là vật trang trí sao? Chỉ cần Tần Dịch Phi anh nói không cho phép, em xem tòa soạn báo nào dám đưa tin chuyện của anh! Nhưng Tổng Dạ Huyền ơi, em xưa nay không dùng danh nghĩa của anh đi làm những chuyện này, lại càng không có đi gặp bất kì cô gái nào anh tìm tới! Anh ta trở lại chưa được một tháng, nhìn xem, em liền hoảng loạn như vậy?”

“Đúng, là tôi quan tâm anh ấy, tôi quan tâm Tần Huyền bao nhiêu thì quan tâm anh ấy bấy nhiêu! Tần Dịch Phi, anh vĩnh viễn không hiểu cảm giác đó, bởi vì xưa nay anh không biết yêu bất cứ người nào, anh chỉ yêu chính bản thân anh. Anh cảm thấy tôi là vợ của anh, anh cảm thấy anh phải cho người ta thấy anh yêu vợ anh ra sao, anh muốn biểu hiện ra anh quan tâm đến tôi mọi thứ, anh cảm thấy Tần Huyền là con trai của anh, anh liền cho người ta thấy anh là một người cha tốt! Tần Dịch Phi, tình yêu xưa nay không phải dựa vào vật chất để biểu đạt, nếu như Tần Huyền thật sự là con trai của anh, mỗi ngày ở trên giường vào buổi tối nó gọi bố, anh lại đang ở nơi nào!”

Tần Dịch Phi càng cười nhạt “Vậy em có nghĩ tới hay không, anh thay người khác nuôi con năm năm, trong lòng là cảm giác gì? Em có thể rõ ràng khi Tần Huyền gọi anh là bố, anh nghĩ liệu em có thể vì anh mà sinh một đứa bé, sau đó nó sẽ chạy đến bên anh, sà vào lòng anh gọi một tiếng baba, cho dù nó tát anh một cái, anh cũng tình nguyện! Tổng Dạ Huyền, anh vì em làm bao nhiêu chuyện, em có thể hay không nghĩ tốt về anh một chút?”

Tần Dịch Phi nói tới đây, vừa chỉ vào người đàn ông trong hình “Nhưng là chính người này, năm năm trước bỏ em mà đi, năm năm sau trở về, liền muốn chia rẽ gia đình chúng ta! Em không phải rất muốn một gia đình yên ổn sao? Lẽ nào anh ta chia rẽ gia đình ta, cũng là muốn cho em cuộc sống yên ổn như vậy?”

Dạ Huyền rốt cuộc không nhịn được mà rơi nước mắt, giọng nói cũng có mấy phần khàn khàn “Gia đình, cái gì là gia đình? Tần Dịch Phi, gia đình của chúng ta, cùng lắm là ba người chúng ta trong giấc mộng của anh thôi! Năm năm, anh nhìn thấy Tần Huyền vui vẻ chạy vào phòng học sao? Nhìn qua nó chỉ vì người khác tự tay làm cho một ít điểm tâm mà cười ngốc cả buổi sao? Năm năm trôi qua, chúng ta cũng nên tỉnh mộng rồi!”

Biểu hiện của Tần Dịch Phi có mấy phần hoảng loạn “Vậy em khẳng định anh ta có thể cho em những ngày tháng như vậy sao? Không phải lo cuộc sống vật chất, tự do chi phối thời gian, anh cho em những thứ này, anh ta cho nổi sao? Tổng Dạ Huyền, em hao tâm tổn chí cũng chỉ vì muốn ly hôn với anh, rồi đến lúc nào đó lại chờ cho anh ta vứt bỏ lần nữa!”.

Bạn đang đọc truyện *Có Phải Yêu Nhau Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Xin Anh Ghi Nhớ Điều Này

“Em không nghĩ đến những việc này. Tần Dịch Phi, cùng anh kết hôn, là em nhất thời nông nổi, kì thật điểm ấy anh đã sớm hiểu rõ. Em không yêu anh, thậm chí sau đó có thể cả đời cũng không yêu anh. Hôm nay em trở về, cũng là muốn đem tất cả những thứ này nói cho rõ ràng”. Dạ Huyền thở ra một hơi “Anh nói em hồng hạnh xuất tường cũng được, nói em vong ân phụ nghĩa cũng được, em chỉ không muốn chúng ta làm liên lụy nhau, em cảm kích anh đối xử với Tần Huyền vừa có chăm sóc, vừa có yêu thương, thế nhưng cảm kích không phải là tình yêu”.

Dạ Huyền nói, nhặt một tấm ảnh trên đất lên, ném tới trước mặt Tần Dịch Phi “Em cùng anh ta, bên nhau bốn năm, kỳ thật cũng không biết anh ta có yêu em không, chỉ là khi đó em cảm thấy có anh ấy mỗi ngày, đều là vui vẻ nói cười. Tần Dịch Phi, tình yêu không phải ai vì ai mà trả giá nhiều hơn, suốt đời em chỉ thích một mình anh ấy. Đây là duyên phận. Em đã từng nói với anh ấy, cả đời em chỉ thích một mình anh ấy, anh cho rằng em không làm được...”

Môi Dạ Huyền trở nên run rẩy, giọt nước mắt nhỏ xuống bên trên bức ảnh, bắn ra thành những giọt nhỏ giống như là mưa xuân nhỏ xuống mặt đất, làm cho bức ảnh như bừng sáng sắc xuân.

“Nếu như anh thật sự không đồng ý, em cũng chỉ còn cách đưa đơn ra tòa án, Tần Dịch Phi, em không có nói đùa với anh, cũng xin anh ghi nhớ điều này”. Dạ Huyền nói xong, liền xoay người bước ra ngoài.

Cô rất mệt mỏi nhưng cũng không rời khỏi phòng này, chỉ là đi tới phòng ngủ ở tầng ba để nghỉ ngơi.

Dạ Huyền nằm xuống chưa được bao lâu, liền nghe thấy bên ngoài có tiếng không ít người đi lại, đặc biệt là tiếng của Tần Dịch Phi, càng tỏ ra mấy phần sốt sắng.

“Vẫn chưa tìm được sao?”

“Dạ chưa, chỉ còn phòng của bà chủ là chưa tìm, không biết cậu chủ có ở trong phòng bà chủ nghỉ ngơi hay không?”

Dạ Huyền từ trên giường bật người dậy, bật đèn ở đầu giường “Tần Dịch Phi, các anh đang tìm gì vậy?”

“Anh không thấy Tần Huyền, thằng bé có ở trong phòng không?”. Tần Dịch Phi nghe thấy tiếng của cô, biết rằng không thể lừa dối được.

Dạ Huyền chỉ cảm thấy sau lưng lạnh toát, cô trước tiên là nhìn quanh một vòng, rồi mở cửa phòng để Tần Dịch Phi đi vào “Anh không nhìn thấy Tần Huyền từ lúc nào?”

Sắc mặt Tần Dịch Phi rất khó coi, “Trong phòng em không có?”

“Anh không nhìn thấy Tần Huyền từ khi nào?” Dạ Huyền nắm chặt lấy cánh tay của anh ta, móng tay tăng thêm mấy phần sức lực, làm Tần Dịch Phi cau mày.

“Trong nhà không đặt camera, không ai biết thằng bé đi lúc nào, túi sách của nó vẫn ở chỗ cũ, xem ra là về nhà rồi liền đi!”

“Vậy điện thoại di động của nó đâu? Em không phải đã mua điện thoại cho nó rồi sao?”. Dạ Huyền liếc mắt nhìn đồng hồ, đã là tám giờ tối, nói cách khác, Tần Huyền mất tích đã gần ba tiếng rồi!

“Nó không mang điện thoại di động theo, Dạ Huyền, em đừng lo lắng, bình thường con rất nghe lời, sẽ không tự ý chạy lung tung”. Vừa nãy dì gọi anh đi ăn cơm, anh vốn định tới kiểm tra xem Tần Huyền làm bài tập ra sao, lại phát hiện đèn trong phòng Tần Huyền đều tắt!

“Tần Dịch Phi, anh mau đi tới nhà anh trai em tìm, em tới nhà a Nhiễm tìm, chúng ta mang theo điện thoại di động, tìm thấy liền thông báo, nếu như thực sự không tìm thấy, chúng ta liền báo cảnh sát!”. Dạ Huyền nói, vội vàng lấy một bộ quần áo trong tủ ra tùy tiện khoác lên muốn chạy nhanh ra ngoài.

Tần Dịch Phi giữ cô lại, “Nhớ lái xe cẩn thận, Tần Huyền rất nghe lời, nó sẽ biết em lo lắng, nhất định sẽ không chạy lung tung!”

“Ừm, cảm ơn”. Tần Dịch Phi đột nhiên ôn nhu khiến cho Dạ Huyền hơi lúng túng một chút, nhưng Tần Huyền vẫn chưa tìm thấy, cô cũng không nhớ đã nói gì với Tần Dịch Phi nữa, liền lái xe ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Có Phải Yêu Nhau Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52: Lặng Lẽ Cầu Nguyện Cho Chính Mình

Dạ Huyền vừa mới chạy đến chỗ của Mặc Nhiễm, liền nhìn thấy Mặc Nhiễm cũng khoác một chiếc áo đang chạy từ trong nhà ra “Không có ở chỗ mình, chúng ta lập tức tiếp tục tìm kiếm!”

“Tần Huyền không ở chỗ cậu?” Dạ Huyền cũng không suy nghĩ xem làm sao mà Mặc Nhiễm lại biết tin này, sự chú ý của cô đều tập trung hết vào Tần Huyền.

“Ừm, mình đi tới trường học tìm xem, cậu đi đến những nơi thằng bé hay chơi,” dừng một chút, Nhậm Nhiễm bỗng như nhớ ra điều gì “Dạ Huyền, hay là cậu đi đến chỗ Triều Ca hỏi xem, các cậu gần đây không phải vẫn ở tại nhà anh ấy sao? Có thể Tần Huyền sẽ tới đó chăng?”

Dù Mặc Nhiễm cũng không rõ lắm nơi ở của Triều Ca nhưng Tần Huyền có nói với cô, hy vọng cô thay thằng bé giấu Tần Dịch Phi.

Triều Ca, tại sao lại là anh?

Dạ Huyền nhin cảm giác chua xót ở từ lòng dâng lên “Được, chúng ta trước tiên đi tới mấy công viên Tần Huyền thường hay chơi đùa cũng như thư viện, rồi đến nhà anh ấy sau, gọi điện cho mình nhé”.

“Ừm, Dạ Huyền, cậu đừng vội, tiểu Huyền rất hiểu chuyện, nó biết cậu sẽ lo lắng, sẽ không đi quá xa”. Hai người đã không gặp một thời gian, Mặc Nhiễm phát hiện, ở trên người Dạ Huyền lộ ra một luồng ánh sáng êm dịu, rồi lại so sánh với lần đầu hai người gặp gỡ, chỉ có một vẻ u sầu.

Hy vọng là cô nghĩ quá nhiều.

“Được, cảm ơn cậu, Nhiễm Nhiễm”. Bởi vì sự việc khẩn cấp, hai người cũng không có thời gian để tán gẫu, từng người một lái xe qua lại khắp thành phố.

Dạ Huyền đi tìm hết nhà sách này đến nhà sách kia, đến công viên Tần Huyền thường đi tìm kiếm, nhưng vẫn là không tìm được bóng dáng Tần Huyền. Thời gian trôi qua càng lâu, đáy lòng cô càng cảm thấy sợ hãi.

Nên phía Mặc Nhiễm, Tần Dịch Phi cũng không có tin tức gì, Mặc Nhiễm nhin không được liền đi tới một chỗ không người, gọi điện thoại cho Dạ Huyền.

“Dạ Huyền, trốn tránh cũng không phải là cách hay, không biết giữa bọn cậu có chuyện gì, thế nhưng trước mắt, Tần Huyền mới là quan trọng, không

phải sao?”

Dạ Huyền đi tới trước cổng lớn của công viên “Niềm Niềm, cậu nói đồ đã mất còn có thể trở về một lần nữa sao?”

Cô có động lòng, rồi lại sợ hãi, cô cảm giác tương lai mình cùng Triều Ca, giống như hiện tại tìm Tàn Huyền, rõ ràng là biết Tàn Huyền ở một nơi nào đó trong đêm tối, thế nhưng cô đã tự tìm mỗi một nơi có khả năng mà vẫn một mực không tìm ra tung tích thẳng bé.

Mà cái nơi còn sót lại kia, có thể sẽ ẩn giấu một thứ gì đó muốn tổn hại đến cô, có thể sẽ làm cho cô phải đối mặt với đau khổ. Mà ai khi đối mặt với đau khổ cũng đều có cảm giác sợ hãi...

“Chỉ cần cậu nỗ lực thì ắt có hy vọng, cậu với Tàn Dịch Phi sống nhiều năm như vậy, không phải là đã đủ nhận nhìn rồi sao? Dạ Huyền, còn nhớ lần đầu tiên gặp gỡ trông cậu thế nào không? Loại đau khổ đó cậu đã đều chịu đựng nổi, cậu còn sợ cái gì nữa?”

Dạ Huyền không kìm được rơi lệ “Được, mình đi tìm ở chỗ anh ta xem. Niềm Niềm, cảm ơn cậu”.

Thật ra có lẽ từ sáng sớm, cô liền đoán được Tàn Huyền sẽ ở chỗ của Triều Ca. Bởi vì cô cùng Tàn Dịch Phi ở nhà luôn luôn cãi nhau, tranh đấu, mà mỗi ngày Tàn Huyền ở cùng Triều Ca, đều là tươi đẹp, ai có thể không trông đợi hạnh phúc đây, cả cô, cả Tàn Dịch Phi, mà Tàn Huyền còn hơn thế!

Nhưng trên con đường đi tìm hạnh phúc, ai biết trước được ở nơi đâu? Nếu như có thể bỏ qua tất cả để làm lại, cô cùng Triều Ca thực sự có thể hạnh phúc sao?

Khi Dạ Huyền nhìn thấy ngôi biệt thự của Triều Ca, cô đột ngột phanh lại, vì để sớm được gặp Tàn Huyền, cô đành phải để xe bên đường, cầm điện thoại đi động hướng nơi Triều Ca mà chạy tới.

Chỉ mong Tàn Huyền ở đây, Dạ Huyền chạy trong đêm tối, lặng lẽ cầu nguyện cho chính mình!

Bạn đang đọc truyện *Có Phải Yêu Nhau Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53: Hít Thở Cũng Cảm Thấy Đau Khổ

Dạ Huyền chạy đến cửa nhà Triều Ca, this vừa vặn thấy đèn trong phòng sáng lên, trước đó Triều Ca có đưa cho cô chìa khóa, cô vội vã mở cửa, đi vào trong nhà.

Vừa vào đến phòng khách, cô bỗng nhiên cảm thấy thoáng chút bối rối.

Trên mặt Triều Ca còn có vài chỗ sưng lên, anh vẫn mặc bộ quần áo ngủ màu xám thường ngày, mà bên cạnh là Lục Húc Nghiên, cũng đổi một bộ quần áo ở nhà, lại chính là cái trước đó vài ngày Triều Ca cùng cô đi dạo phố mua về.

“Các người...”. Dạ Huyền hít thở cũng cảm thấy đau xót.

Triều Ca nhìn thấy cô, con mắt trở nên đen lại “Muộn như vậy, em đến đây làm gì?”

Không phải cô trở về cùng Tàn Dịch Phi sao? Không phải dưới con mắt mọi người, đã chứng thực câu nói kia sao? She is my wife?

Vậy cô xuất hiện tại nơi này là có ý gì?

Dạ Huyền cảm thấy mắt có chút chua xót. Anh chỉ lo hỏi cô tại sao lại xuất hiện ở đây, tại sao không nói cho cô biết tại sao Lục Húc Nghiên lại xuất hiện ở đây, trên người còn mặc quần áo cô mua!

“Em tới tìm Tàn Huyền!”. Dạ Huyền cố gắng giữ cho giọng nói bình tĩnh, nhưng trong giọng nói của cô vẫn là mang theo vài phần nghẹn ngào.

Triều Ca như bị ai đó chém một nhát đau đớn “Tàn Huyền không ở nơi này”. Anh nói xong, xoay người ngồi vào ghế sa-lông.

Còn tưởng là cô đến tìm mình để giải thích, dù cho cô nói dối một câu thôi, anh cũng tin.

“Thằng bé tại sao lại không có đây, nó rất thích ở cùng anh, em đã tìm cả buổi tối, chỉ trừ nơi này!”. Dạ Huyền có chút hoảng sợ, nếu như Tàn Huyền không có ở nơi này, cô thật sự không biết phải đi tìm ở đâu...

Tàn Huyền, Tàn Huyền, Dạ Huyền nhìn đáng vẻ hờ hững của Triều Ca, đáy lòng đau đớn không nguôi, anh có biết, Tàn Huyền đối với bọn họ mà nói quan trọng như thế nào!

“Bà chủ Tàn, Tàn Huyền thật sự không có ở đây, chúng tôi cũng là vừa trở về không lâu”. Lục Húc Nghiên thấy Triều Ca không đáp lại Dạ Huyền, đây

lòng cảm thấy đau đớn thêm mấy phần, vội vàng lên tiếng.

“Không thể nào, Tần Huyền xưa nay sẽ không làm chuyện gì để tôi phải lo lắng, thằng bé nhất định tới nơi này, Lục Húc Nghiên, cô không nên gạt tôi!”. Dạ Huyền nhất định cho rằng Tần Huyền ở đây!

Cô có thể không để ý đến trước lúc cô chưa xuất hiện, Triều Ca cùng người đàn bà này đã từng phát sinh quan hệ gì, thế nhưng cô không thể cho phép Tần Huyền có nửa điểm sơ suất!

“Tại sao lại không thể? Nếu như cậu chủ Tần sẽ không làm cô lo lắng thì việc nó bỏ nhà đi giải thích thế nào? Bà chủ Tần chưa từng nghe đến mẹ hiền dạy hư con sao?”. Lục Húc Nghiên không nhịn được cười nhạo, hiện tại nhược điểm của Tổng Dạ Huyền chính là Tần Huyền!

“Không phải, thằng bé không có bỏ nhà đi, tôi khẳng định nó đã đến đây rồi!”. Dạ Huyền chính là vì thanh minh cho Tần Huyền, cô tin tưởng Tần Huyền “Triều Ca, em van xin anh, anh nói cho em biết Tần Huyền ở đâu?”

Dạ Huyền không muốn tranh luận với người đàn bà kia, cô đem sự chú ý chuyển qua người Triều Ca này giờ không nói gì.

“Anh nói rồi, anh không nhìn thấy Tần Huyền!”

Triều Ca có chút buồn bực. Tại sao năm năm sau cô lại trở nên dễ bị kích động như vậy, dễ dàng khóc như vậy. Trước là vì Tần Dịch Phi đánh cô, cô khóc thương tâm không ngớt, mà lần này vì không gặp được Tần Huyền, cô thậm chí còn nói ra những lời như vậy!

“Cô có nghe không? Tổng Dạ Huyền, tại sao không thấy con trai cô lại muốn Triều Ca tìm giúp cô, tại sao cô không đi tìm cha của đứa bé mà giải quyết?”

Dáng vẻ Tổng Dạ Huyền đau khổ rơi lệ, hầu như từ trước đến nay chưa ai từng nhìn thấy, nay thấy dáng vẻ này của cô, Lục Húc Khiên không thể nào không vui!

Bạn đang đọc truyện *Có Phải Yêu Nhau Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Xin Anh Thả Em Ra!

Dạ Huyền có chút hoảng hốt nhìn về phía Triều Ca, sau khi rời bỏ ánh mắt đó như là có lời trực muốn nói ra.

Triều Ca cảm nhận được ánh mắt của cô, nhanh chóng từ sa-lông đứng lên, nắm lấy tay cô từng câu từng chữ nói “Cha của Tần Huyền là anh?”

Quá quen thuộc với ánh mắt này, Triều Ca đè nén cảm giác kích động từ đáy lòng sắp sửa trào ra. Cô vốn là người vốn không che giấu được cảm xúc, mỗi khi có chuyện gì đều sẽ biểu lộ ra ngoài. Vừa nãy Lục Húc Nghiên nhắc tới cha của đứa bé thì cô lại mang ánh mắt bi thương chiếu trên người anh, như là đối với anh gửi gắm một loại kì vọng, rồi lại vì lý do áp lực nào đó mà buộc phải rời đi.

“Triều Ca! Tần Huyền làm sao có khả năng là con trai của anh, nó với anh nửa điểm cũng không giống!”. Lục Húc Nghiên thấy sự tình thay đổi, nhanh chóng chạy đến đứng sau lưng Triều Ca!

Dạ Huyền nở nụ cười, nói cho cùng thì cái Triều Ca quan tâm vẫn là cha của Tần Huyền là ai, mà Lục Húc Nghiên căng thẳng đến vậy cũng chính vì điểm này.

“Em nói rồi, thằng bé không phải con trai anh”. Dạ Huyền đón nhận ánh mắt của anh. Người này, chính cô đã từng yêu một người nhiều năm như vậy, thời gian trôi nhanh, vẫn như cũ anh tuấn kiên cường, mặt anh vẫn như trước đẹp như tranh, con ngươi sáng như ngọc. Sau năm năm chia cách, cô mới nhìn rõ, đáy lòng anh nói yêu, chẳng qua, cùng lắm chính là yêu Tổng Dạ Huyền, làm sao có thể yêu Tổng Dạ Huyền lòng đầy sẹo như bây giờ được!

“Đừng Triều Ca, xin anh buông em ra!”

“Nói cho anh biết sự thật về Tần Huyền, anh phải biết tất cả! Tổng Dạ Huyền, ngày hôm nay em không nói rõ ràng, anh sẽ không cho em bước ra khỏi cửa!”. Chuyện này bởi vì cô ý che giấu nên vết tích lại bại lộ rõ ràng. Anh có nhờ người đi điều tra thân thế của Tần Huyền, nhưng tất cả những thứ này lại như một cái mê cung, rõ ràng theo một manh mối tìm xuống, nhưng là người khác nhau, thông thường người ta hay bị lạc lối, nhưng có một số người có thể tìm ra sơ hở thực sự!

Dạ Huyền cười gằn “Triều Ca, anh biết tính tình em, nếu em không muốn nói, cho dù anh có đe dọa tính mạng em, em cũng sẽ không nói!”

“Vậy Tần Huyền ở đây? ”. Triều Ca theo bản năng hỏi lên.

Sắc mặt Dạ Huyền thay đổi “Tần Huyền quả nhiên ở nơi này với anh?”.

Triều Ca không trả lời, anh chỉ nhìn hai con mắt cô.

“Tần Huyền, nó...”

Lục Húc Nghiên đang muốn nói gì đó, bỗng nhiên cửa phòng khách mở ra, ngoài cửa chợt vang lên tiếng trẻ con non nớt “Mẹ, mẹ đến rồi?”

Triều Ca cùng Dạ Huyền đều ngẩn ra, Dạ Huyền nghe được giọng nói này, vội vã thoát khỏi sự kìm kẹp của Triều Ca, đang muốn hướng về phía trước, chợt mắt tối sầm lại, thân thể cũng thẳng tắp ngã xuống

Trước khi mất đi ý thức, cô tựa hồ như nghe thấy Triều Ca gọi to tên cô vô cùng căng thẳng, mà Tần Huyền lại càng kinh sợ đến mức phát khóc lên. Cô muốn nói cho bọn họ biết cô không có chuyện gì, nhưng là không có chút khí lực nào, bị Triều Ca nắm chặt đầu ngón tay, ở trong lòng bàn tay của anh hơi động hai lần, rồi hoàn toàn mất đi ý thức.

Nhìn thấy bộ dạng này của Dạ Huyền, Lục Húc Nghiên cũng có chút hoảng hốt “Cô ta làm sao vậy?”

Tần Huyền vội vàng lau nước mắt “Cô là người xấu, tại sao lại mặc quần áo mẹ cháu mua, nhất định là cô ghét mẹ cháu, bác sĩ nói mẹ cháu không thể bị kích thích, nhất định là cô là người đàn bà xấu cướp chồng của mẹ cháu, mới làm cho mẹ cháu tức giận mà ngất đi!”

Tần Huyền nói rất nghiêm nghị, như là chính cậu bé nói ra sự thật vậy!

Orz, người bạn nhỏ Tần Huyền, cậu xác định mẹ cậu không phải bởi vì lo lắng cho cậu mà có chuyện sao?

Bạn đang đọc truyện *Có Phải Yêu Nhau Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55: Không Nên Nhắc Lại Quá Khứ

Lục Húc Nghiên bị chọc tức tới mức đỏ bừng cả mặt, thế nhưng cô ta không có cách nào nói lại Tần Huyền. Cô ta cũng không thể cãi nhau cùng với một thằng bé năm tuổi.

“Tần Huyền, bác sĩ còn nói gì nữa không?” Triều Ca nhìn một lớn một nhỏ cãi nhau, liền ở một bên lên tiếng dò hỏi.

Tần Huyền nói, chính anh là chồng của mẹ nó, câu nói này, nghe thật dễ chịu.

“Bác sĩ nói để mẹ cháu nghỉ ngơi một chút là không sao, cái này đều là do bệnh cũ khi còn trẻ tái phát, nghỉ ngơi một chút là ổn rồi”. Tần Huyền liếc mắt nhìn Dạ Huyền đang mê man, vô cùng cẩn thận dùng ống tay áo lau đi vệt nước mắt chưa khô trên má cô. “Chú Triều Ca, cháu gọi chú là chú, là bởi vì mẹ rất quan tâm chú, cháu hy vọng chú đừng bắt nạt mẹ cháu”.

Tần Huyền nói, trong giọng nói cũng có mấy phần ghen ngào.

Bệnh cũ tái phát?

Triều Ca ôm Dạ Huyền vào trong phòng của cô, thay cô đắp chăn lên, giành lấy khăn lông còn ẩm trong tay Tần Huyền, tự mình thay cô lau mặt.

“Cháu đi gọi điện thoại cho cậu cháu, nói rằng mẹ đã tìm thấy cháu rồi!”. Triều Ca quyết định đuổi thằng bé đi. Anh cũng không nói với bố thằng bé, trước đó không điều tra rõ thân thế Tần Huyền, anh chỉ cho phép Tần Huyền có mẹ, có cậu!

Tần Huyền nhéo nhéo mũi “Không được, có người ngoài ở đây, cháu không muốn gọi điện thoại”.

Tần Huyền cũng không quên dưới lầu còn có Lục Húc Nghiên.

Hừ, người đàn bà xấu xa, hết lần này đến lần khác chọc giận mẹ đáng thương của cậu.

“Nghe lời đi, không thì cậu của cháu sẽ lo lắng!”. Triều Ca đương nhiên sẽ không đi gọi điện thoại, Dạ Huyền còn chưa tỉnh lại, người duy nhất thích hợp gọi điện thoại chính là Tần Huyền!

“Không gọi, cháu rất ghét người phụ nữ kia!”. Tần Huyền khẳng định, hừ, nếu như Triều Ca không đuổi người đàn bà dưới lầu kia đi, cho dù chú có đáng yêu hơn cả Ultraman, cháu cũng không nghe lời chú đâu!

“Cháu...”. Triều Ca liếc mắt nhìn Dạ Huyền còn đang mê man, nhìn Tần Huyền như muốn ăn tươi nuốt sống, Tần Huyền bướng bỉnh, nhất định là di truyền từ Tổng Dạ Huyền “Đem điện thoại đi động lại cho chú”.

Tần Huyền lập tức giúp Triều Ca bấm số điện thoại của Tần Dịch Phi, sau đó đưa cho Triều Ca, trên mặt tràn đầy vẻ đắc ý.

Chú có bản lĩnh thì nói đi!

Triều Ca nhìn điện thoại được chuyển qua, lập tức bỏ xuống, anh còn chưa biết rõ một số chuyện, còn chưa đến lúc trực tiếp tuyên chiến với Tần Dịch Phi!

“Tiểu tử thôi, để mẹ cháu tỉnh lại, xem có đánh cháu không!”. Cuối cùng Triều Ca vẫn là cầm điện thoại di động của Dạ Huyền lên, bấm số của Mặc Nhiễm.

Tần Dịch Phi cùng Mặc Nhiễm, còn có Tống Dạ Nghiêu đều đang tụ tập ở Tống gia, Mặc Nhiễm nhìn thấy số của Dạ Huyền gọi tới, vội đi sang một bên nhận điện thoại.

“Tôi là Triều Ca”. Thăng thán mà nói, anh muốn Dạ Huyền ở bên cạnh mình một thời gian, anh không thể chờ đợi để tìm ra một đoạn quá khứ mà cô vất vả che giấu nữa rồi!

“Dạ Huyền đâu?”. Nghe được giọng nói của Triều Ca, Mặc Nhiễm vội đi ra xa hai người kia một chút, vào lúc này, ngàn vạn lần không thể để xảy ra sự cố gì nữa!

“Cô ấy không có chuyện gì, Tần Huyền cũng ở chỗ của tôi, cô nói với bọn họ đi!” Triều Ca vừa muốn bỏ điện thoại xuống, bỗng nhiên lại hỏi một câu “Mặc Nhiễm, tóm lại cô ấy đã từng xảy ra chuyện gì, tại sao lại ngắt xủ?”

Trẻ nhỏ dù sao nói chuyện cũng không rõ ràng, Mặc Nhiễm nếu dám quay lưng với Tần Dịch Phi giúp Dạ Huyền tìm luật sư ly hôn, quan hệ của hai người hẳn là sẽ không xấu.

Mặc Nhiễm giờ mới hiểu tại sao cú điện thoại này lại là Triều Ca gọi tới, cô thở dài “Không có chuyện gì, chuyện này Tần Huyền cũng biết, chính là tâm tình không thể bị kích động, khi tỉnh lại sẽ quên mất một số chuyện. Triều Ca, quá khứ đối với cô ấy quá đau khổ, xin anh, không nên gọi lại những chuyện trước kia!”

Đây là những lời cuối cùng cô có thể khuyên nhủ cùng chúc phúc!

Nếu như Dạ Huyền thật sự còn yêu anh ta, chỉ cần hai người giữ vững niềm tin, không hẳn là không thể cùng nhau!

Bạn đang đọc truyện *Có Phải Yêu Nhau Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Tống Dạ Huyền Đúng Là Điều Kỳ Diệu.

Khi Triều Ca cúp điện thoại liền thấy Tần Huyền nhìn anh.

“Cháu nhìn chú làm gì vậy?”. Triều Ca có chút khó hiểu.

Tần Huyền sờ sờ mũi “Chú bây giờ đuổi người phụ nữ kia đi, đợi lát nữa không chừng mẹ cháu tỉnh dậy, khi chúng ta xác định người phụ nữ kia không có xuất hiện, mẹ sẽ không cảm thấy đau khổ nữa”.

Sau khi bọn họ tranh cãi một hồi về chuyện lúc này, Tống Dạ Huyền cũng sẽ không nhớ rõ!

Triều Ca nhìn về phía Tần Huyền cười, rồi xoa xoa đầu thằng bé, vuốt thẳng ngón tay của mình “Hai chúng ta cùng có chung bí mật?”

Tần Huyền cùng anh tranh luận, lúc này mới nở nụ cười “Mau mau đi, mẹ cháu sắp tỉnh lại rồi”.

Triều Ca gật gật đầu, lại quay đầu liếc nhìn Tống Dạ Huyền trên giường, lúc này mới đứng dậy rời đi.

Nhìn Triều Ca đi xuống lầu, Lục Húc Nghiên lúc này mới yên lòng.

“Húc Nghiên, trời cũng không còn sớm, cô nên về đi”. Triều Ca cũng không hề đi xuống dưới, chỉ là đứng ở trên cầu thang nói vọng xuống.

Trong giọng nói của anh mang theo một loại mệnh lệnh nào đó không cho phép từ chối.

“Nhưng mà, vết thương trên người anh, bác sĩ nói là còn phải...”. Lục Húc Nghiên có chút bất mãn, rõ ràng vừa rồi Triều Ca vẫn còn trông rất tức giận, mà hiện tại lại dịu dàng thong thả như vậy, Tống Dạ Huyền thật đúng là kì diệu!

“Không cần lo lắng, cô hãy quên việc cô đến chỗ tôi hôm nay đi, tôi càng không muốn bất kì ai nhắc đến chuyện này, tôi nói như vậy, cô hiểu không?”. Triều Ca trực tiếp cắt ngang lời Lục Húc Nghiên, ánh mắt dừng lại trên quần áo đang mặc của cô ta “Quần áo cô mặc trên người, cũng mang theo luôn

đi!”

Anh phải xóa bỏ tất cả vết tích, tất cả những gì không tốt đối với Tống Dạ Huyền!

“Triều Ca, anh làm sao có thể làm ra như vậy!” Lục Húc Nghiên như sắp khóc, rõ ràng chính cô dẫn anh đi kiểm tra vết thương, cũng là anh cho cô ở lại, nhưng vì cái gì Tống Dạ Huyền vừa tới, tất cả mọi chuyện đều thay đổi!

Rõ ràng cô ta đã gả cho người khác, cùng người khác sinh con, tại sao Triều Ca vẫn không thể từ bỏ cô ta, năm năm trước là vậy, năm năm sau vẫn vậy!

Tống Dạ Huyền, Tống Dạ Huyền, cô thực sự hận người phụ nữ này đến chết!

“Tôi cho cô năm phút”. Triều Ca xoay cổ tay lên xem, không thèm để ý đến vẻ mặt Lục Húc Nghiên lúc này. Anh hiểu rõ tâm tư Lục Húc Nghiên, chỉ là trong lòng anh không hề có sự tồn tại của cô ta.

Chỉ có duy nhất một Tống Dạ Huyền!

Cho dù ngày hôm nay muốn giữ Lục Húc Nghiên ở lại, nhưng khi Tống Dạ Huyền xuất hiện, anh lại càng muốn nhìn cô có thể vì anh mà ghen tuông một chút, lại muốn nhìn thấu suy nghĩ tận đáy lòng của cô.

Chỉ là như vậy thôi!

Trước đây Lộ Xa nói anh làm việc không từ thủ đoạn nào, anh không cảm thấy vậy, hiện tại cũng không cảm thấy như vậy. Vốn dĩ có thể hoàn thành một cách nhanh chóng dễ dàng, đạt được mục đích, tại sao lại không làm?

Lục Húc Nghiên ra sao, đó không phải là việc anh quan tâm.

Nhưng còn Tần Huyền, Triều Ca nghĩ tới đây, đáy lòng không khỏi lo lắng!

“Triều Ca!”

“Đi.....”. Triều Ca không buồn nhắc mi, ánh mắt tập trung nơi cổ tay, trầm giọng ra lệnh!

Lục Húc Nghiên tức giận hung hăng giậm chân, cô sợ Lộ Xa, lại càng sợ Triều Ca hơn. Tuy rằng trước mặt người đàn ông này hầu như vẫn là chuyện trò vui vẻ, nhưng là có ai biết được dưới lớp mặt nạ này thật là một con người tàn nhẫn!

“Được, em đi!”. Lục Húc Nghiên gạt phắt đồ trên ghế sa-lông lên, lại nhìn lên cầu thang một cái, lúc này mới xoay người chạy ra ngoài.

Nghe được tiếng đóng cửa ở bên ngoài, lúc này Tần Huyền mới yên lòng, cậu bé lúi lét kéo tay Dạ Huyền “Mẹ, mẹ mau tỉnh lại đi, những việc không tốt đều qua rồi, hãy quên hết đi!”

Lúc Triều Ca đi vào, vừa vặn nhìn thấy một cảnh này.

Bạn đang đọc truyện *Có Phải Yêu Nhau Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57: Em Như Vậy Khiến Anh Rất Khổ Sở!

Triều Ca sờ sờ đầu của thằng bé, đưa cho nó một chiếc chìa khóa.

Tần Huyền nhìn thấy chìa khóa, đáy mắt tràn ra một niềm vui sướng, tuy nhiên ở bên ngoài lại cứ giả bộ không biết “Đây là cái gì?”

“Sau này muốn tới đây, cứ tự mình mở cửa mà vào”. Triều Ca đưa tay lấy xuống mảnh lá khô trên quần áo Tần Huyền.

Tần Huyền sờ sờ mũi “Cháu cho rằng tối nay mẹ sẽ tới đây?”

Thằng bé chẳng phải thích không khí trong nhà như vậy sao, thích được mẹ mãi mãi có thể ôn nhu như vậy, càng thích có hai người đưa đi học mỗi ngày.

Triều Ca không đáp lời thằng bé “Tần Huyền, cháu đi nghỉ trước đi, mẹ cháu ở đây đã có chú lo”.

Tần Huyền nhìn Triều Ca một cái, lại nhìn Tống Dạ Huyền còn đang ngủ say, cuối cùng vẫn đành rầu rĩ đi ra ngoài.

Triều Ca nhìn thằng bé đi ra khỏi phòng, lại chạy tới khóa cửa lại.

Ánh đèn màu da cam ở đầu giường tỏa ra ánh sáng duy nhất trong đêm tối, Triều Ca ngồi trở lại bên cạnh giường, lặng lẽ nhìn đáng vẻ ngủ say của cô.

Rất hiếm khi có thể nhìn thấy cô yên tĩnh như vậy. Khi còn học đại học tuy rằng thông minh nhưng cô cũng vô cùng ham chơi, nếu không phải anh vẫn thường nhờ Lộ Xa dùng mọi cách ép buộc có lẽ kẻ này sẽ trốn học thành nghiện mất!

Khi đó cô rất đáng yêu, chỉ cần mỗi lần gây rối, sẽ chủ động tới bên anh ngoan ngoãn chịu sự sai bảo, cầu xin tha thứ, nhưng bây giờ thì sao?

Nhớ tới đáng vẻ khi nãy ở dưới lầu của cô, loại cảm giác đó, giống như là đem trứng gà nắm trong tay, biết rõ ràng có thể bóp nát, nhưng lại không cách nào ra tay...

Tay Triều Ca không tự chủ mon tron hàng mi dài, tới đôi mắt, lại lần xuống đôi môi của cô, rồi lướt qua gò má, lùa vào trong mái tóc...

Đang muốn thu tay về thì lại chạm phải nơi mềm mại, Triều Ca trong lòng hoảng sợ, lại đưa tay lên xoa đầu cô, trên đầu cô quả nhiên vẫn còn vết tích để lại!

“Không được sờ lung tung, chỗ đó là vết sẹo!”. Mặc dù đã ngủ say, nhưng bị anh sờ tới sờ lui như vậy, muốn ngủ cũng khó khăn!

“Đã xảy ra chuyện gì?”. Triều Ca thấy cô tỉnh lại, vội tiến tới.

Dạ Huyền xoa xoa huyết thái dương, gắng gượng muốn ngồi dậy khỏi giường “Cứ cho là bị người đánh đi, sự việc khi đó như thế nào em đã quên, giống như chuyện vừa nãy, em cũng không nhớ rõ!”

Triều Ca vội dịu cô “Bị ai đánh, Tống Dạ Huyền, nói cho cùng tại sao em lại tự mình dẫn vật thành ra bộ dáng như thế này?”

“Đã sớm quên rồi”. Dạ Huyền mỉm cười “Tần Huyền có tìm tới đây chứ?”

Anh đang ở đây, chính cô lại nằm trên giường, hẳn là Tần Huyền đã tìm tới rồi.

“Em còn nhớ cái gì nữa?”. Triều Ca nhìn thấy cô cười, trên mặt hàn ý lại càng sâu.

“Em cãi nhau với Tần Dịch Phi, sau đó khi tỉnh lại phát hiện Tần Huyền đã bỏ đi, Nhiễm Nhiễm gọi điện báo em tới tìm anh, những chuyện khác đều đã quên!”. Dạ Huyền liên tục lẩm bẩm nói xong, dường như mất đi những ký ức ấy đối với cô mà nói là một chuyện hết sức bình thường, không cần phải chú ý tới.

Triều Ca kéo cô ôm vào trong ngực, xiết chặt một lúc lâu “Tống Dạ Huyền, em có biết hay không, nhìn thấy bộ dạng em như thế này làm anh rất khổ sở!”

Anh nên rất vui mừng, như vậy là cô không có đem anh lãng quên đi, lại tự trách bản thân đã vắng mặt trong cuộc sống của cô năm năm để cô phải gặp nhiều chuyện như vậy!

“Không sao hết, những chuyện tốt đẹp em đều nhớ rất kỹ. Triều Ca, anh không cần phải như vậy, em sẽ không cho là như vậy đâu!”. Dạ Huyền nghe được lời nói của anh, ngoài miệng vẫn là mỉm cười, nhưng mà nước mắt lại không thể nhịn được mà rơi xuống.

Cô đã hình thành thói quen chấp nhận mọi việc rồi, rằng chính cô sẽ mất đi một phần ký ức, chỉ cần những ký ức tốt đẹp nhất vẫn còn, chỉ cần có thể nhớ kỹ những chuyện quan trọng nhất, nhớ kỹ bi thương để làm cái gì đây?

Bạn đang đọc truyện *Có Phải Yêu Nhau Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58: Nhưng Là Anh Thích Em Ép Buộc Anh.

“Nếu như em thực sự đã quên thì anh phải làm thế nào?”

Dạ Huyền như xưa nay không nghĩ tới vấn đề này, nhất thời không biết phải trả lời ra sao “Em, nhất định không quên anh, em là do sau khi bị thương mới nhiễm phải tật xấu này, khi chúng ta ở cùng nhau, em vẫn chưa bị thương”.

Triều Ca buông cô ra, nhìn vào đôi mắt của cô, nắm chặt tay cô “Ban ngày tại sao bỏ anh lại, cùng anh ta rồi đi?”

“Em”. Dạ Huyền mở miệng có chút khó khăn, nhưng ánh mắt Triều Ca trực tiếp nhìn sang, cô không dám nói dối “Tần Dịch Phi ở thành phố A rất có thể lực, anh với anh ta lại đánh nhau như vậy, em không muốn để người khác nói lung tung, Tần Huyền còn nhỏ, em không muốn để con dính líu đến ân oán giữa chúng ta”.

Tần Định Phi có khả năng để tất cả các tòa soạn báo không dám nói lung tung.

“Sao em biết anh không thể áp chế những tòa soạn kia nói gì?”. Triều Ca tranh lời của cô “Tổng Dạ Huyền, em tại sao chưa bao giờ hỏi chuyện của anh?”

Khi học đại học, cô đúng là hận không thể đem chuyện của mình kể cho anh nghe đến nơi đến chốn, nhưng từ trước đến nay chưa từng hỏi về chuyện của anh.

“Bởi vì anh không muốn nói, em cũng không muốn ép buộc anh.”

“Nhưng mà anh thích em ép buộc anh”. Triều Ca tiếp lời của cô “Em tại sao không thể để cho anh vì em mà làm chút chuyện? Hả?”.

Tổng Dạ Huyền nói lấp một chút, được rồi, người đàn ông này tới cùng là muốn thế nào đây, muốn lấy lòng sao?

“Được rồi, anh hái sao xuống cho em đi! ”

“...”

Triều Ca một lúc lâu không tìm ra lời nào để nói “Ấu trĩ!”

Dạ Huyền bật cười, lại làm ra dáng vẻ hờ hững “Anh xem đi, em muốn, anh liền nói em ấu trĩ, vậy anh còn muốn nói cái gì?”

Tự dưng lại bị mắng, chết tiệt!

Triều Ca trừng mắt nhìn cô “Đổi cái khác!”

“Không còn”. Dạ Huyền dựa vào giường, nhìn về phía anh mỉm cười.

Chơi xấu chính là chơi xấu, chơi xấu thú vị nhất là ở điểm này!

“Vậy bây giờ đến lượt anh!”. Triều Ca cũng ngồi lên giường, Dạ Huyền sợ đến nỗi nhảy dựng lên, đang muốn chạy, nhưng lại bị anh đưa tay ngăn cản.

“Anh làm gì thế...”. Dạ Huyền muốn gạt tay anh đang nắm bả vai mình ra!

“Em đã không nghĩ ra được em muốn gì, vậy đến lượt anh, thế nào?”. Triều Ca hí mắt cười hỏi.

“Đây là đạo lý gì?”. Sớm biết sẽ như vậy, cô hẳn là đã để tên khốn kiếp này cút ra ngoài rồi!

“Anh nói đều là đạo lý”. Triều Ca nắm lấy tay của cô, đem thân thể của cô giam trong lồng ngực mình, quay mặt cô về phía anh “Tổng Dạ Huyền, anh không cho phép em lại bỏ lại anh!”

Triều Ca không cho cô thời gian suy nghĩ, liền cúi xuống hôn, Dạ Huyền ban đầu còn có thể mặc bản thân, nhưng khi tay của anh bắt đầu cởi quần áo, cô chợt tỉnh ngộ, không được, bọn họ vẫn chưa thể...

Hai tay của cô dùng hết sức đẩy Triều Ca, nhưng là Triều Ca lại không quan tâm đến cô, Dạ Huyền vô cùng hoảng sợ, cuối cùng đành phải cắn mạnh một cái vào tay Triều Ca “Xin lỗi, hiện tại chúng ta không thể như vậy!”

Triều Ca lúc này mới buông cô ra, Dạ Huyền quay mặt sang một bên.

Trái tim của cô mãnh liệt run rẩy, từng cho rằng một đêm kia qua đi, cô đều đã quên, nhưng khi tay Triều Ca vỗ về thân thể của cô, loại cảm giác đó như muốn mãnh liệt trào ra, chân thực như vậy, bức thiết như vậy, thế nhưng cô thật sự rất sợ,...

Tuy cô cùng Tần Định Phi hữu danh vô thực, nhưng dù sao cũng là vợ trên danh nghĩa của Tần Định Phi, cô không thể như vậy cùng với Triều Ca.

Triều Ca cũng có chút phiền muộn, anh chỉ là muốn đùa giỡn cô, nhưng mà vẻ đẹp của cô khiến anh không thể nào buông ra được. Anh càng có thể cảm nhận được vừa nãy động tình không chỉ có một mình anh. Anh có thể hiểu rõ ý nghĩ của Dạ Huyền, cho dù đối với cô khát vọng rất mãnh liệt nhưng anh cũng không thể cứ như vậy mà chạm vào cô.

Một lúc lâu sau, Triều Ca mới khôi phục lại tâm trạng của mình, “Em đi ngủ trước đi, anh ở ngay bên cạnh, có chuyện gì thì gọi anh”.

Bạn đang đọc truyện *Có Phải Yêu Nhau Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59: Bỏ Đến Rồi

Ngày thứ hai Tần Huyền tự mình thức dậy, nhìn thấy cửa phòng Dạ Huyền còn chưa mở, cậu bé liền tự mình chạy xuống dưới lầu.

Nghe thấy trong phòng bếp có tiếng động, thằng bé vội vã chạy tới bên cạnh Triều Ca.

“Mẹ cháu tối hôm qua ở trên đó như thế nào rồi?”

Triều Ca nhìn thấy Tần Huyền, lập tức đem cốc sữa bò còn nóng trong tay cho thằng bé “Cũng vẫn tốt, nhưng mẹ cháu không hỏi gì cả”

Tần Huyền sờ sờ mũi “A, hóa ra là như vậy”.

Triều Ca đang chuẩn bị bữa sáng, trong nháy mắt liền dừng lại hỏi “Cháu có nghĩ tới hay không, nếu có một ngày mẹ cháu thật sự quên cháu thì phải làm sao?”

Tần Huyền lắc đầu, cười tràn đầy tự tin “Chú nhớ tới là được rồi!”

Triều Ca thấy buồn cười “Cháu thật là coi trọng chú nha”.

Không thể không thừa nhận, câu này nghe rất thoải mái.

“Đó là vì Tống Dạ Huyền đã nói, tất cả những gì mẹ coi trọng đều tốt đẹp”. Tần Huyền một tay uống sữa, một tay nắm lại “Cháu là bị làm cho khuất phục!”

Triều Ca lại nhin không được, bắt đầu cười lớn, có lúc anh thật sự không thể thuyết phục chính mình, Tần Huyền chỉ là một đứa trẻ năm tuổi, dường như thằng bé hiểu quá nhiều chuyện. ...

Một loại ý nghĩ tận đáy lòng dần dần tích tụ lại, có thể Tần Huyền sẽ là chìa khóa mở ra cánh cửa bí mật. Xem ra, anh hẳn là phải tích cực nhờ vả Lộ Xa điều tra thân thế Tần Huyền.

“Sáng sớm hai người có chuyện gì mà cười vui vẻ như vậy!” Dạ Huyền mặc quần áo xong xuôi liền đi tìm Tần Huyền, lại phát hiện Tần Huyền đã rời giường, nghe được dưới lầu có tiếng nói chuyện, đoán là Tần Huyền hẳn đã tự mình đi xuống trước.

Triều Ca đem bữa sáng đặt lên bàn “Không có gì, Tần Huyền nói thằng nó rất đáng yêu”.

Dạ Huyền hôm nay thay đổi một thân trang phục tối màu, áo khoác ngoài đen tuyền, bên trong là áo tối màu, phía dưới là quần jean cùng dép lê.

“Nói thừa, cháu vẫn luôn rất đáng yêu”. Tần Huyền biết nếu như nói thật nhất định sẽ bị Dạ Huyền đánh đòn, vội tiếp lời Triều Ca.

Triều Ca bỏ tạp dề trên người xuống, lại tiến lên kéo ghế cho Dạ Huyền, ba người ngồi xuống “Ngày hôm nay hơi lạnh, em nên mặc nhiều một chút”.

Dạ Huyền cũng không để ý đến câu nói này, mãi đến khi mấy người họ đi ra cửa, cô nhìn thấy Triều Ca cũng thay một cái áo gió tối màu.

Đây là trang phục của tình nhân hay là muốn đóng vai xã hội đen vậy?

“Sao thế?”

“Không, không có chuyện gì!”. Dạ Huyền tự mình quàng khăn quàng cổ, ra đến cửa lớn, chỉ còn cách vài bước là tới sân, hơi thở Triều Ca tới gần, Dạ Huyền nghĩ đến tối hôm qua, tự nhiên muốn né tránh, không chú ý tới bậc thang dưới chân, một bước đạp hụt, Triều Ca ngay tức khắc đưa tay ra đỡ cô.

Toàn bộ thân thể Dạ Huyền như muốn treo vào trong lồng ngực của anh. ...

Tần Huyền ở một bên che miệng cười nhạo.

Dạ Huyền nghiêm khắc trừng Tần Huyền một cái, Triều Ca buông cô ra “Bước đi phải cẩn thận!”

Dạ Huyền lập tức dừng lại “Được rồi được rồi, để cho em chút mặt mũi đi!”

Xin anh ở trước mặt Tần Huyền đừng có giáo huấn em như vậy, có được hay không!

“Mạng sống không còn, sĩ diện để làm cái gì!”. Triều Ca không để ý đến người nào đó đang cầu xin, thật khó khăn lắm mới gấp lại về mặt này của cô, đương nhiên phải nhìn thêm vài lần nữa.

“Một cú trượt chân, cùng lắm là trẹo chân, bong gân, làm sao có thể nghiêm trọng như vậy!” Cô không phải là kẻ ngốc.

“Tần Huyền, lại đây”. Triều Ca đứng cách Tần Huyền không xa lắm, phát tay gọi.

Tần Huyền lập tức chạy đến trước mặt anh, Triều Ca ôm thẳng bé lên “Đừng đứng bên cạnh mẹ cháu, nếu như cô ấy lại trượt chân, đề chết cháu, cháu có khóc cũng không ai thương!”

Tần Huyền ở trong lòng ngực anh dứt khoát gật đầu, biểu thị sự đồng ý.

Dạ Huyền trừng mắt, cô có thể làm như vậy sao? Có thể nào hại chết Tần Huyền?

Ba người người một lời, ta một lời, đối với xung quanh không để ý chút nào, khi Triều Ca ôm Tần Huyền ra xe, Tần Huyền bỗng nhiên ở trên vai anh vươn tay ra, chỉ về ngoài cửa “Bố tôi rồi...”

Bạn đang đọc truyện *Có Phải Yêu Nhau Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Bỏ Qua Tất Cả, Chúng Ta Lại Bên Nhau.

Trước hết là phản ứng của Dạ Huyền, cô đầu tiên là liếc mắt nhìn Tần Dịch Phi, rồi đến Triều Ca “Anh cùng Tần Huyền ở chỗ này chờ em”.

Triều Ca cùng Tần Huyền gật đầu, khi Dạ Huyền đang muốn đi, Triều Ca bỗng nhiên lại đem cô kéo trở lại, hôn lên trán cô một cái “Đi thôi”.

Từ đáy lòng Dạ Huyền có một cảm giác không tốt, thế nhưng chuyện của cô cùng Triều Ca, Tần Dịch Phi sớm muộn gì cũng phải biết.

Cùng lắm Triều Ca không muốn nhìn thấy mặt cô. Chối mặt? Trần trụi? Trần trụi ở trước mặt cô mà thôi.

Dạ Huyền hít sâu một hơi, nhẹ nhàng vỗ vỗ lên tay Triều Ca “Chờ em trở lại”

Tần Dịch Phi chỉ cảm thấy cầm túi sách của Tần Huyền như nặng ngàn cân, cùng Tống Dạ Huyền năm năm, có được mấy lần cô đối với anh một vẻ mặt ôn hòa như vậy, được mấy lần cô hướng tới anh tình cảm lấy lòng, làm sao để thấy cô đối với anh không kiêng dè gì mà tươi cười...

Dạ Huyền đi tới trước mặt anh “Tần Dịch Phi”.

Cùng anh ta kết hôn năm năm, cô vẫn quen gọi thẳng tên của anh, chưa từng thay đổi, giống như là một bài hát có đoạn, quen thuộc nhất chính là người xa lạ.

“Em còn muốn cùng anh ly hôn?”. Ngày hôm qua sau một hồi nói chuyện, giờ còn muốn cùng ở cùng với người đàn ông kia?

Còn muốn cả đời này yêu người đàn ông kia!

Dạ Huyền gật đầu.

“Em có nghĩ tới hay không, em cùng anh ly hôn, Tống Dạ Nghiêu sẽ đồng ý sao, không có anh cùng Tống Dạ Nghiêu, em cùng Tần Huyền làm sao tiếp tục sống?”. Trong giọng nói của Tần Dịch Phi mang theo vài phần vô cùng đau đớn!

Dạ Huyền lắc đầu.

Tần Dịch Phi bước vài bước “Tống Dạ Huyền, chúng ta vẫn chưa ly hôn, em cùng anh ta ở chung một chỗ, em có biết thế nghĩa là gì không?”

“Yêu đương vụng trộm?”. Dạ Huyền cười gằn “Tôi cùng anh ấy rất trong sạch, muốn nói là yêu đương vụng trộm, hay là để tôi nói cho anh nghe!”

“Trong sáng?”. Tần Dịch Phi bị chọc tức không hề nhẹ “Sự tồn tại của Tần Huyền cũng được gọi là trong sáng? Tống Dạ Huyền, em đến cùng có hiểu hay không...”

“Tôi không biết anh đang nói cái gì hết”. Dạ Huyền tiến lên, giật lấy túi sách trong tay Tần Dịch Phi, quay lưng về phía anh ta “Tần Dịch Phi, mặc kệ anh nghĩ thế nào, tôi vẫn là nói câu kia, tôi muốn ly hôn, không vì bất kì người nào, mà là vì chính tôi!”

Vừa định bước đi, rồi lại dừng lại “Chỉ cần anh đồng ý, Tần Huyền sẽ vẫn là con trai của anh”.

Chuyện này, dù sao cũng sẽ không thay đổi được sự thực.

Dạ Huyền không biết Tần Dịch Phi còn có ý đồ gì, cô cầm túi sách đi tới trước mặt Tần Huyền, Triều Ca vội tiếp lời “Nói xong rồi?”

Bởi vì mấy người bọn họ đứng cách nhau một khoảng, Triều Ca không thể nghe rõ bọn họ nói cái gì.

Dạ Huyền gật đầu “Đưa Tần Huyền đến trường thôi, không thì muộn mất”.

Triều Ca không hỏi nữa, ba người lên xe, Dạ Huyền cúi đầu cùng Tần Huyền đùa nghịch trên xe. Khi Triều Ca lái xe đi ngang qua Tần Dịch Phi, liếc mắt thật sâu nhìn anh ta, lúc này mới đem hai mẹ con rời đi.

Khi Triều Ca lái xe đưa Dạ Huyền trở về, cô nhìn lại chỗ Tần Dịch Phi đứng trước đó, hiện tại chẳng còn gì, một cảm giác xấu dấy lên trong lòng.

Tần Dịch Phi, anh ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua như vậy!

“Sao vậy?”. Triều Ca vốn muốn đi làm, nhưng khi nhìn thấy tâm tình cô có chút không ổn, vội theo xuống xe.

Dạ Huyền nắm tay anh “Triều Ca, em có phải em là kẻ chuyên gây tai họa!”

Triều Ca bị cô hỏi ngẩn ra, rồi búng nhẹ lên trán cô một cái “Xem ra tối qua em nằm mơ giờ vẫn chưa tỉnh lại!”

“Không phải, là em sợ...”

“Không Phải sợ, có anh ở đây, anh sẽ xử lý tốt tất cả!”. Triều Ca nắm chặt hai tay của cô “Yên tâm, tất cả mọi chuyện không tốt sẽ qua đi, bỏ qua hết quá khứ, chúng ta lại trở về bên nhau”.

Bạn đang đọc truyện *Có Phải Yêu Nhau Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Người Vừa Đến Đã Ràng Buộc Rất Sâu.

Thời điểm Đường Triều Ca đến, Lộ Xa đã uống gần hết một tách cà phê.

“Xem ra, cậu vừa đến đã bị ràng buộc rất sâu.” Lộ Xa nhìn thấy anh, vội vàng cười nói.

Đường Triều Ca cũng không che giấu vẻ đắc ý trong mắt mình “Anh điều tra sự việc thế nào rồi?”

Ban đầu anh cũng không muốn điều tra sâu chuyện giữa Đường Triều Ca và Tống Dạ Huyền, thế nhưng Tống Dạ Huyền càng coi trọng Tần Huyền, lại càng làm cho anh thấy không thoải mái, hơn nữa Tống Dạ Huyền cùng Tần Huyền lại tình cờ xuất hiện trước mặt anh, thực sự làm anh rất hiếu kỳ, không thể hiểu nổi.

Lộ Xa lắc đầu. “Tần Dịch Phi che dấu rất tốt.”

“Sự việc càng thấy bình thường bao nhiêu thì lại càng bất thường bấy nhiêu, việc Tần Dịch Phi cố ý che dấu cũng đã nói lên bên trong có nguyên nhân sâu xa đến cỡ nào, nhất định phải giúp em làm cho cô ấy cùng Tần Dịch Phi ly hôn.”

Anh càng phải điều tra rõ thân thế của Tần Huyền, hoàn toàn phá vỡ tất cả mối liên hệ còn lại giữa cô và Tần Dịch Phi.

Lộ Xa kéo khỏe miệng tươi cười, anh nhìn thấy người anh em ngồi đối diện mình, rõ ràng so với mình, cậu ta trẻ tuổi hơn, thoạt nhìn cũng điềm đạm hơn rất nhiều, nhưng khi thật sự muốn có được một thứ gì đó, Đường Triều Ca so với bất cứ ai đều có thể lão luyện tàn nhẫn hơn.

“Anh sẽ tiếp tục tra, bắt quá, một màn hồi sáng của các người, có cần anh cho người xử lý hay không?” Lộ Xa buồn cười, sáng sớm anh đã nhận được một loạt ảnh chụp hết sức đặc sắc, xem ra, Đường Triều Ca ra tay tốc độ cực kỳ nhanh!

Đường Triều Ca lắc đầu yếu ớt. “Tần Dịch Phi đại khái muốn mượn chuyện này để mang cô ấy đi, bắt quá trên đời này không có ai hiểu cô ấy hơn em, càng ép cô ấy, cô ấy càng phản kháng kịch liệt! Về phần chuyện kia Đường Triều Ca nhún mày. “Nếu có thể, cho người bảo vệ Tần Huyền đi!”

Sự tình tối hôm qua hoàn toàn làm cho anh hiểu được, Tống Dạ Huyền so với trong tưởng tượng của anh lại càng muốn quan tâm Tần Huyền hơn.

“Khả năng Tần Huyền là con trai của cậu không lớn.” Lộ Xa không chút lưu tình đánh vỡ ảo tưởng của hắn.

Đường Triều Ca cũng không để ý. “Tần Huyền vì sao nhất định phải là con của em, nói cách khác, xem xét một sự việc, phải xác định phương hướng lâu dài.”

Có thể, đứa con không phải là của ai cả.

Đương nhiên, tận đáy lòng anh vẫn hy vọng Tần Huyền cùng anh sẽ có mối liên hệ nào đó, nếu như vậy, khả năng Tống Dạ Huyền nghiêng về anh sẽ cao hơn!

“Nhìn dáng vẻ của cậu, hình như đã chuẩn bị kỹ càng.” Lộ Xa cười nói.

Đường Triều Ca cũng không che giấu về đặc ý của mình. “Trong khoảng thời gian này, anh có thể giúp Tần Dịch Phi một chút, nếu hôn nhân giữa Tần Dịch Phi và cô ấy xuất hiện vấn đề, thứ đầu tiên bị chấn động chắc chắn là cổ phiếu, anh cũng có thể cân nhắc vận dụng tài lực của mình bắt tay vào thu mua, những cái còn lại, đợi đến lúc bọn họ ly hôn rồi tính sau.”

Lộ Xa xem như đã hiểu được ý tứ của anh “Vậy luật sư của cậu vẫn sẽ duy trì đến lúc đó?”

“Chuyện của em, trước mắt anh đừng nhúng tay vào, hơn nữa, tính cách của em anh cũng rõ, em không hy vọng anh tham gia quá nhiều vào chuyện của em.” Điều mà anh lo sợ chính là Lộ Xa nóng lòng cầu thành, sẽ xuống tay với Dạ Huyền.

Cạnh tranh trên thương trường, bất luận là ai sử dụng thủ đoạn gì, anh đều có thể lường thứ, nhưng anh không cho bất cứ kẻ nào tổn thương đến cô.

“Giới hạn là cái gì?” Người quang minh chính đại sẽ không nhiều chuyện, nhất là đối với chuyện của người mà mình rất coi trọng.

“Không để cô ấy tiếp xúc với những chuyện không nên, không cho cô ấy gặp phải những tình huống khó xử, chỉ cần không làm tổn thương đến cô ấy, những cái còn lại đều không sao cả.” Đây là giới hạn cuối cùng của Triều Ca.

Lộ Xa cười nhạt. “Anh vẫn cho là năm đó cô ấy rơi vào hố tình của cậu quá sâu, rốt cuộc, cậu so với cô ấy lại càng rơi sâu hơn, Triều Ca, cô ấy có cái gì tốt?”

Đường Triều Ca gõ gõ ngón tay lên tách cà phê phát ra tiếng lanh lảnh. “Rất thích hợp với em!”

Bạn đang đọc truyện *Có Phải Yêu Nhau Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Em Đang Cầu Hôn Anh?

Ngày tháng lặng lẽ trôi qua, Tần Huyền vẫn như trước, mỗi ngày được Đường Triều Ca cùng Tống Dạ Huyền đưa đón đi học, mà đồng thời lúc này, trên trang đầu các tờ báo lớn nhỏ ở thành phố A, lúc trước còn đăng về Tần Dịch Phi trong nháy mắt đã chuyển thành Tống Dạ Huyền.

Tuy rằng trong nhà không mua báo, nhưng Đường Triều Ca vẫn phát hiện ra sự bất an được che dấu bên trong vẻ bình tĩnh của Tống Dạ Huyền, hôm nay thời điểm Đường Triều Ca đưa cô trở về, lúc Tống Dạ Huyền bước xuống xe suýt chút nữa đã té xỉu.

“Dạ Huyền.” Đường Triều Ca vội xuống xe đỡ cô.

“Không có việc gì, em không sao, Triều Ca, anh đi làm đi.” Tống Dạ Huyền vội hướng Đường Triều Ca phát tay, tự mình dựa vào tường đứng lên.

“Làm sao lại bị như vậy?” Đường Triều Ca vừa chạm vào tay cô đã cảm thấy có gì đó không đúng.

Bởi vì đang là mùa đông nên cô mặc khá nhiều áo, vừa nẩy có Tần Huyền ở trên xe, hai người cũng chưa có thân cận.

“Em không sao, Triều Ca, em trở về ngủ một chút là sẽ tốt hơn, anh nhanh đi làm đi.” Tống Dạ Huyền biết mình đang lên cơn sốt, cô không muốn liên lụy Đường Triều Ca, nếu không sẽ làm anh vì mình mà lo lắng.

“Hôm nay anh xin phép nghỉ, anh đưa em về nghỉ ngơi.” Đường Triều Ca nói xong, đã muốn ôm ngang hông Tống Dạ Huyền lên.

Thì ra anh đã phán đoán sai rồi! Anh nghĩ cô hẳn là rất căm hận Tần Dịch Phi, sẽ không quan tâm những lời đồn đại nhảm nhí này, rốt cuộc là ngay cả chuyện cô phát sốt anh cũng không biết.

Hiện tại dư luận xôn xao, cô đương nhiên không thể đi bệnh viện, chỉ có thể ở nhà uống thuốc hạ sốt, nếu không được, anh chỉ còn cách mời bác sĩ tư đến khám cho cô.

“Triều Ca, em có phải rất vô dụng hay không?” Uống thuốc xong, Tống Dạ Huyền ngồi trên giường, nước mắt không nhịn được rơi xuống.

Toàn bộ những gì ẩn giấu bên trong sự yên tĩnh này, từng chút từng chút bị vạch trần, đều là máu me đầm đìa, đau tận tâm can.

“Không có, em rất kiên cường, so với tất cả mọi người đều kiên cường.”

Đường Triều Ca ngồi ở mép giường, anh đã gọi điện thoại cho Mặc Nhiễm xin nghỉ, anh không muốn lúc này lại rời khỏi cô.

Tống Dạ Huyền cố gắng kiềm nén, nhưng nước mắt vẫn không ngừng rơi xuống.

“Dạ Huyền, công khai xin ly hôn đi!” Đường Triều Ca giúp cô lau nước mắt.

“Hiện tại chúng ta không thể nóng vội, em phải đợi Tống Dạ Nghiêu, chuyện này đã hoàn toàn âm ỉ lên, nếu như anh trai em vẫn không đồng ý để em ly hôn, tương lai chúng ta có khả năng sẽ không có chốn dung thân.” Tống Dạ Huyền gần như hạ quyết tâm.

Đường Triều Ca nắm tay cô, cố gắng xoa dịu cô một chút.

Tống Dạ Huyền bỗng nhiên nói tiếp. “Triều Ca, nếu em phải ly hôn, nhất định phải mang Tần Huyền đi cùng em”

Tống Dạ Huyền nhìn anh, mang theo sự kỳ vọng nào đó.

“Anh có thể hiểu là, em đang cầu hôn anh hay không?” Đáy mắt Đường Triều Ca lóe lên một tia giao hoạt.

Tống Dạ Huyền có chút ảo não, người này thật là, một chút cũng không chịu thua a!

“Anh cảm thấy Tống Dạ Huyền em còn cần cầu hôn sao?” Thật là, cô đang là bệnh nhân nha, còn khi dễ cô.

“Là ai ở cửa căn tin nói muốn anh chịu trách nhiệm?” Nhìn thấy sự linh động trong mắt cô, trong lòng anh cũng an tâm hơn nhiều, nhiều ngày như vậy khiến cho cô giống như dây cung bị kéo căng, tự dồn ép bản thân mình, làm cho anh hết sức lo lắng.

Tống Dạ Huyền kéo chăn che mặt. “Ai còn nhớ rõ sự tình từ tám trăm năm trước!”

“Vậy có ai nhớ rõ vừa nãy có người nói cái gì a!” Đường Triều Ca nhìn cô một cái, rồi đứng lên.

Tống Dạ Huyền nghiêng răng, dứt khoát ngồi dậy. “Đường Triều Ca, em muốn dẫn theo đứa nhỏ gả cho anh, anh có bằng lòng hay không?”

Không phải chỉ nói một câu thôi sao, lớn tiếng như vậy có phải “già mồm cái lão” hay không?

Đường Triều Ca nhướn mi. “Nói cái gì, không có nghe rõ!”

Tống Dạ Huyền cũng bất chấp mình đang là bệnh nhân, cô nhào về phía Đường Triều Ca, ngay tai anh mà hét lên. “Đường Triều Ca, em Tống Dạ Huyền muốn dẫn theo đứa nhỏ gả cho anh, anh có ý kiến gì không?”

Bạn đang đọc truyện *Có Phải Yêu Nhau Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63: Lễ Nào,khi Đó

Dạ Huyền đợi nửa ngày không thấy Triều Ca trả lời, trong lòng không khỏi có chút buồn bực “Đường Triều Ca, anh dám không đáp ứng?”

Triều Ca vô cùng bình tĩnh “Người khác đều cưới một lần lấy một vợ, anh một lần cưới vợ được cả vợ lẫn con, có thể thiệt thòi hay không đây?”

Dạ Huyền hận không thể cắn chết người này, anh vậy mà lại cò kè mặc cả với cô!

“Vậy anh muốn như thế nào?”. Anh dám không cần Tần Huyền, cô liền một bước đạp bay anh!

“Có thể mua một tặng một sao?”. Triều Ca cười hỏi.

Dạ Huyền lúc này mới nở nụ cười “Có thể cân nhắc chuyển phát nhanh!”

“Anh thích tự mình tới cửa hàng nhận hóa đơn!”. Triều Ca nói, cả người nghiêng xuống đè ép cô,môi của anh dừng lại trên môi cô, đang muốn hôn thì lại bị Dạ Huyền đẩy ra “Em bị cảm, sẽ bị lây đó!”

“Em cho rằng ai cũng giống em sao”. Triều Ca nhẹ nhàng nở nụ cười, vẫn là hôn xuống.

Thời điểm đo nhiệt độ cơ thể cô, anh liền phát hiện cô căn bản không bị sốt, cho cô uống cũng là mấy viên vi-ta-min, cô đại khái là lo lắng quá độ, thân thể ở trong trạng thái sốt sáng cao độ mà thôi.

“Không được, không được” Dạ Huyền che miệng mũi mình lại “Đến khi cả hai đều bị cảm thì Tần Huyền phải tính sao bây giờ?”

Trên mặt Triều Ca vẫn còn đang cười rạng rỡ, nhất thời xuất hiện một vết nứt, tại sao lúc nào cô cũng không quên Tần Huyền vậy?

“Anh cũng muốn có một đứa nhỏ giống Tần Huyền”.

Anh có thể không tính toán Tần Huyền là con ai, thế nhưng nhất định là bọn họ phải có con của mình!

Anh đã ao ước có một đứa con với cô từ lâu!

Trên mặt Dạ Huyền có chút hoảng hốt, dường như cô đang xem một đoạn nào đó của câu chuyện tình xa xưa, chính tại nơi yên tĩnh kia đã xảy ra sự cố trong cuộc dạo chơi...

Nhận ra cô có điều gì không đúng, Triều Ca có một chút kinh hoàng “Dạ Huyền, Dạ Huyền, em làm sao vậy?”

Mỗi nghi hoặc trong lòng Triều Ca càng ngày càng lớn, tại sao mỗi lần vừa nhắc tới con trai, vừa nhắc tới Tần Huyền, cô sẽ lập tức biến thành bộ dạng như vậy?

“Không có chuyện gì, Triều Ca, chờ sau khi em ly hôn, chúng ta lại nói chuyện này được không? Em không muốn lại phải nợ nần Tần Dịch Phi cái gì...” Nghe thấy tiếng gọi của anh, Dạ Huyền vẫn không thể thu lại tâm tình của mình, chỉ gắt gao siết chặt tay anh.

Triều Ca thấy cô đã tỉnh táo lại “Được, chúng ta không vội”.

Ya ya, đừng lo em gái nhà anh thì có!

Nếu như có thể ăn nói thô bạo, Dạ Huyền thật muốn đem thẳng nhãi này chửi mắng cho lộn chồng vó lên trời!

Miệng nói không vội, không đúng, là một khắc trước còn nói không vội, liền sau đó giúp cô lột sạch sành sanh “Đường Triều Ca, anh nói không giữ lời!”

“Anh chỉ nói không sinh con, cái khác không nói!”. Người nào đó còn muốn ngụy biện.

Dạ Huyền cắn răng “Em phát hiện, bên ngoài anh rất ôn nhu, kỳ thực bên trong là một đại sắc lang!”. Là một người từng trải, Dạ Huyền cuối cùng cũng hiểu, thống khổ nhất không phải là thì quá khứ hoàn thành mà là thì tương lai hoàn thành!

Ô hô, cô tình nguyện để cho người nào đó hiện tại đem cô ăn sạch sẽ rồi!

“Em đúng là hồng nhan họa thủy!”. Người nào đó trên tay động tác như trước, vẫn không ngừng.

“Anh không chạm qua cô gái nào sao?”. Cần thiết không? Hết lần này tới lần khác, anh còn chưa để cô yên!

Triều Ca chợt thấu hiểu những chuyện gần đây “Em nói đúng, trừ em ra, anh thực sự không có chạm qua những cô gái khác!”

Dạ Huyền trong nháy mắt cảm thấy như não không thông “Còn Lục Húc Nghiên kia...”

“Em cảm thấy nếu như anh cùng cô ta có cái gì với nhau, em bây giờ còn có thể ở đây? Triều Ca cười nói.

Dạ Huyền vẫn là không cách nào phản kháng lại. Cô nhớ rõ rằng lúc đó nhìn thấy Triều Ca cùng Lục Húc Nghiên đi vào một khách sạn. Cô đứng ở bên ngoài đợi một đêm, nhưng một đêm đó không hề thấy bọn họ đi ra, mãi đến tận khi trời gần sáng mới thấy anh ôm vai Lục Húc Nghiên ung dung từ bên trong đi ra, còn cẩn thận mua bữa sáng cho cô ta...

Lẽ nào, khi đó là cô hiểu lầm?

Bạn đang đọc truyện *Có Phải Yêu Nhau Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Vậy Anh Thật Sự Không Cần Khách Sáo Với Em Rồi!

“Đang nghĩ gì vậy?” Triều Ca thấy cô roi lệ, có chút không hiểu.

“Triều Ca, anh cùng Lục Húc Nghiên, lẽ nào chưa từng có gì”. Dạ Huyền chợt ôm lấy hai vai của anh, muốn nhìn từ tận đáy mắt anh hết thảy mọi biến hóa.

“Đương nhiên không có, Húc Nghiên từ nhỏ cùng anh lớn lên, cô ta trong mắt anh vẫn chỉ như em gái” Triều Ca phát hiện người trong ngực tâm tình thay đổi mãnh liệt “Em không cho rằng anh cùng cô ta đã từng phát sinh cái gì chứ?”

Dạ Huyền đem đầu giấu ở trong lòng anh, nước mắt cũng không nhận được nữa rơi xuống.

Tại sao có một số việc đều phải chờ tới sau khi không cách nào cứu vãn mới có thể có tâm tình lắng nghe đối phương giải thích?

“Ngày đó, sau khi chúng ta cãi nhau, em đã hối hận rồi, em trở lại tìm anh, nhưng vừa vặn thấy anh cùng cô ta đi đến một khách sạn. Sau đó em ở đấy đứng chờ một ngày một đêm, ngày thứ hai, sáng sớm liền nhìn thấy hai người cùng đi ra, em cho rằng...”

Dạ Huyền nói không được nữa. Khi đó chính cô nổi nóng, nếu như bọn họ chia tay, Triều Ca chẳng mấy chốc cùng Lục Húc Nghiên cùng nhau một chỗ là hoàn toàn hợp lý. Nhiều năm như vậy, cô cũng chưa từng hoài nghi phán đoán lúc trước của mình.

Triều Ca cũng hoảng hốt nghĩ đến “Ngày đó sau khi cãi nhau, anh chuẩn bị đuổi theo em, ai biết được có một bạn học gọi điện cho anh nói Húc Nghiên uống say. Anh liền đi tới đem cô ta trở về. Anh sợ em hiểu lầm, đưa cô ta về sẽ không tốt, liền mang cô ta ra bên ngoài,นอน một đêm, ngày thứ hai trở lại tìm em, em đã về nhà...”

Hóa ra, tất cả từ đầu, đều là do đối phương cho là như vậy mà thôi.

“Xin lỗi, năm đó là do anh có một số việc chưa nói rõ ràng” Triều Ca đưa tay, ôm cô vào trong ngực, ôm thật chặt thật lâu.

“Vậy năm đó tại sao anh không muốn cùng em kết hôn, anh có biết hay không lúc đó em...”

“Nhà anh xảy ra chuyện” Triều Ca nhất thời không biết phải hình dung như thế nào tâm trạng lúc trước của mình “Dạ Huyền, lúc trước em không cho phép anh đem chuyện của chúng ta nói cho gia đình. Vì lẽ đó, khi đó, nhà anh cũng đã sắp đặt cho anh một hôn sự, anh sợ em sẽ suy nghĩ nhiều, muốn chờ anh về xử lý xong chuyện này, rồi sẽ trở lại với em. Dạ Huyền, em có biết khi anh từ nước Mỹ trở về, vừa xuống máy bay liền nghe đến em phải gả cho Tần Dịch Phi, nếu không phải Lộ Xa ngăn cản, anh thiếu chút nữa chạy đến náo loạn tiệc cưới của em...”

Khi đó, Tống Dạ Huyền hận không thể dùng một dao chặt đứt các cô gái mọc rễ trên người Triều Ca, nếu để cô biết được ở nước ngoài anh còn có một vị hôn thê, không biết cô sẽ náo loạn đến mức nào?

Dạ Huyền khịt khịt mũi, nhận xuống những giọt nước mắt “Thật ra, anh có thể gây náo loạn, bởi vì em cũng gửi thiệp mời cho anh, do chính tay em viết”.

Triều Ca nghe xong lời này, chỉ cảm thấy trên đỉnh đầu tâm trạng hối hận đột nhiên bị quét đi sạch sành sanh, tiếng nói của anh cũng có mấy phần nghiến răng nghiến lợi “Vậy anh có phải hay không cảm ơn em vì đã suy nghĩ cho anh thật chu đáo?”

“Anh không cần nói cảm ơn”. Dạ Huyền đột nhiên cảm thấy những tia mù mịt trong lòng từ trước tan đi không ít. Nếu như biết tất cả những chuyện này, cô sớm đã đem tất cả nói hết cho Triều Ca.

“Vậy anh thật sự không cần khách sáo với em rồi!”. Triều Ca lau khô nước mắt cho cô, lại nghiêng người hôn lên.

Nửa giờ sau, Dạ Huyền cuối cùng từ trong chăn bò ra “Đường Triều Ca, anh cút ra ngoài cho em!”

Con mẹ nó, châm lửa không đốt, cảm giác thực sự quá khó chịu, cô đã không chịu được nữa rồi!

Bạn đang đọc truyện *Có Phải Yêu Nhau Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 65: Phụ Nữ Khi Tức Giận Đều Muốn Rống Lên

Hôm nay Tần Huyền là do một mình Triều Ca đón về. Tần Huyền vừa bước vào cửa, chuẩn bị ôm ấm mẹ mình, người nào đó đã thấy sắc vong nghĩa, lao về phía sau lưng thẳng bẻ.

Dạ Huyền vô cùng sẵn sàng, thay Triều Ca cởi áo khoác, lại từ nhà bếp bung ra hoa quả đã rửa sạch, cùng người đàn ông nào đó bắt đầu gọt vỏ.

“Mẹ! Tần Huyền giận!”

Cùng lắm là đi học có một ngày, tại sao ngày trước giờ cô thương cậu bé đến tận xương tủy, vậy mà giờ Tống Dạ Huyền coi cậu như không khí!

“Tần tiểu Huyền, con đứng đó cho mẹ”. Nghe thấy tiếng của cậu bé, Dạ Huyền trái lại về mặt nghiêm nghị.

Tần Huyền nghe nói vậy, lập tức hướng tới Triều Ca nháy mắt cầu cứu!

Đến cùng là chuyện gì đã xảy ra? Sáng sớm lúc đi học, còn không phải như vậy a!

Triều Ca thấy thế, vội ho nhẹ, “Chuyện kia, đã qua lâu, hay là cho qua đi”

“Tần tiểu Huyền, con cho là như vậy sao?”. Dạ Huyền tiếp tục gọt vỏ táo.

Cái gì cho là như vậy, cậu bé còn không hiểu được chuyện gì đang xảy ra đây?

Tần Huyền trưng ra bộ mặt phiền muộn, vội nhìn về phía Triều Ca. Triều Ca dựa vào sô pha, hai tay khoanh trước ngực, một tay hướng lên trên khay trà thả chìa khóa!

Tần Huyền tức thì rõ ràng!

Xong, Tổng Dạ Huyền lại muốn tính toán cùng thằng bé chuyện rời nhà trốn đi chơi rồi!

“Mẹ, con sai rồi!” Tần Huyền như con gà con nhìn thấy gạo cứ như thế cúi đầu.

Trên thực tế, ngày đó thằng bé trải qua cũng không được tốt lắm. Lúc ra đến cửa đi chơi, quên mang điện thoại di động, bắt xe taxi đến đây, nhưng vừa vặn phát hiện Triều Ca không ở nhà. Thằng bé lại không có chìa khóa, chỉ có thể ở ngoài cửa, phía sau cây đại thụ chờ. Vốn định cho Tổng Dạ Huyền một niềm vui bất ngờ, nhưng là chờ có hơi lâu thành ra lăn ra đó ngủ.

Mà sau đó nếu không phải Dạ Huyền cùng Triều Ca, mấy người làm âm ỉ đánh thức nó dậy, cậu bé cũng không biết có nhiều người đang tìm mình như vậy.

Tổng Dạ Huyền tiếp tục gọt táo, làm bộ không nghe.

Tần Huyền lại hướng Triều Ca nháy mắt, Triều Ca lại ho khan “Hay là, để Tần Huyền đi làm bài tập đi”

“Con sai ở chỗ nào?”, Dạ Huyền đem trái táo gọt xong đưa cho Triều Ca, thả con dao gọt hoa quả xuống.

Trong lòng Tần Huyền rất không thoải mái nhưng lại phải nhịn xuống.

“Con không nên tự ý chạy lung tung”

“Còn gì nữa không?”

“Con không nói cho mẹ biết”

“Còn gì nữa?”

“Mẹ, cuối cùng mẹ muốn thế nào?”. Tần Huyền cũng không nhịn được nữa. Trước đây, Tổng Dạ Huyền sẽ không nói chuyện với cậu bé như vậy.

“Con cho rằng mẹ trách con là không đúng?” Dạ Huyền vốn định mượn cơ hội này nói chuyện với Tần Huyền, sau đó bọn họ có thể ở nơi này. Mà cô cũng chuẩn bị ra ngoài đi làm, đến thời điểm nếu như không còn ai đưa đón thằng bé, muốn một mình nó về nhà cẩn thận.

“Mẹ, mẹ thay đổi rồi!” Tần Huyền giận dỗi nói câu tiếp theo, cầm túi sách chạy lên lầu.

Dạ Huyền muốn đuổi theo, rồi lại ngồi trở lại, tỏ ra có chút mệt mỏi “Em thay đổi sao?”

“Không có chuyện gì đâu, em ở đây, anh đi nói chuyện với thằng bé”. Dạ Huyền có thể cũng không nhận thấy được tâm tình biến hóa của Tần Huyền, nhưng anh vẫn là chú ý tới Tần Huyền lúc nói chuyện thỉnh thoảng sẽ hướng sang nhìn anh.

Khi Triều Ca gõ cửa đi vào, Tần Huyền đang ngồi ở bàn học của mình lau nước mắt.

“Nam tử hán đại trượng phu, có thể mà cũng khóc” Triều Ca tựa bên cạnh thằng bé.

“Chú thắng!” Tần Huyền nhìn thấy anh đến, không nhịn được khóc càng thương tâm. Vốn cho rằng có thêm một Triều Ca đối với nó cũng không là gì cả, ai biết phía sau núi nổi lửa, mẹ bị lửa cháy mất!

“Tần Huyền, mẹ cháu quyết định sẽ đi làm, vì vậy khả năng không có cách nào đưa đón cháu. Vốn là ngày hôm nay muốn nhắc nhở cháu sau này chính mình phải về nhà, trên đường phải cẩn thận”

“Mẹ cháu muốn đi làm?” Tần Huyền có chút không rõ, bọn họ không phải quá tốt sao, Tổng Dạ Huyền tại sao muốn đi làm?

Triều Ca nhún mày “Phụ nữ đều muốn gầm lên, đặc biệt là khi tính tình không tốt, hiểu không?” Triều Ca nói, ở trên bàn sách của Tần Huyền thả xuống một quả táo.

Tần Huyền nhìn quả táo kia một chút, nhìn ra gian phòng người nào đó vừa đi, cậu bé đột nhiên cảm giác thấy Triều Ca thật là hư : Thật xấu xa!

Chương 66: Các Người Điên Hết Cả Rồi!

Dạ Huyền không biết Triều Ca cùng Tần Huyền nói chuyện gì nhưng lúc ăn cơm tối, Tần Huyền lại bắt đầu hoạt bát, lại bắt đầu không ngừng đùa giỡn trước mặt cô.

Dạ Huyền gần như choáng váng đầu óc “Đường Triều Ca anh không có cho con trai em uống cái gì lạ chứ!”

Cứ tiếp tục như thế này, cô không hôn mê không được mất!

“Không có, anh chỉ cho thằng bé một quả táo!”. Triều Ca đang bận bịu với đồng giấy tờ trong phòng, nghe thấy tiếng của cô, không thể không ngừng lại ứng phó.

“Vậy tại sao thằng bé vẫn ở trước mặt em chạy loạn lên như con ruồi vậy!”. Dạ Huyền hận không thể đem một vọt đập chết con ruồi Tần Huyền kia đi, đúng là đồ giầy thối, đến cùng cũng chỉ là ăn một quả táo mà thành ra như vậy!

Tần Huyền lau lau miệng “Mẹ, con là muốn làm cho mẹ chú ý!”

Dạ Huyền vô lực bóp trán “Mẹ lúc nào không chú ý con!”

“Lúc đó mẹ không ôm con!”. Tần Huyền nói lý. Thằng bé cảm thấy gần đây địa vị của mình bị uy hiếp. Thật ra cũng không phải là Dạ Huyền không ôm nó, mà là ôm Triều Ca càng ngày càng nhiều.

Đừng tưởng rằng thằng bé không biết hai người bọn họ nghĩ gì!

“Cho con mười giây đồng hồ, nếu như con còn không lên phòng nghỉ ngơi, mẹ đảm bảo sẽ cho con vào lãnh cung ngay từ bây giờ”.

Tần Huyền đứng lì đối diện với cô ba giây đồng hồ, cuối cùng vẫn đành ảo não bò lên trên phòng.

Chuyện này xảy ra sau sáng ngày thứ hai, khi Tổng Dạ Nghiêu đến nhà trẻ giúp thằng bé xin nghỉ để trở về Tổng gia, nó không chút do dự theo Tổng Dạ Nghiêu lên xe.

Tần Huyền quyết định cho Tổng Dạ Huyền nhận ra tầm quan trọng của mình!

Thời điểm Dạ Huyền nhận điện thoại của Tổng Dạ Nghiêu đã là gần buổi trưa.

“Anh, tại sao lại gọi điện cho em vào lúc này”. Tuy rằng gần đây sự việc trở nên âm ỉ huyền ảo, Tổng Dạ Nghiêu cũng thường xuyên gọi điện thoại cho cô, hy vọng cô trở về nhưng mỗi lần đều là cãi nhau một trận, cũng không có kết quả gì hơn.

“Buổi tối Tần gia có một dạ tiệc từ thiện, em cùng Tần Dịch Phi hãy đến tham gia đi”. Ngừ khí của Tổng Dạ Nghiêu ở đầu dây bên kia không cho cô từ chối.

Dạ Huyền bật cười “Anh, anh điên rồi sao, em cùng anh ta đã âm ỉ như vậy, còn cùng nhau tham dự tiệc rượu, anh muốn người ngoài nghĩ như thế nào?”

Mấu chốt chính là, Triều Ca mà biết nhất định sẽ chém chết cô!

“Em có biết không, bởi vì chuyện của hai người các người, cổ phiếu hai nhà Tần thị cùng Tổng thị đồng loạt rớt giá. Nếu có người thừa cơ hội này thu mua, tâm huyết của các bậc cha chú liền sẽ bị hủy hoại trong vòng một ngày”.

Dạ Huyền kéo màn cửa sổ ra, bên ngoài tuyết đang rơi mỗi lúc một nhiều, trong sân vẫn còn dấu vết của bánh xe hơi, đó là do sáng sớm nay Triều Ca lưu lại “Chuyện này cùng em có quan hệ gì, đây hẳn là việc của các người cần quan tâm, không phải việc của em”.

Nếu như vì chuyện không hay làm cho cổ phiếu rớt giá, Tần Dịch Phi nào loạn năm năm, tại sao cổ phiếu Tần thị còn chưa hạ đến cực hạn đi!

“Tần Huyền đang ở chỗ anh, em cảm thấy có quan hệ không?”. Gần đây có nhiều sự việc làm cho Tổng Dạ Nghiêu tức giận, không khách khí lên tiếng.

“Tổng Dạ Nghiêu, anh muốn dùng Tần Huyền uy hiếp em!”. Tổng Dạ Huyền hận không thể chửi cho hắn một trận.

“Vậy thì sao, anh cho em thời gian một tiếng để cân nhắc, sau một tiếng, sẽ có xe đến đón em. Nếu như buổi tối em không xuất hiện cùng anh ta, anh liền đem Tần Huyền ra nước ngoài! Để cho em cả đời này cũng không thể nhìn thấy nó!”

“Điên rồi, điên rồi! các người điên hết cả rồi!”. Dạ Huyền đi đi lại lại vòng quanh phòng “Anh trả lại Tần Huyền cho em!”

Bạn đang đọc truyện *Có Phải Yêu Nhau Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Lời Mời Của Anh, Em Sao Dám Từ Chối?

Tổng Dạ Nghiêu cúp điện thoại của cô, gọi lại anh cũng không bắt máy, làm cho Tổng Dạ Huyền nôn nóng đến sắp phát điên lên.

Gọi cho Triều Ca cũng không được, cô chỉ có thể gọi cho Mặc Nhiễm.

“Nhiễm Nhiễm, Tổng Dạ Nghiêu đón Tần Huyền đi rồi, anh ta muốn tớ tham dự dạ tiệc từ thiện cùng Tần Dịch Phi tối nay”. Dạ Huyền không nhận được nhện ngào thốt lên “Tớ cũng không gọi được cho Triều Ca”.

“Cái gì?!! Anh ta điên rồi phải không”. Mặc Nhiễm nghe đến đó cũng thấy thật khiếp sợ. Hành động này của Tổng Dạ Nghiêu đơn giản là làm cho Tổng Dạ Huyền cùng Tần Dịch Phi tái hợp “Vậy cậu định làm như thế nào?”

Điện thoại của Triều Ca không gọi được cô hiểu rõ, là do Triều Ca có một vụ án vô cùng quan trọng sẽ mở phiên tòa vào chiều nay, buổi trưa có thể sẽ đi xã giao.

Dạ Huyền lau nước mắt trên mặt “Nhiễm Nhiễm, cậu nghe tớ nói, Tổng Dạ Nghiêu khẳng định không có thời gian mang Tần Huyền đi chơi, đoán không chừng hơn nửa là sẽ giữ Tần Huyền ở nhà, cậu tới nhà tớ, tìm dì Hoa, nói rõ sự tình cho dì, sau đó nhờ dì hỗ trợ đem Tần Huyền đi”.

“Vậy cậu thì làm thế nào?”

“Tớ muốn đến tiệc rượu”. Nếu như Mặc Nhiễm kịp, như vậy cô có thể trên đường đi chạy mất. Vạn nhất việc không thành, cô sẽ cố gắng tránh cho Tần Dịch Phi cùng một chỗ....

Mặc Nhiễm suy nghĩ một chút, tạm thời đây là biện pháp tốt nhất.

“Cậu cũng nên nói cho Triều Ca đi”.

“Không cần, Nhiễm Nhiễm, cậu cũng không nhận được thư mời, huống chi là Triều Ca”. Hơn nữa thêm một người biết là thêm một phần phiền muộn.

Nhiễm Nhiễm luôn cảm thấy có chút bất an, nhưng có lẽ là do cô nghĩ quá nhiều, cũng là không lưu tâm “Dạ Huyền, cậu phải cẩn thận đấy”.

Dạ Huyền vừa ngắt, điện thoại di động của Mặc Nhiễm lại vang lên.

“Dạ Nghiêu?” nhìn thấy là điện thoại của Tổng Dạ Nghiêu, Mặc Nhiễm giật mình một cái.

“Ừm, là anh, buổi tối em có rảnh không?” giọng nói của Tổng Dạ Nghiêu vô cùng bình thường.

Mặc Nhiễm thu lại tâm tư, vội cười đáp lại “Chẳng lẽ anh muốn mời em ăn cơm?”

Đầu kia Tổng Dạ Nghiêu nở nụ cười “Chuyện lần trước của Tần Huyền, cảm ơn sự giúp đỡ của em, nhưng anh còn một việc muốn nhờ em giúp, buổi tối anh có dự một buổi dạ tiệc từ thiện, muốn nhờ em làm bạn gái của anh”

Ngữ khí của Tổng Dạ Nghiêu vô cùng thành khẩn, vẻ mặt của Mặc Nhiễm giờ phút này lại hết sức không tự nhiên.

“Lời mời của anh, em sao dám từ chối?”. Lần này Tổng Dạ Nghiêu mời, Mặc Nhiễm không biết là thật hay giả, thế nhưng lại là một cơ hội cực kỳ tốt. Nếu như cô có thể lợi dụng lời mời này, đem Tần Huyền ra sớm một chút, như vậy...

Tổng Dạ Nghiêu cười cực kỳ hài lòng “Tốt lắm, anh sẽ chuẩn bị lễ phục cho em, muốn anh đi đón em không?”

Tay phải cầm bút của Mặc Nhiễm nhẹ nhàng di chuyển “Lần đầu tiên cùng anh đi dự tiệc như thế này, em nghĩ nên tự mình chọn lễ phục, anh không ngại đi cùng em chứ?”

“Thật vinh hạnh, chờ anh mười phút”.

Bỏ điện thoại xuống chưa tới mười phút, xe của Tổng Dạ Nghiêu đã tới đỗ dưới văn phòng luật sư, Mặc Nhiễm lên xe mới phát hiện, chỉ có một mình Tổng Dạ Nghiêu.

Tần Huyền đâu!!

“Sao vậy, em đang tìm cái gì?”. Tống Dạ Nghiêu nhìn cô lên xe, vuốt cằm, tựa hồ như đang suy tư điều gì.

“Haha, chỉ là thấy anh tự mình lái xe đến đây, làm cho em có cảm giác được sủng ái mà lo sợ”.

“Em quá khách khí rồi” Tống Dạ Nghiêu nở nụ cười “Đúng rồi, anh vừa nhớ tới có văn kiện để quên ở nhà, chúng ta về Tống gia một chuyến, sau đó hãy đi chọn lễ phục được không”.

Sắc mặt Mặc Nhiễm nhất thời trắng xanh.

Bạn đang đọc truyện *Có Phải Yêu Nhau Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68: Tôi Thật Sự Hận Anh!

Triều Ca đến tòa án, vừa mở điện thoại di động ra, liền thấy Lộ Xa gọi tới.

“Anh thật đúng giờ!”. Vận may tốt như vậy, có thể cân nhắc đi mua vé số được rồi.

Lộ Xa gấp gáp như vậy, rõ ràng là anh ta vẫn luôn trực gọi điện thoại cho anh.

“Cậu nghe xong chuyện tôi nói, tốt nhất nên giữ tâm trạng như vậy!”

Triều Ca nheo mắt “Dạ Huyền xảy ra chuyện?”

Lộ Xa hừ nhẹ “Gần đây cổ phiếu hai nhà Tần-Tống giảm mạnh, Tống Dạ Nghiêu rất sốt ruột. Nghe nói sáng nay anh ta đã đem Tần Huyền rời khỏi trường học. Buổi tối Tần Dịch Phi còn muốn tổ chức một buổi dạ tiệc từ thiện.”

Triều Ca nghe xong nói “Em hiểu, lát nữa sẽ liên lạc lại với anh”.

Lại là Tần Huyền!!!

Triều Ca mở tin nhắn điện thoại di động ra, từng cái từng cái một trôi đi mà không tìm được của Tống Dạ Huyền, trong lòng buồn bực, trực tiếp gọi cho cô.

“Dạ Huyền, giờ em đang ở đâu?”. Điện thoại vừa chuyển tới, Triều Ca liền không nhận được mà hỏi.

Lúc này Dạ Huyền đã thay quần áo, ngồi trong xe hướng tới công ty của Tần Dịch Phi “Triều Ca, em đang định gọi cho anh, hôm nay em hẹn Mặc Nhiễm đi ăn tối, sau đó đi xem phim, buổi tối sẽ đón Tần Huyền đi cùng, có lẽ sẽ không về”.

Trong điện thoại Triều Ca nhẹ nhàng cười hai tiếng “Đi sớm về sớm, đi đường nhớ cẩn thận”.

“Vâng, em còn có việc, cúp máy trước đây”. Dạ Huyền có chút chột dạ, cô luôn cảm thấy Triều Ca hình như đã biết được điều gì đó.

Cúp điện thoại, Triều Ca một mặt gọi điện thoại, mặt khác đi tới gara để xe “Hoa Nhất Hạ, tôi có thư mời dự dạ tiệc của Tần Dịch Phi tối nay chứ, sau khi tìm được lập tức đưa đến cho tôi!”

Lái xe cho Dạ Huyền chính là tài xế của Tống gia, khi xe đến gần công ty của Tần Dịch Phi, Dạ Huyền mới gọi điện cho anh ta, nhưng mà mấy lần gọi tới đều không có ai bắt máy.

“Tiểu thư, cô có muốn tôi đi xem xét tình hình thế nào không?”. Nhìn bộ dạng ảo não của Tống Dạ Huyền, tài xế vội hỏi.

“Không cần, vẫn là tôi đi thì hơn”. Sợ rằng Tần Dịch Phi đã sớm biết cô sẽ đến, trên mặt Dạ Huyền nổi lên một tia lạnh lẽo, cô hận nhất là bị người khác toan tính, nhưng không nghĩ tới lần này lại là Tống Dạ Nghiêu.

Tần Dịch Phi bận thật hay giả khó mà nói cho được, thế nhưng nếu cô không đi lên, e rằng lại xảy ra chuyện gì không hay.

Bên ngoài tuyết đang rơi, tài xế muốn che ô cho cô, lại bị cô từ chối “Đã lâu tôi không được đi dưới trời tuyết rơi như vậy rồi, anh cứ ở trong xe đợi tôi”.

Một đám người tòa nhà chính đều là người của Tần gia, Dạ Huyền vừa mới bước qua đại sảnh, liền gây được sự chú ý cho bọn họ.

“Tổng giám đốc hiện đang ở trong văn phòng, bà có cần...”.

“Không cần, tự tôi sẽ đi tìm anh ta”. Dạ Huyền từ chối ý tốt của người đó, cô đến là để nhờ vả Tần Dịch Phi, khoa trương một hồi, trái lại có thể khiến Tần Dịch Phi không vui.

Dạ Huyền hướng thang máy đi tới.

Lúc đang muốn đi vào, điện thoại di động trong túi bỗng vang lên, cô vội lấy ra nhìn, có chút kinh hi nói “Nhiễm Nhiễm!”

“Dạ Huyền, là anh”. Đầu bên kia điện thoại truyền đến âm thanh lạnh như băng của Dạ Nghiêu.

Sắc mặt Tống Dạ Huyền trắng xanh “Anh đem Nhiễm Nhiễm đi đâu rồi?”

“Cô ta hiện tại đang ở cùng Tần Huyền, em tốt nhất nên nghe lời của anh, đừng có giờ trò. Tống Dạ Huyền, anh là anh ruột của em. Anh sẽ không hại em”.

Nước mắt Dạ Huyền thiếu chút nữa thì rơi xuống “Tống Dạ Nghiêu, anh nhớ cho kĩ, tôi hận anh, lần này tôi thật sự hận anh!”. Dạ Huyền nói, trực tiếp cúp điện thoại, thuận tay tắt máy!

Bạn đang đọc truyện *Có Phải Yêu Nhau Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 69: Em Không Phải Thuộc Về Tôi Sao?

Trong thang máy, Dạ Huyền dùng khăn giấy lau sạch nước mắt, vào lúc này cô không thể mềm yếu. Cô tuyệt đối muốn ly hôn với Tần Dịch Phi. Đợi sau khi cứu Nhiễm Nhiễm cùng Tần Huyền ra, cô muốn rời xa cái gia đình này, rời xa cái thành phố này!

Dạ Huyền đi tới trước cửa phòng làm việc của Tần Dịch Phi vừa lúc hù cho Lâm Duy sợ đến sững sờ.

“Phu nhân, sao bà lại tới chỗ này?”

“Tại sao tôi lại không thể tới đây?”. Dạ Huyền dứt khoát ngắt lời cô ta. Thời nay thật là đáng ngạc nhiên, cô xuất hiện bên ngoài phòng làm việc của Tần Dịch Phi, người ta sẽ dùng hai chữ “tại sao” để dò hỏi cô.

Lâm Duy cũng biết mình nói chuyện quá xúc động, vội cúi đầu “Xin lỗi, tôi lập tức đi thông báo với tổng giám đốc”.

“Không cần, tôi tự đi được rồi!”. Dạ Huyền hơi mất kiên nhẫn hướng văn phòng Tần Dịch Phi đi tới.

“Nhưng mà.....”. Sắc mặt Lâm Duy khó coi bám theo sau Tống Dạ Huyền, muốn ngăn cản cô.

Tống Dạ Huyền tiến thêm vài bước tới bên ngoài cửa phòng làm việc của Tần Dịch Phi, hung hăng liếc cô ta một cái, Lâm Duy không còn cách nào khác là nuốt lời muốn nói trở lại. Lúc này Tống Dạ Huyền mới đẩy cửa văn phòng Tần Dịch Phi ra.

Văn phòng của Tần Dịch Phi chia làm hai gian trong ngoài. Bên ngoài là phòng làm việc, mà bên trong lại là phòng tạm nghỉ ngơi. Dạ Huyền đẩy cửa phòng làm việc ra, liếc mắt liền thấy trên đất tán loạn quần áo.

Dạ Huyền nhin xuống đáy lòng cổ chua chát này “Đây chính là điều mà cô muốn nói sao?”

Lâm Duy cúi đầu không nói.

Nghe được âm thanh quen thuộc, Tần Dịch Phi lập tức không kịp mặc quần áo, từ bên trong đi ra, nhìn thấy Dạ Huyền, hấn cũng sững sờ một lát.

Ngày thường, Tống Dạ Huyền xõa mái tóc dài, trang phục cũng vô cùng nhàn nhã, mà hôm nay, cả mái tóc dài được búi gọn lên đỉnh đầu. Tóc của cô rất đen, trên đầu còn gắn một chiếc vòng đính kim cương, càng nhìn càng thấy tinh xảo đẹp mắt. Cô một thân váy trắng nạm kim cương, chân váy quét dài đến mặt đất, trên vai còn có một tấm áo choàng dạ màu chàm. Ngày thường trên mặt cô là nét thanh đạm, hôm nay cũng đã được trang điểm tinh tế.

“Xem ra tôi đến thật không phải lúc!”. Tống Dạ Huyền cắn răng. Nếu như ngày trước gặp phải tình huống như vậy, cô đã sớm rời đi, thế nhưng ngày hôm nay cô không thể. Vì Tần Huyền, cô phải nhin xuống.

Tần Dịch Phi nở nụ cười “Lâm Duy, trước tiên dẫn phu nhân đi nghỉ ngơi mười phút. Bảo người đến chỗ tôi dọn dẹp một chút”.

Thật là thú vị! Tống Dạ Huyền chủ động tìm tới, nhìn thấy cảnh như vậy dĩ nhiên không hề rời đi.

Dạ Huyền cắn răng, vẫn là theo Lâm Duy rời đi.

Mười phút sau, Tần Dịch Phi đẩy cửa phòng tiếp khách bước vào, đoạn mạng cho cô một cốc nước ấm.

“Xem ra, em còn nhớ quay về”. Tối hôm nay có buổi từ thiện, anh còn tưởng rằng cô đã quên.

“Vậy phải xem có ai có thể ngồi được vào chỗ của tôi không?”. Dạ Huyền mím môi, nhìn bộ dạng hần quần áo chỉnh tề, cảm thấy dạ dày thật chua xót.

Tần Dịch Phi tiến tới, một tay nâng cằm của cô lên, đáy mắt tràn ngập vẻ tươi cười, ghé sát tai cô, nhẹ nhàng nói “Chỉ cần em muốn, chỉ cần em đồng ý, tất cả đều thuộc về em”.

“Tổng Dạ Huyền tôi có bệnh thích sạch sẽ!”. Dạ Huyền gạt tay của hắn ra.

“Anh vừa mới rửa xong” Tần Dịch Phi lần thứ hai nắm lấy cằm cô “Tổng Dạ Huyền, em không sợ tôi cùng người phụ nữ khác ngồi vào vị trí của em sao?”

Cả người Dạ Huyền ngẩn ra, đối diện ánh mắt của Tần Dịch Phi “Cả thể xác và tinh thần đều không thuộc về anh, cùng nhau thỏa mãn như vậy, Tần Dịch Phi, tôi thấy anh thật đáng thương!”

Tần Dịch Phi đáy mắt ánh lên nụ cười “Từ nay thuộc về tôi, thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Có Phải Yêu Nhau Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Hãy Mang Thành Ý Của Em Ra Đi!

Nụ hôn của Tần Dịch Phi rất bá đạo, mang theo không khí bức người, người như anh mang lại cho người ta một sự kiềm kẹp không thể kháng cự.

Dạ Huyền chống cự không nổi, chỉ có thể dùng móng tay mạnh mẽ đâm thật mạnh vào da thịt anh ta, nhưng là Tần Dịch Phi tựa hồ không cảm giác được đau đớn, lực đạo không giảm, nhịp điệu cứ như vậy liên tục gia tăng, như muốn đem cô nuốt chửng.

Dạ Huyền không nhịn được, nước mắt trào ra, bất đắc dĩ nhắm hai mắt lại, mặc cho nước mắt chảy ra, đáy lòng lắm lắm gọi một cái tên, nhưng rồi không làm thế nào hết lên được.

Triều Ca, Triều Ca Dạ Huyền Triều Ca.

Nước mắt của cô nhỏ lên tay Tần Dịch Phi, còn mang theo hơi ẩm, cuối cùng anh ta cũng dừng lại “Tổng Dạ Huyền, cùng một chỗ với anh, làm cho em đau đớn đến không muốn sống như vậy sao?”

Dạ Huyền chậm rãi mở mắt ra “Đúng, bởi vì người tôi yêu, là anh ấy”.

Tần Dịch Phi nhìn cô chằm chằm, đôi tay bóp chặt vai của cô “Anh ta cũng chỉ là một luật sư tầm thường, chỉ cần tôi cùng Tổng Dạ Nghiêu hợp tác, em cảm thấy, anh ta còn có thể ở lại thành phố này sao? Tổng Dạ Huyền, em chẳng lẽ lại muốn như năm đó...”

“Câm miệng! Sự việc năm đó tôi đều quên rồi! Tần Dịch Phi, tôi không cho phép anh nhắc lại những chuyện quá khứ!”. Đôi mắt Dạ Huyền trở nên rực đỏ.

“Em là Tổng đại tiểu thư, anh ta là cái gì chứ, anh ta có điểm nào xứng với em!”. Tần Dịch Phi cắn giận nói, anh muốn Tổng Dạ Huyền nhận thức rõ ràng, tình cảm cũng không phải là toàn bộ cuộc sống!

“Anh dám động đến anh ấy!”. Dạ Huyền dùng hết sức lực vùng vẫy khỏi sự trói buộc trên vai, hơi thở lạnh lẽo tràn ra từ đáy mắt.

“Tại sao anh lại không dám, Tổng Dạ Huyền, là anh ta khiêu khích anh trước, nếu như không phải anh ta hết lần này đến lần khác cùng em dây dưa, em làm sao lại rời khỏi anh!”.

“Còn muốn tôi nói lại lần nữa sao?”. Dạ Huyền từng chữ một nói ra “Tôi nói, tôi yêu anh ấy, từ trước đến nay chỉ có mình anh ấy, không phải anh!”

Bên trong không khí nhất thời trở nên lạnh lẽo, Dạ Huyền đem áo choàng siết chặt, Tần Dịch Phi bung cúc bước lên uống hai ngụm, bỗng nhiên nhẹ nhàng nở nụ cười “Tổng Dạ Huyền, em ngày hôm nay tìm đến tôi, ngồi cùng tôi lâu như vậy, tất nhiên là muốn cầu cạnh tôi, chi bằng, em hãy mang thành ý của em ra đi!”

Anh một lòng đối tốt với cô, đối với cô dung túng, nhưng mà nhiều lần bị cô cự tuyệt!

Đã như vậy, anh cần gì phải quý trọng cô nữa!

Tần Dịch Phi đứng lên, mắt nhìn xuống cô “Em phải biết tôi muốn cái gì!”

Về mặt Dạ Huyền vốn cứng ngắc, giờ có mấy phần buồn lòng. Cô sợ hãi nhìn về phía Tần Dịch Phi mang theo vài tia sợ hãi.

Bọn họ quả thực đã ước định, nếu như cô không muốn, anh tuyệt đối không chạm vào cô, nhưng nếu, nhưng nếu là cô...

Dạ Huyền ra sức dùng ngón giữa đâm vào lòng bàn tay, muốn dùng đau đớn để tỉnh táo, ép không cho mình trốn tránh nữa,...

“Tổng Dạ Huyền, nếu như em không muốn, tôi còn có những chuyện khác”. Tần Dịch Phi lạnh lùng nói.

“Được, tôi đáp ứng anh”. Dạ Huyền nhìn xuống giọt nước mắt, rồi bỏ quá khứ.

“Tôi nói chính là hiện tại!”. Nhìn thấy cô rơi lệ, Tần Dịch Phi nuốt chút nữa nhẹ dạ.

“Anh...”. Tổng Dạ Huyền hung hăng trừng mắt, ánh mắt hai người đối diện nhau, Dạ Huyền vẫn thua hẳn một bậc, có chút ảo não đứng lên.

“Nhanh!”. Tần Dịch Phi ra lệnh.

Dạ Huyền hít vào một hơi thật sâu, đem tất cả nước mắt nuốt trở vào, cô duỗi hai tay ra, quăng lên cổ Tần Dịch Phi, dán lên môi của hắn.

“Anh có ý gì?”. Được một lát, cô lại lui lại, gắt gao trừng mắt!

“Tổng Dạ Huyền, tôi muốn, là em quyến rũ tôi, hiểu không?”. Tần Dịch Phi đọc từng chữ rõ ràng, mỗi một chữ, như một nhát dao, ra sức xẹt qua trái tim Tổng Dạ Huyền.

Bạn đang đọc truyện *Có Phải Yêu Nhau Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71: Triều Ca, Cậ Đùng Kịch Động

Dạ Huyền nghiêng răng “Tôi không biết!”

“Vậy thì học đi, có thể một ngày nào đó, em sẽ có cơ hội dùng đến khi ở cùng anh ta, lúc đó em còn phải cảm tạ anh!”. Tần Dịch Phi lạnh lùng lên tiếng, đáy mắt anh rõ ràng nồng đậm dục vọng, rồi lại đem tất cả che giấu đi.

“Tần Dịch Phi, giữa chúng ta, nhất định phải như vậy sao?”. Cô có chút mệt mỏi, tâm tư phiền muộn dường như không muốn tiếp tục nữa.

“Trong khi vẫn còn là vợ chồng, nói những lời này không phải là khách sáo sao?”. Tần Dịch Phi đưa hai tay rũ xuống của cô đặt lên trên cổ áo của mình, chậm rãi đi về phía trước một bước “Tổng Dạ Huyền, đây cũng không phải là lần đầu tiên của em!”

Dạ Huyền gật đầu, trên mặt cũng nặn ra một nụ cười “Được, Tần Dịch Phi, tôi thỏa mãn anh, tôi sẽ thỏa mãn tất cả các người!”

Dạ Huyền quàng tay lên cổ anh ta, nhón chân lên hôn môi anh ta, mềm nhẹ trần trọc, một tay kia bắt đầu tìm đến nút áo sơ mi của Tần Dịch Phi. Mỗi lần mở một nút áo, cô cảm thấy trái tim mình như băng giá đi một phần. Khi tay cô dừng lại trên đai lưng của anh ta, Tần Dịch Phi một tay nắm chặt cô, lòng bàn tay nhẹ nhàng sát qua bàn tay của cô, cõng y phục trên người xuống.

Mặc dù điều hòa đã được chỉnh lên mức cao nhất, khoảnh khắc y phục rơi xuống, cô vẫn cảm thấy một thoáng rùng mình. Cô cắn chặt lấy môi mình, không để phát ra một âm thanh nào. Nhắm mắt lại, cô không muốn nhìn thấy khoảnh khắc chính mình bị ép bởi con người này, không muốn chút nào!

Không hận cũng không yêu, đây chỉ là một cuộc giao dịch.

Tần Dịch Phi nhìn thấy biểu cảm trên khuôn mặt cô, ánh mắt nhất thời tối lại “Nếu không muốn, cần gì phải tự miễn cưỡng mình như vậy? Tổng Dạ Huyền, em vì anh ta làm nhiều chuyện như vậy, lại hao tổn tâm sức che giấu quá khứ, anh ta có thể cảm kích em không?”

Trên đời này, có thể uy hiếp Tổng Dạ Huyền, sợ rằng chỉ có Tần Huyền!

Tiếng nói của Tần Dịch Phi có chút khàn khàn, Dạ Huyền biết, anh ta hẳn là đang rất ham muốn.

“Tôi không cần anh ấy cảm kích, tôi cũng không muốn mắc nợ bất kỳ người nào, quá khứ đều đã qua. Bốn năm trước anh đem tôi cùng Tần Huyền trở về, tôi đã biết chúng ta rốt cuộc cũng sẽ có ngày hôm nay. Chúng ta kết hôn năm năm, vẫn là tôi thiếu nợ anh. Nếu làm như vậy có thể khiến anh thấy

thoải mái, tôi không ngại!”. Dạ Huyền mở mắt ra, ánh mắt nhàn nhạt quét về phía Tần Dịch Phi.

Tần Dịch Phi dừng lại một chút, nhẹ nhàng cười hai tiếng “Tổng Dạ Huyền, em có biết, dáng vẻ của em hiện tại thật là xấu, không giống với Tổng Dạ Huyền trước kia, bi quan, tuyệt vọng, không có một chút tức giận”. Anh ta nhẹ thở dài, từ trên người cô bỏ dây, lấy quần áo trên đất mặc vào “Trông thật không có cảm giác ngon miệng!”

Khi bị Tần Dịch Phi đưa ra ngoài, cô vẫn còn có chút mơ hồ, trước đó mái tóc được làm kỹ lưỡng đều tăn ra, lớp trang điểm cũng bị nước mắt rửa trôi “Tôi mang em đi thay trang phục một lần nữa, vẫn kịp tới dạ tiệc”.

Tần Dịch Phi ở bên tai của cô nhẹ giọng nói.

Dạ Huyền tóc tai rồi bù, có chút máy móc gặt đầu, để cho anh ta tùy ý khoác âu phục lên người cô, ôm cô thẳng đến cửa công ty, nhìn thấy anh ta thay cô mở cửa xe, sau đó an toàn ngồi xuống, cảnh vật dần lùi lại phía sau.

Cách đó không xa có một chiếc xe đang đỗ, Lộ Xa đang muốn phì cười liền bị Triều Ca mạnh mẽ liếc mắt qua.

“Được rồi, kỳ thực, anh cảm thấy với tính cách của Tổng Dạ Huyền, Tần Dịch Phi nhất định không thể ăn được!”

Triều Ca lạnh lùng liếc mắt nhìn anh ta, đẩy cửa xe “Trước khi tôi quay trở lại, hãy kéo dài thời gian!”

“Triều Ca, cậu đừng quá kích động, này, cậu muốn đi đâu?”

Mặc Nhiễm lo lắng nhìn lên đồng hồ trên tường, đã là sáu giờ rưỡi tối, cô bị nhốt ở đây sắp được gần bảy tiếng. Nếu như cô không thể nhanh chóng đem Tần Huyền đến trước mặt Tổng Dạ Huyền, như vậy sẽ không kịp mất.

Đúng lúc này, cửa phòng bị đóng chặt bỗng vang lên một hồi tiếng gõ cửa, Mặc Nhiễm vội vàng dạt sát tai lên cửa ra vào.

“Mặc tiểu thư vẫn không ăn uống gì cả, thiếu gia vừa ra ngoài bảo tôi đem thức ăn vào”.

“Nhưng mà dì Hoa, bây giờ có vẻ không tiện cho lắm”. Một giọng nam cứng nhắc đáp lại.

“Sao nào, hai tên tiểu tử các ngươi, lại còn sợ một bà già như ta đem người chạy thoát”. Dì Hoa nói đến đây, giọng điệu cũng mềm đi mấy phần “Không phải chỉ là đưa điểm tâm thôi sao? Hay là tôi đứng ngoài canh cửa, các người đem vào đi, được không?”

“Chuyện này...được rồi”.

Mặc Nhiễm nghe xong câu nói này, liền nghe thấy âm thanh chìa khóa chuyển động vào ổ, vội lùi lại sau hai bước.

“Mặc tiểu thư, đây là thiếu gia cố ý dặn dò vì cô chuẩn bị bữa tối”. Dì Hoa đem tay phải của mình bắt lên tay trái ở phía dưới, cười nói với Nhâm Nhiễm.

Hai tên trông cửa mặc âu phục cầm một hộp cơm đi vào, đem thức ăn bên trong lấy ra, trong lòng Nhâm Nhiễm có chút căng thẳng “Cảm ơn dì Hoa”.

“Thích là được rồi, Mặc tiểu thư gầy quá, nên ăn cơm nhiều một chút”. Dì Hoa nói, sau đó cùng hai bảo vệ lùi ra ngoài.

Chắc chắn cửa đã đóng, Nhâm Nhiễm lập tức đi đến bát cơm tẻ, dùng đũa gọi gọi lên, phía dưới thấy một mẫu giấy, không giấu nổi hưng phấn mở tờ giấy ra. Khi thấy rõ nội dung trên tờ giấy thì nổi bất an tận đáy lòng càng lớn.

Không kịp suy nghĩ, Mặc Nhiễm liền nghe thấy hai âm thanh nặng nề vang lên ngoài cửa, tiếp đó là tiếng chìa khóa mở cửa, người được cử đến trên mặt lộ rõ vẻ trầm ổn “Mặc Nhiễm, tôi phụng mệnh đến đưa tiểu thư rồi đi”.

Lăng Phong nói, một tay chỉ tờ giấy vẫn còn nằm trong tay Mặc Nhiễm.

“Là Đường...”

Mặc Nhiễm còn chưa kịp nói xong, Lăng Phong đã gặt đầu “Vốn muốn trực tiếp đi cứu Tần thiếu gia, thế nhưng cân nhắc về vấn đề an toàn, vẫn là nên mang cô cùng đi”.

Mặc Nhiễm đã rõ ý của anh ta. Nếu như một người lạ xông đến phòng Tần Huyền, Tần Huyền nhất định sẽ hoảng sợ, nhưng nếu cô tới, tất nhiên sẽ dễ nói chuyện với Tần Huyền nhiều.

“Đi theo tôi”. Ra cửa, Lăng Phong liền lôi kéo Mặc Nhiễm một đường cẩn thận đi về phía trước. Tổng gia cô đã tới không ít lần, nhưng nhìn Lăng Phong mang theo mình bên cạnh đi lại như bình thường, Mặc Nhiễm vẫn có chút giật mình.

Khi Mặc Nhiễm tìm tới chỗ Tần Huyền, Tần Huyền còn đang xem hoạt hình trong phòng. Có Mặc Nhiễm giải thích, Lăng Phong không tốn chút sức nào đem Tần Huyền cùng cô rời khỏi Tổng gia an toàn.

Ba người vừa rời khỏi Tống gia không bao lâu, liền nhìn thấy bóng người quen thuộc dưới ánh đèn đường vàng nhạt.

“Lăng Phong, trước tiên cậu đi lái xe lại đây”. Lăng Phong liếc mắt nhìn sắc mặt Triều Ca, biết anh có việc riêng với Mặc Nhiễm, vội xoay người rời đi.

“Triều Ca, anh nghe tôi nói, Dạ Huyền...” Mặc Nhiễm từ lúc còn đi đường đã bắt đầu suy nghĩ xem nên giải thích với Triều Ca như thế nào, đứng trước mặt Triều Ca, cô cũng không biết vì sao mình lại nói thế.

“Có Lộ Xa đi theo, cô ấy sẽ không có chuyện gì, lát nữa Lăng Phong sẽ đưa cô về nhà, Tần Huyền, thằng bé sẽ đi với tôi, cô thấy thế nào?”. Triều Ca nói xong, đưa mắt đến trên người Tần Huyền lúc này vẫn chưa mở miệng.

“Mang cháu đi cứu mẹ sao?”. Tần Huyền bỗng nhiên mở miệng hỏi.

Dưới màn đêm, con người Triều Ca đen láy giống như trong tròng mắt ấy phát ra một ý cười óng ánh.

Xe vừa mới dừng lại bên ngoài hội trường, một toán phóng viên liền xô tới vây quanh.

Dạ Huyền cầm điện thoại di động trong tay, đáy lòng hoang mang không ngớt.

“Lát nữa em cái gì cũng không cần nói, tất cả giao cho anh”. Tần Dịch Phi nhìn thấy cô tựa hồ vô cùng căng thẳng, đáy lòng nổi lên một chút hồ thẹn, vội nắm chặt tay bé nhỏ của cô có chút lạnh lẽo.

Đột nhiên cảm thấy ấm áp làm cho Dạ Huyền run lên một hồi, khi bình tĩnh lại, cửa xe đã bị người bên ngoài mở ra, mà Tần Dịch Phi cũng đã xuống xe, ý cười dịu dàng nhìn về phía cô vẫn còn ở bên trong.

Một lần lại một lần đèn flash rơi trên người cô, Dạ Huyền nhất thời có chút mơ hồ, khi nhìn thấy Tống Dạ Nghiêu trong đám đông, cô cố nén cảm giác không tốt tận đáy lòng xuống, đỡ lấy tay Tần Dịch Phi, từ trên xe bước xuống.

Hai người cùng đứng cạnh nhau thật giống như vương tử cùng công chúa trong đồng thoại bước ra, khiến cho không ít người vây quanh.

Tần Dịch Phi đưa tay dừng trên eo cô, cô muốn thoát ra, Tần Dịch Phi lại tự nhiên đưa cô nhào vào lồng ngực mình, cực kì cẩn trọng vén tóc cho cô, nhẹ giọng thì thầm “Cười lên nào, bằng không em làm tất cả đều uổng phí”.

Dạ Huyền quay đầu nhìn về phía anh, ánh mắt đối diện nửa phút, rồi rời đi, hai người đáy mắt đều toát ra ý cười nhu hòa.

“Tần tiên sinh, nghe nói buổi dạ tiệc từ thiện lần này ngài đặc biệt tổ chức vì Tần thiếu gia, là muốn cầu phúc cho tiểu thiếu gia sao?”. Đèn flash vẫn nhấp nháy liên tục, phóng viên dĩ nhiên bắt đầu đi vào vấn đề.

Tay Dạ Huyền bị Tần Dịch Phi nắm chặt, lòng bàn tay anh vỗ bàn tay đầy mồ hôi của cô một lần rồi lại một lần. Một lát sau, Dạ Huyền nghe được bên tai một giọng nói trầm ổn vang lên “Đúng vậy, vì con trai cũng vì phu nhân cầu phúc”.

Tâm tình Dạ Huyền nhất thời thả lỏng mấy phần, cô như trước tựa trong lồng ngực Tần Dịch Phi, trên mặt mỉm cười, ánh mắt cũng không dám nhìn quá xa.

Một vấn đề vừa mới kết thúc, lại có một âm thanh nữa vang lên.

“Không biết Tần tiên sinh đối với việc gần đây Tần phu nhân cùng một người đàn ông xa lạ ở chung có suy nghĩ ra sao? Mặt khác, mọi người dường như cũng biết sinh nhật con trai ngài là ngày mười tháng hai, thế nhưng năm đó Tần tiên sinh tháng sáu mới kết hôn, đối với việc này, tôi nghĩ người tò mò nhất định không phải có mình tôi?”

Tay Dạ Huyền được bọc trong áo choàng, không nhận được run rẩy lên, cô vốn cho rằng đã đem tất cả mọi việc giấu thật kĩ, đến bây giờ mới phát hiện ra sinh nhật Tần Huyền lại là một sai lầm trí mạng!

Khóe miệng Lộ Xa trước sau là nụ cười nhạt đi tới bên cạnh Tống Dạ Nghiêu, mang theo một chút ý tứ dò xét.

“Trước khi phu nhân đem gả cho tôi cũng đã mang thai Tần Huyền, nếu không phải sáu tháng sau mới tốt nghiệp, tôi đã sớm cưới về nhà. Còn những chuyện khác, vợ chồng trong lúc đó khó tránh khỏi qua lại, người ngoài đồn đại không thể tin. Tôi trước sau tin tưởng phu nhân vô cùng yêu tôi, có phải không, Dạ Huyền?”. Tần Dịch Phi nắm tay Dạ Huyền, động tác vô cùng mềm mại, rồi lại nắm mạnh một cái làm cô có chút run run, đem thân thể của mình cho cô dựa vào, lấy cô để diệt trừ hoang mang.

Đối diện với cặp mắt dài mỉm cười của Tần Dịch Phi, Dạ Huyền nhất thời không biết trả lời thế nào.

Chuyện của cô cùng với Triều Ca, Lộ Xa vẫn là người hiểu chuyện, có thể hiện tại Tần Huyền đang ở trong tay Tống Dạ Nghiêu, hai người kia đứng chung một chỗ là có ý gì?

Từng mảnh, từng mảnh hoa tuyết từ trên trời lay động rơi xuống, có một chút hoa tuyết rơi xuống tóc Dạ Huyền. Tần Dịch Phi dường như cũng không vội chờ đáp án của cô, trái lại vô cùng thoải mái phui đi hoa tuyết trên tóc cô. Từng mảnh, từng mảnh bị lấy xuống, giống như hoa tuyết bay xuống là một

loại cảm giác cực kì không tốt.

Hành động này của Tần Dịch Phi làm cho xung quanh cực kỳ yên tĩnh, Tống Dạ Huyền không hiểu tại sao Tần Dịch Phi biết rõ suy nghĩ trong lòng của cô, còn muốn tự hạ thấp mình như vậy?

Khi tay Tần Dịch Phi lần thứ hai chạm vào mái tóc dài của cô, Tống Dạ Huyền bắt lấy anh ta, đang muốn lên tiếng thì bỗng có một giọng nữ quen thuộc khá là vui vẻ vang lên “Triều Ca, anh cũng tới rồi sao?”.

Ánh mắt Tống Dạ Huyền không tự chủ được hướng về phía sau. ...

Giờ khắc này, cuối cùng cô cũng đã hiểu được sự đáng sợ của Định luật Murphy*.

* Định luật Murphy hay còn gọi là định luật bánh bơ là một cách ngôn hoặc trào phúng được phát biểu: “Nếu một việc có thể diễn tiến xấu, nó sẽ diễn tiến đúng như thế” (tiếng Anh: Anything that can go wrong, will go wrong.) Một nghiên cứu về định luật này đã nhận giải Ig Nobel vào năm 2003 (Theo Wikipedia)

Càng sợ có chuyện, càng sẽ xảy ra chuyện, mà người càng không muốn gặp lại càng phải gặp!

“Vâng, tôi yêu anh ấy, còn có con của chúng tôi”. Ánh mắt Dạ Huyền bất ngờ thu lại, ban đầu muốn nắm lấy tay Tần Dịch Phi với vẻ mặt bình thản nhưng sắc mặt đột nhiên thay đổi khi nắm đến lòng bàn tay của anh ta.

Dạ Huyền cảm thấy sự thân thiện qua hơi thở trên người Tần Dịch Phi. Trái tim trong nháy mắt giống như bị người ta quăng xuống đáy vực sâu vậy. Cuối cùng cô cũng hiểu được cái bẫy của Tần Dịch Phi giành cho cô cùng Triều Ca.

Chỉ có điều Tần Dịch Phi dùng một phương thức khác nói cho cô biết: hãy trở lại với thân phận Tần phu nhân đi!

Tại sao cô lại ngốc nghếch tin rằng Tần Dịch Phi sẽ thật sự quan tâm đến cô, không nỡ làm cô tổn thương, còn nguyện ý tin tưởng anh ta như vậy?

Dạ Huyền bị Tần Dịch Phi ôm chặt eo, làm cho cô không thể quay đầu, cũng không dám quay đầu lại.

Thế nhưng anh lại nhẹ nhàng liếc qua Đường Triều Ca cùng Lộ Xa, vẻ mặt đắc ý không để lộ quá rõ ràng, không nói một lời ôm chặt lấy Dạ Huyền hướng bên trong đi vào.

Ban đầu Tần Dịch Phi tổ chức dạ tiệc từ thiện này là vì Tần Huyền, cho nên hàng năm Dạ Huyền đều tham gia, những người tham dự gần như cũng đều hiểu rõ.

Tần Dịch Phi mang theo cô đi dạo giữa sân, thỉnh thoảng lại tán gẫu cùng một vài người khác.

“Có một không?”. Tần Dịch Phi nắm lấy cả hông của cô, giọng điệu vô cùng ôn nhu.

Dạ Huyền vốn định rời đi nhưng ở đây có không ít ánh mắt dõi theo, cô vừa muốn thoát ra lại trở về như cũ, đột nhiên đèn flash lóe lên, Tần Dịch Phi còn ra sức kéo cô lại chụp ảnh cùng.

“Nếu như bây giờ anh thả tôi đi, tôi chắc chắn sẽ không làm liên lụy anh”. Thừa dịp mọi người không để ý, cô ở trong ngực Tần Dịch Phi cười lạnh, vừa đi vừa nói.

Anh ta hẳn là biết cô đang nói cái gì “Đi đi!”

Lúc này, dép cao gót của cô đột nhiên dẫm phải vật gì đó khuyu xuống, rồi lại đúng lúc ấy Tần Dịch Phi đỡ được cô “Tức giận cũng đừng làm hại bản thân mình như thế!”

Dạ Huyền bị bất ngờ làm cho kinh ngạc một lúc, nhưng vẫn cực kì nhanh chóng dời đi tay Tần Dịch Phi trên vai mình, vẫn còn đứng vững được.

“Ai nói tôi tức giận?”. Cô rõ ràng tâm tình rất tốt.

Đây không phải là sự cố lớn nhưng Tần Dịch Phi lại là chủ nhân tiệc rượu cho nên thu hút không ít ánh mắt hiếu kì nhìn tới, mà trong số này, cũng có cặp mắt kia như hắc diệu thạch thu vào trong tầm mắt hết thấy, giống như bao con mắt nam nhân khác.

Hai người nhìn nhau nửa phút, Tần Dịch Phi cuối cùng cũng đành chịu thua.

“Đường Triều Ca không phải anh mời”. Đối với sự xuất hiện của Đường Triều Ca, Tần Dịch Phi cũng kinh ngạc không thua kém Tống Dạ Huyền. Đây là tiệc rượu tư nhân, anh cũng không nhớ rõ có sai người gửi thư mời cho Đường Triều Ca hay không.

Dạ Huyền vội lấy tay vén tóc ra sau đầu, nở một nụ cười về phía anh ta “Anh cho rằng tôi còn có thể tin anh sao?”

Hai tay của cô bỗng nhiên bị nắm lấy, Dạ Huyền cắn môi, đang muốn mở miệng liền đối diện với đôi mắt chân thành kia, nhất thời những gì muốn nói ra đều nghẹn lại.

Không còn cách nào đành đưa mắt đi chỗ khác, cô không nên nhẹ dạ đối với Tần Dịch Phi, không phải sao?

“Tôi đưa em đi nghỉ một lát”. Tần Dịch Phi thu vào trong tầm mắt thần sắc của cô, biết rằng cô sẽ không đòi co với mình, giọng điệu cũng ôn nhu đi rất nhiều, thấy cô không phản đối, liền ôm hông cô định rời đi.

“Hai vị xin chờ chút!”. Lộ Xa cố tình lên tiếng từ phía sau.

Dạ Huyền ngoảnh lại nhìn thoáng qua, cùng Tần Dịch Phi đồng thời xoay người lại, không ngạc nhiên khi nhìn thấy Lộ Xa đứng bên cạnh anh.

Ngày thường anh vẫn thích mặc áo sơ mi trắng, nhưng Dạ Huyền vẫn biết, Đường Triều Ca đẹp nhất khi mặc áo sơ mi màu đen.

Khi đó ở cùng một chỗ với anh, hoàn toàn là do hoàn cảnh bức bách, nhưng đợi cho đến khi cô yêu anh không cách nào kiềm chế, thứ cô yêu nhất ở anh chính là loại khí chất này.

Đôi lông mày đen ánh như được nhuộm bằng mực, đôi mắt đen láy sáng ngời như ngọc, cả người lại giống như là hắc phổ lý. Khi anh mặc áo sơ mi màu đen cũng là lúc hàng ngàn vạn ánh sáng bao quanh, màu đen ẩn chứa sự trầm ổn, nhưng cũng xen lẫn sự hoang dã bất kham.

Một người đàn ông như vậy, có thể nào khiến cho người ta không say đắm?!

“Dạ Huyền, đã lâu không gặp!”. Thấy bầu không khí giữa ba người có phần khẩn trương, Lộ Xa đành lên tiếng phá vỡ sự trầm mặc này.

Bỏ đi, anh làm bia đỡ đạn, vừa rồi mới bị người nào đó oanh tạc, hiện giờ có thành tro tàn cũng coi như là thoát khỏi bể khổ!

“Vâng, em vẫn ổn”. Dạ Huyền nhớ tới khi đó cô ngang ngược, không thích Triều Ca ăn mặc như vậy, Triều Ca tuy rằng tức giận nhưng cũng vẫn làm theo lời cô, nhéo mũi cô rồi cầm quần áo thay đi. Anh nói, nếu ngày nào đó cô chạy theo người khác, anh nhất định sẽ mặc như vậy để quyền rũ cô trở về bên anh.

“Có tôi ở đây, cô ấy rất khỏe”. Tay Tần Dịch Phi đặt trên eo cô bỗng nhiên nắm chặt, anh ta cúi đầu xuống, ghé sát bên tai Dạ Huyền. Dạ Huyền theo bản năng quay đầu đi, lọn tóc quăn màu nâu hắt sang một bên, để lộ ra một mảng da trơn bóng trên đó có một dấu hôn màu tím.

Con ngươi đen nheo lại hướng về phía Dạ Huyền.

“Em hơi mệt, muốn nghỉ ngơi một chút, mọi người từ từ tán gẫu”. Dạ Huyền nói, đẩy tay Tần Dịch Phi đang nắm chặt eo cô, nhấc váy thong thả bước đi.

Tần Dịch Phi đang định đuổi theo, nhưng Lộ Xa đã đến chặn trước mặt “Tần tiên sinh, không biết ngài có hứng thú với mảnh đất phía đông kia không?”

Số làm bia đỡ đạn thực sự là bị kịch! Trong lòng Lộ Xa yên lặng cầu nguyện cho chính mình.

“Lộ tổng gần đây đối với rất nhiều chuyện đều cảm thấy hứng thú”. Tần Dịch Phi vừa dừng lại liền nhìn thấy Đường Triều Ca cúp máy, nhếch miệng cười khinh thường nghiêng ngang rồi đi.

Tần Dịch Phi không khỏi tức giận, hành động vừa rồi của Lộ Xa, Tần Dịch Phi không phải không nhìn ra. Thế nhưng anh trước sau nhìn không ra, tài lực Lộ thị có hạn dựa vào cái gì dám chủ ý đối đầu hai nhà Tần-Tổng?

“Dạ Huyền, rốt cuộc là có chuyện gì với Tần Huyền?”. Dạ Huyền vừa đi ra hai bước, liền bị Tổng Dạ Nghiêu đuổi theo đến đây, buổi dạ tiệc này, dĩ nhiên anh ta đã đạt được mục đích.

Dạ Huyền bình ổn lại đáy lòng đau nhức “Anh à, lời này của anh là có ý gì?”

“Anh nhớ tháng tư năm ấy em cùng Tần Dịch Phi mới gặp nhau, Dạ Huyền, em biết anh đang nói cái gì!”

Tổng Dạ Nghiêu hiểu rõ tính tình em gái mình, hành động nóng nảy, không lường trước hậu quả, lại làm ra chuyện bê bối như vậy! Lẽ nào cô không nghĩ tới sau lưng còn có bao nhiêu con mắt nhìn vào bọn họ ư.

Chuyện kết hôn năm đó, Tổng Dạ Huyền không buồn để ý đến cả nhà trên dưới phản đối, kiên quyết một mực cùng Tần Dịch Phi kết hôn, nhưng sau khi kết hôn không bao lâu thì mất tích, mãi đến hơn một năm sau Tần Dịch Phi mới đưa cô cùng Tần Huyền trở về, khi đó Tần Huyền đã hơn một tuổi.

Bởi vậy nên mọi người không nghĩ quá nhiều về chuyện của Tần Huyền.

“Nếu như Tần Huyền không phải là con trai của tôi và anh ta, anh cho rằng chúng ta còn có thể đứng cùng nhau ở đây sao?”. Dạ Huyền trừng mắt cùng Tổng Dạ Nghiêu, Tổng Dạ Nghiêu lẽ ra có thể hiểu rõ ý của cô, dạ tiệc từ thiện này là Tần Dịch Phi làm cho Tần Huyền, mà cô xuất hiện tại nơi này cũng là bởi vì Tổng Dạ Nghiêu dùng Tần Huyền dòn ép cô.

Đối đầu với nhau ánh mắt Tổng Dạ Nghiêu cũng có chút bất đắc dĩ mà đáy lòng Dạ Huyền cũng không dễ chịu gì. Từ nhỏ Dạ Nghiêu đã cưng chiều cô, tính tình cô kiêu căng như vậy phân nửa cũng do Tổng Dạ Nghiêu, nhưng chuyện hôm nay anh làm với cô khiến cho cô không cách nào tha thứ.

Dạ Huyền cảm thấy bầu không khí có chút ngột ngạt thiếu dưỡng khí, liền xoay người nhanh chóng rời đi.

Dạ Huyền vừa đi tới ban công, cô nhìn thấy một bóng lưng đuổi theo, vội quay đầu nói “Triều Ca, thực sự xin lỗi!”

“Dạ Huyền, là anh”. Hoắc Trạch nhìn thấy cô cùng Tần Dịch Phi đi với nhau, đã muốn tiến lên nói chuyện, nhưng Tần Dịch Phi ở đó, anh lại không thể nói nhiều. Khó khăn lắm mới thấy cô một mình, liền lập tức chạy đuổi theo.

“Hoắc Trạch”. Dạ Huyền đưa tay ra... “Xin lỗi, em cho rằng...”. Dạ Huyền còn chưa nói xong, liền nhìn thấy có một bóng người đi tới.

“Hoắc Trạch, Húc Nghiên ở bên kia”. Triều Ca đi tới, giọng điệu bình thản nói.

Nghe thấy tên Lục Húc Nghiên, Hoắc Trạch lại nhìn về mặt hai người, vội vàng rời đi hướng khác.

Buổi tối tuyết rơi đặc biệt yên tĩnh.

Nhưng buổi tối yên tĩnh như vậy, Đường Triều Ca bình tĩnh như vậy lại làm cho Dạ Huyền thấy rất xa lạ, sợ hãi.

Thực ra, từ một khắc khi anh xuất hiện, tâm tình như vậy chưa bao giờ biến mất.

Gió đem màn cửa thổi tung lên, ngăn cách tầm mắt bên trong với bên ngoài.

Triều Ca bước về phía trước mấy bước “Có chuyện gì muốn nói với anh sao? Không cần giải thích”.

“Xin anh tin tưởng em”. Dạ Huyền nói ra câu này thì đã có chút hối hận rồi, bởi vì cái gì cô cũng không nói ra được thì Triều Ca tin tưởng cô cái gì đây?

Triều Ca cười khẽ, sau đó gật gật đầu.

Tuyết rơi ban đêm, khiến màu đen không còn là màu sắc chủ đạo, bên trong tiết ra ánh sáng yếu ớt, Dạ Huyền thấy Triều Ca trước sau như một chăm chú thay cô lau lau khóe mắt đã ướt, ngón tay khẽ vuốt qua cổ cô, nơi còn dấu hôn in lại rõ ràng.

Một lúc sau cô mới nghe được tiếng nói trong trẻo của Triều Ca vang lên, “Hừm...”. Triều Ca trầm ngâm “Những việc ngốc nghếch như vậy sau này nhớ đừng làm, Dạ Huyền, Tần Huyền đã năm tuổi, em là người lớn rồi”. Làm việc phải cân nhắc hậu quả.

Triều Ca cùng cô đối mặt, đem nửa câu nói phía sau ném vào đáy lòng.

Cứ coi như thật sự không liên lạc được với anh, hoàn toàn có thể tìm Lộ Xa, tại sao lại chọn cách làm như vậy, đem tất cả đánh cược, vẫn là một ván bài không có khả năng thắng!

Lẽ nào cô không nghĩ tới nếu như Tống Dạ Nghiêu vẫn muốn giữ Tần Huyền trong tay từng bước từng bước một bức cô, đến lúc đó cô sẽ làm như thế nào?

Dạ Huyền có chút chột dạ nét mặt thay đổi, tránh đụng vào anh, lui về phía sau hai bước “Triều Ca, anh đừng như vậy nữa có được không?”

Cô tình nguyện nhìn thấy anh giận dữ, mắng cô một hồi, hoặc là đem Lục Húc Nghiên tìm cô mắng một trận cũng được, dù sao cũng tốt hơn anh cứ như vậy yên tĩnh nhìn cô, làm cho cô cảm thấy khoảng cách giữa hai người đột nhiên biến thành cả năm ánh sáng bên ngoài.

Triều Ca hất hăng ngừng tay lại, cũng xoay người xem tuyết rơi “Như vậy không tốt?”

Dạ Huyền nắm chặt lấy tay phải của anh “Triều Ca, em cầu xin anh quay về, có được hay không? Em sẽ giải thích, hết thấy, tất cả em đều có thể giải thích, xin anh đừng ở lại đây lúc này, được không?”

Cũng là một đêm tuyết rơi như vậy, anh đã từng nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của cô ngẩng lên, nói với anh bọn họ rất có duyên, mà hiện tại cô lại muốn anh rời đi.

Anh nhẹ nhàng đem tay mình rút khỏi tay cô, lui lại hai bước “Mặc Nhiễm khoảng mười phút nữa sẽ đem thằng bé tới đây”.

Về mặt Dạ Huyền vốn bị thương, trong nháy mắt tất cả đều biến thành khiếp sợ.

Cô biết Mặc Nhiễm ở nơi nào, như vậy thằng bé trong lời Triều Ca nói cũng không khó đoán.

Dạ Huyền đột nhiên như nghe thấy tiếng huyết dịch chảy trong mạch máu, hóa ra, trong thế giới này mỗi sự việc xảy ra đều sẽ có người đau khổ.

Dù là huyết dịch chảy trong mạch máu cũng sẽ cùng mạch máu có ma sát; mặc dù nỗi đau này nuông chiều bản thân nhưng trong tương lai sẽ làm cho cô cảm thấy so với xé nát cơ thể càng đau đớn hơn!

“Anh về trước, em chơi mệt rồi hãy nhớ còn có anh đang chờ em”. Dạ Huyền nhìn bóng lưng anh rời đi nước mắt đã chảy rơi, cực kỳ giống bộ dáng lần đầu tiên cô gặp lại anh, chỉ là trên mặt của anh, ít đi nụ cười thân thiết khi đó.

Rõ ràng rất ôn nhu nhưng lại rất tàn nhẫn.

Không biết là anh đau hay vẫn là chính mình đau.

Triều Ca vừa rời đi, Hoắc Trạch lại quay lại.

“Dạ Huyền, cùng anh ấy nói chuyện đi, em còn tiếp tục như vậy sẽ hỏng chuyện”

Dạ Huyền lấy hai tay che mặt, nước mắt không ngừng rơi xuống “Nói thế nào, em nên bắt đầu từ đâu, từ thân thể Tần Huyền, hay từ khi em cùng anh ấy chia tay? Hoắc Trạch, chuyện này tại sao lại biến thành như vậy? Tại sao tất cả mọi người đều muốn ép em. Em chỉ muốn tìm lấy một người để yêu thương, sau đó sinh con cho anh ấy, sau đó sống một cuộc sống đơn giản hạnh phúc, khó như vậy sao? Em phải rất vất vả mới có được Tần Huyền, khó khăn lắm mới lấy lại dũng khí ở bên cạnh Triều Ca, em cho rằng tất cả những điều này chính là hạnh phúc, quay đầu lại, tất cả những thứ này đều vô nghĩa. Hoắc Trạch, em rốt cuộc đã làm sai chuyện gì rồi?”

Hoắc Trạch thở dài, đi về phía trước hai bước, nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng của cô, cho cô mượn vai anh!

“Dạ Huyền, em không có làm sai, chỉ là quá kiên cường, cũng quá bướng bỉnh rồi! Lúc anh ta trở về, em hẳn nên đem tất cả những chuyện này nói cho anh ta nghe, bảo vệ Tần Huyền không chỉ là trách nhiệm của một mình em, anh ta càng không thể trốn tránh trách nhiệm! Tần Huyền có quan hệ với anh ta, không nên vì cái được em cho là bảo vệ mà bị miễn cưỡng cắt đứt. Dạ Huyền, buông tha cho chính bản thân em đi, nhân sinh còn có mấy cái trăm năm, em thật sự có thể buông tay anh ta từ đây ư”.

Lời này của Hoắc Trạch chính là chân thành, ấn tượng của anh đối với Tổng Dạ Huyền trong quá khứ cũng không sâu sắc, nhưng thời điểm nhìn thấy bóng dáng cô, đã thay đổi triệt để.

Triều Ca nhìn thấy Tổng Dạ Huyền, vẫn là một Tổng Dạ Huyền không hoàn chỉnh, nếu anh biết được tất cả những chuyện kia, anh ta hẳn là cũng sẽ không bao giờ buông tay!

“Dạ Huyền, nghe anh, đi nói với anh ta đi, khi anh ta còn chưa đi xa, nhất định vẫn còn kịp!”. Hoắc Trạch đỡ lấy hai vai của cô, giọng điệu cực kỳ nghiêm túc.

Dạ Huyền lau sạch nước mắt “Thật sự còn có thể sao?”

Hoắc Trạch gật đầu “Dạ Huyền, không phải em cũng thấy anh ta cũng đã nỗ lực rồi sao?”

Nhìn thấy trên mặt Tổng Dạ Huyền mang theo sự mong chờ, Hoắc Trạch vội cười, lau nước mắt cho cô “Mau đi đi, nếu không thực sự sẽ không kịp, nếu như Tần Huyền đã đến, anh sẽ đưa nó về nhà anh”.

Vừa nãy anh vẫn không hề rời đi ngay, đứng gần đó nghe cuộc đối thoại của bọn họ.

“Được, Hoắc Trạch, cảm ơn anh!”. Dạ Huyền lúc này mới vội vàng lau lau nước mắt, nắm thật chặt áo khoác trên người, chạy ra phía ngoài.

Dạ Huyền vừa muốn chạy xuyên qua hội trường, liền bị Tần Dịch Phi phát hiện, kéo cô trở về “Em muốn đi đâu?”

“Tần Dịch Phi, anh buông tôi ra, tôi thấy không khỏe, muốn về nghỉ rồi”.

“Vậy tôi cùng em trở về”. Tần Dịch Phi liếc mắt liền thấy vẻ tránh né từ đáy mắt cô.

“Tần Dịch Phi, những thứ có thể làm, tôi đều đã làm, chúng ta không nên tiếp tục như vậy...”

“Tần phu nhân, tôi van xin người, người bỏ qua cho tôi đi!”. Dạ Huyền đang muốn nói chuyện, bỗng nhiên hai chân bị người nào đó ôm lấy, mà một giọng nói quen thuộc rơi xuống bên tai.

Tại sao lại là Liễu Tĩnh?

Dạ Huyền cả kinh lui lại hai bước, Tần Dịch Phi cũng không nhớ rõ người nữ phục vụ trước mặt này là ai, nhưng nghe đến nói tên Tổng Dạ Huyền, đột nhiên cảnh giác không ít!

Chuyện tối nay, tựa hồ cũng không đơn giản như vậy!

“Liễu tiểu thư, tôi thông cảm với cô cũng là mẹ, nhưng mà xin cô hãy tự để cho mình một con đường lui!”. Đều là mẹ, ngoại trừ việc không thích cách làm của Liễu Tĩnh, cô vẫn đồng tình với cô ta.

“Làm mẹ?”. Liễu Tĩnh có chút mơ hồ ngẩng đầu, trước đó vài ngày nhìn thấy khuôn mặt trắng nõn, nhưng hiện tại lại có chút ảm đạm, ánh mắt trong trẻo cũng có chút đục ngầu. “Con của tôi đã không còn, van cầu cô, ta van cầu cô, buông tha cho tôi, có được không? Tôi đến đây chính là muốn xin cô buông tha, tôi cái gì cũng không muốn, cái gì cũng không muốn.....”

Ánh mắt Dạ Huyền quét xuống bụng dưới Liễu Tĩnh, lại nhìn ngược lên Tần Dịch Phi, đột nhiên ý thức được, buổi dạ tiệc tối hôm nay đã thật sự trở thành chuyện cười cho thiên hạ!

Dạ Huyền nhìn Liễu Tĩnh bắt lực bị bảo vệ tách ra khỏi người cô, cô không biết nói gì cho phải, rất nhiều ánh mắt rơi trên người cô, có người đồng tình,

có người xem thường, cũng có người ba phải.

Đội đến Liễu Tĩnh bị bảo vệ mang ra ngoài, Tần Dịch Phi mới có cơ hội đứng trước mặt cô “Em không sao chứ?”

Tổng Dạ Huyền nhìn bộ dạng tha thiết của anh ta, có chút chán ghét đẩy ra “Tần Dịch Phi, anh làm tôi muốn buồn nôn!”

Có lúc thật sự hận chính mình giờ khắc này còn có thể hô hấp, hận sức hút của trái đất còn tồn tại, hận nước mắt còn có thể rơi xuống!

Tần Dịch Phi cũng không vội giải thích với Tổng Dạ Huyền, ánh mắt của anh rơi vào những đám túm năm tụm ba kia, tựa hồ muốn bóc ra cái gì đó.

“Mẹ, mẹ...”. Âm thanh non nớt vang lên, cắt ngang đại sảnh yên tĩnh, Dạ Huyền lặng lẽ như nước trên mặt hồ cuối cùng cũng thả lỏng đôi chút.

Tần Huyền được Mặc Nhiễm dắt, chẳng biết lúc nào đã đứng ở trong đám người, đang xem cô cùng Tần Dịch Phi.

“Tần Huyền, ra với mẹ nào”. Dạ Huyền ngồi xổm xuống một cách cứng ngắc, cổ họng run lên phát ra một chuỗi âm thanh, nối nhau như tê tâm liệt phế.

“Mẹ mẹ ——” Tần Huyền nhào tới ngực của cô, oa thanh khóc rống lên.

“Tần Huyền”. Dạ Huyền hận không thể đem thân thể nhỏ bé của Tần Huyền hòa vào máu thịt của mình, cũng còn may, tất cả mọi chuyện đã là quá khứ, Tần Huyền cuối cùng đã trở về.

Hai mẹ con ôm nhau rơi lệ thật cảm động, làm cho mọi người xung quanh tò mò, nhưng lúc này cô còn lòng dạ nào nghĩ đến những việc này. Buông Tần Huyền ra, lại ôm chặt lấy Mặc Nhiễm “Nhiễm Nhiễm, cảm ơn cậu, cảm ơn cậu đã mang thẳng bé về!”

Mặc Nhiễm nhẹ nhàng vỗ lưng của cô, ở bên tai cô nhẹ nhàng nói “Trước tiên, cậu mang Tần Huyền đi tìm anh ấy, chuyện còn lại cứ giao cho tớ!”

Dạ Huyền vội vàng gật đầu, cô biết Mặc Nhiễm muốn ám chỉ điều gì.

Tần Dịch Phi sau khi chính mắt nhìn thấy Tần Huyền xuất hiện, liền không nói một lời, bởi vì anh to rõ ràng đã thấy ánh mắt Tần Huyền nhìn sang xen lẫn một tia xa lạ cùng khó hiểu.

Tần Dịch Phi không ngăn cản Tổng Dạ Huyền ôm Tần Huyền chạy ra ngoài, về mặt hồ hững hờ nhìn Mặc Nhiễm đi tới phía Tổng Dạ Nghiêu.

Anh ta nhẹ nhàng lắc lắc ly rượu đỏ còn lại trong tay, ánh mắt quét về phía Tổng Dạ Nghiêu gần đó, một ván cờ này, ngay tại đây anh đã thua!

Khi vừa mới bắt đầu, Tổng Dạ Nghiêu không tiếc dùng Tần Huyền ép Dạ Huyền trở về bên cạnh anh ta, mà khi Đường Triều Ca bắt đầu xuất hiện tại đây, tất cả những thứ này lại lặng lẽ xoay chuyển. Tổng Dạ Huyền thừa nhận quan hệ hôn nhân của bọn họ trước mặt mọi người, xem như là khi đó đã cắt đứt quan hệ giữa cô và Triều Ca. Tần Dịch Phi có thể rõ ràng, một khắc đó khi Tần Huyền trở về, cũng là lúc Dạ Huyền không kiêng nể gì kiên quyết ly hôn với anh.

Một chiêu rút cùi dưới đáy nồi!

Tần Tổng hai nhà trong lúc đó quan hệ bị chém đứt, người được lợi lớn nhất sẽ là ai?

Là Lộ Xa?

Hoặc Trạch bảo tài xế dừng xe trước cửa nhà Triều Ca, lúc này mới quay lại xem Tổng Dạ Huyền một mặt bất an. Tần Huyền ngồi trong lòng cô, hai mẹ con đều vô cùng yên tĩnh, Hoặc Trạch nhìn Tần Huyền, không khỏi cảm thấy thời gian trôi thật nhanh.

“Đừng quá lo lắng, nếu như anh ta tự mình rời đi, chứng tỏ anh ta đã hiểu nỗi khổ tâm trong lòng em”.

Nghe Hoặc Trạch, Dạ Huyền vội thu hồi ánh mắt, lẳng lặng vuốt cái đầu nhỏ nhỏ của Tần Huyền.

“Hoặc Trạch, có phải em luôn tự cho mình là đúng?”

Luôn cho rằng mình có thể giải quyết ổn thỏa chuyện nguy hiểm tới nay, lại không nghĩ rằng Tần Dịch Phi cùng Tổng Dạ Nghiêu sẽ hợp tác đưa cô vào bẫy?

Thậm chí suýt chút nữa...

Dạ Huyền cắn môi, không dám để cho mình rơi lệ trước mặt Tần Huyền.

Hoặc Trạch dựa vào ghế ngồi, nhẹ nhàng nở nụ cười “Có một số việc không thể chỉ nhìn vào mặt bên ngoài”.

Nếu như lúc này Dạ Huyền ngẩng đầu, có thể nhìn thấy trên mặt Hoặc Trạch né tránh sự lo lắng mơ hồ, nếu như tinh tế nhìn sang sẽ phát hiện ra đó chính là đồng tình.

Hoắc Trạch không yên lòng Tần Huyền đi theo Tống Dạ Huyền vào buổi tối, liền đưa Tần Huyền về nhà mình một đêm. Tống Dạ Huyền cũng không phản đối, Tần Huyền tuy có chút không bằng lòng, nhưng vẫn là Dạ Huyền khuyên bảo rồi cùng Hoắc Trạch rời đi.

Nhìn xe Hoắc Trạch đi xa, Dạ Huyền lấy chìa khóa mở cánh cửa sắt bên ngoài, đi vào bên trong.

Gió lạnh vù vù thổi, ánh đèn chính trong phòng tỏa ánh sáng nhẹ nhàng, ngẫu nhiên có vài tia sáng xuyên qua cửa sổ vương trong tuyết, lưu lại một đường viền nhấp nhô.

Trong phòng khách, đôi tay Đường Triều Ca nắm chặt thành nắm đấm, máu trong người như chảy nhanh hơn, anh giương mắt nhìn về phía bàn ăn trống rỗng cách đó không xa, trên bàn là những ly rượu đỏ, ánh mắt hiện lên một chút ngạc nhiên, nghi ngờ, nhưng dường như có chút không xác thực.

Hơi thở quen thuộc của phụ nữ dần dần lại gần, vẻ hoài nghi trong đáy mắt Đường Triều Ca cũng dần dần tan biến. Mùi hương nồng nàn mềm mại của bàn tay từ phía sau đặt lên hai mắt anh, cánh môi như cánh anh đào nhẹ nhàng cọ qua cằm anh, khẽ liếm đến hầu kết, lại tiện dãi kéo ra từ phía...

Cùng với hôn môi, cắn xé, cảm giác tê dại dần dần trào lên bên trong cơ thể.

Triều Ca nhẹ nhàng nở nụ cười, tiếng nói trở nên hỗn loạn xen lẫn chút cung chiêu, “Đừng che, anh không nhìn là được chứ gì”.

Đôi mắt anh dừng lại trên tay cô, lập tức lui lại một chút, đôi mắt Triều Ca quả nhiên nhắm lại, nhận ra cô đang thăm dò, ý cười của anh càng sâu, âm thanh cũng có chút khàn khàn mờ ám “Dạ Huyền, anh chưa bao giờ lừa em”.

Anh đưa tay, đem người phía sau ôm vào trong ngực.

Dạ Huyền vừa đi tới cửa, liền nghe thấy trong phòng truyền đến vài tiếng động khác thường, Dạ Huyền vội móc chìa khóa ra, run rẩy mở cửa, nhanh chân đi vào trong nhà.

Trên ghế sa-lông trong phòng khách có hai bóng dáng quen thuộc, Lục Húc Nghiên quần áo lơ lửng trên eo, mà áo sơ mi màu đen của Triều Ca cũng rơi trên mặt đất. Trong không khí mờ hồ di chuyển một cỗ cực kỳ ám muội. Dạ Huyền nhất thời choáng váng, cảm thấy như đang đứng trong sương lạnh, như nghe được âm thanh con gió đem bộ y phục cuối cùng tróc ra khỏi cơ thể, lại cảm thấy như đang đem thân đưa vào trong biển lửa, cuối cùng nhìn thấy một mảnh linh hồn còn lại bị đốt cháy đến không còn.

Chìa khóa trong tay Dạ Huyền rơi xuống, va chạm với mặt đất phát ra tiếng kêu lanh canh, cũng là lúc làm cho hai người đang dây dưa bưng bít. Bốn ánh mắt đồng thời nhìn sang, Dạ Huyền tay nắm chặt rồi buông lỏng, miệng hô hấp vài lần, “Xin lỗi, tôi tới đưa chìa khóa”.

Dạ Huyền nói, lập tức cúi xuống lượm chìa khóa trên đất, như khoai lang bóng tay ném lên bàn, xoay người định bước đi.

“Dạ Huyền!”. Triều Ca bỗng đứng dậy, cực kỳ nhanh chóng lướt qua người dưới thân, sắc mặt nhất thời đen lại, phóng dậy, muốn đi tới bên Tống Dạ Huyền, lại bị Tống Dạ Huyền dùng ánh mắt ngăn lại.

“Đừng tới đây, cứ coi như tối nay tôi chưa từng đến nơi này”. Dạ Huyền liếc mắt nhìn Lục Húc Nghiên, cảm giác nặng nề đau đớn tận đáy lòng nhất thời kéo đến. Cô không muốn biết vì sao lại gặp phải cảnh tượng như vậy, cũng rất mệt mỏi.

“Dạ Huyền, anh đưa em đến một nơi yên tĩnh”. Giọng nói Triều Ca có chút trầm thấp, nhanh chóng tiến lên nắm lấy đôi tay cô có chút lạnh lẽo.

“Triều Ca, anh không thể như vậy!”. Vốn là bị quấy rầy, Lục Húc Nghiên vừa tức giận lại oan ức, nhưng lại kìm nén trước mặt Triều Ca, không dám phát tác.

“Không cần, cảm tạ Đường tiên sinh, ý tốt của ngài, tôi sợ rằng không nhận nổi. Tôi chỉ là đến trả chìa khóa, làm lỡ chuyện của ngài, thật xin lỗi”. Dạ Huyền tránh khỏi tay Triều Ca, cuối cùng đánh giá một chút gian phòng này “Tôi từ nay cũng sẽ không tới nơi này nữa!”

Nói xong, liền xoay người chạy ra ngoài.

“Tống Dạ Huyền.....”. Triều Ca vừa đuổi theo hai bước, tựa hồ nghĩ tới điều gì đó, đột nhiên đem cửa lớn đóng lại.

Nghe được tiếng cửa lớn phía sau đóng lại, Dạ Huyền không nhịn được quay đầu lại nhìn. Nghĩ tới trước đây xem TV, Dạ Huyền không khỏi bật cười, đưa tay lau nước mắt một cái, thật ra, điều đau đớn nhất trên thế gian này là tôi với anh dĩ nhiên không có quan hệ gì với nhau.

Gió bắc thổi vù vù, lúc Dạ Huyền đi ra, tuyết lại bắt đầu rơi, một tầng hoa tuyết lớn phiêu linh nơi đầu vai, nhất thời cảm thấy nặng nề.

Có thể là mặc ít, cô cảm thấy lạnh, rất lạnh, đường cũng thật dài thật dài, nhưng làm sao cũng không đi được đến cuối con đường.....

Bạn đang đọc truyện *Có Phải Yêu Nhau Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 72: Đề Cô Hả Hê

Khi Lăng Phong nhận được điện thoại của Đường Triều Ca đã là chín giờ tối, đợi đến khi anh tìm được Tống Dạ Huyền cũng đã sắp chín rười.

“Cô gái, có cần giúp một tay không?”. Lăng Phong chạy vài bước tới gần, hỏi.

Đêm nay ngải lại gặp phải tiểu nhân: hết nhỏ rồi đến lớn, thời đại này làm trợ lý cũng thật khó.

Dạ Huyền nghe thấy có người gọi cô, vội quay đầu lại, nhìn thấy một gương mặt xa lạ, đáy lòng nổi lên một hồi cảnh giác nhưng vẫn chân thành mỉm cười “Tôi rất khỏe, cảm ơn đã quan tâm”.

Lăng Phong ngoài miệng không nói gì, đáy lòng lại bắt đầu oán thâm, lẽ nào là BOSS tự mình đa tình?

Tống Dạ Huyền không đợi Lăng Phong trả lời, đột nhiên hất xi liên tục, cái này tiếp cái kia, đến cái thứ năm, đáy mắt mờ hồ dẫn theo nước mắt.

Lăng Phong nghĩ đến chuyện Đường Triều Ca căn dặn, không còn dám sơ xuất, “Một cô gái như cô muộn như vậy mà vẫn đi dạo bên ngoài, nhìn trang phục của cô, hình như không thích hợp để tản bộ dưới tuyết”. Lăng Phong móc từ trong túi ra một tấm thẻ đưa tới trước mặt Tống Dạ Huyền “Đây là danh thiếp của ông chủ chúng tôi, nếu như tiểu thư không phiền, có thể đến chỗ của ngài tạm tránh tuyết”.

Dạ Huyền vội đưa hai tay nhận lấy, cúi đầu liếc mắt nhìn “Ông chủ của anh là Kevin tiên sinh?”. Cẩn thận nhìn Lăng Phong một chút, đáy lòng chẳng biết vì sao đột nhiên dâng lên một cổ bất an.

Lăng Phong vội vàng cười gật đầu “Vâng, xe của ông chủ vừa qua nơi này, nhìn thấy tiểu thư một mình ở đây liền bảo tôi tới...”. Lăng Phong thấy Tống Dạ Huyền đại khái đã hiểu ý tứ của anh, cũng không nhiều lời giải thích thêm nữa.

“Thật vinh hạnh khi nhận được Kevin tiên sinh quan tâm”. Dạ Huyền đem tâm tình vừa rồi che giấu đi, mỉm cười, đem danh thiếp Lăng Phong đưa tới cất cẩn thận.

Thật sự quá trùng hợp, có chút không hợp lý. Thế nhưng đối với người chỉ có thể nghe danh khó có cơ hội gặp mặt, có được cơ hội như vậy thì không nên suy nghĩ quá nhiều.

“Tiểu thư, mời cô tới bên này, tôi là Lăng Phong. Tiểu thư có việc gì cứ dặn dò”. Lăng Phong thấy Tống Dạ Huyền đồng ý, đáy lòng mới thở phào nhẹ nhõm, quả nhiên Boss thần cơ diệu toán!

Lăng Phong vừa dàn xếp Tống Dạ Huyền xong, Đường Triều Ca gọi điện thoại tới, anh không thể không quán đêm khuya đi tới chỗ Đường Triều Ca.

Trong phòng khách, trên đất còn để lại mấy bộ quần áo cực kì ám muội, Lục Húc Nghiên trên người khoác một bộ y phục, ngồi ở đó lấy hai tay che mặt, không ngừng nghẹn ngào. Lăng Phong vội vàng lấy điện thoại di động ra soi, xác định đã cất đi về mặt xem kịch vui của mình, lúc này mới đi tới bên cạnh Lục Húc Nghiên, “Lục tiểu thư, tình tình ông chủ cô hiểu rõ”.

Chuyện xảy ra như vậy, anh còn không thấy Tống Dạ Huyền khóc, Lục Húc Nghiên ở đây khóc lóc nước mắt nước mũi giàn dụa, không phải là ngược đời rồi sao?

Lăng Phong thật sự cảm thấy, đàn bà đúng là một loài sinh vật mạnh mẽ!

“Trợ lý Lăng, tại sao anh ta lại đối xử với tôi như vậy?”. Lục Húc Nghiên nghe được tiếng nói, thấy Lăng Phong đã đến, như nắm được cọng cỏ cứu mạng.

Lăng Phong nhìn trời “Lục tiểu thư đừng buồn, cô phải tin rằng ông chủ nhất định sẽ cho cô một lời giải thích thỏa đáng”. Lăng Phong giọng điệu vô cùng chân thành, chân thành đến mức chính anh ta cũng muốn bật cười. Thấy Lục Húc Nghiên ngẩng đầu muốn đứng dậy, vội nở một nụ cười đơn thuần vô hại, “Tiểu thư trước hết cứ thông thả ngồi đây, tôi còn có việc muốn nói với ông chủ”.

Lăng Phong thẳng tiến tới trước cửa phòng tắm của Đường Triều Ca, nhẹ nhàng gõ cửa phòng tắm, “Ông chủ, ngài vẫn ổn chứ?”

Bên trong vang lên tiếng nước chảy “ào ào.....”, một hồi lâu sau mới nghe thấy tiếng Đường Triều Ca vang lên, âm thanh có chút khàn khàn, “Làm tốt chứ?”

“Vâng, ông chủ, tôi ra ngoài đó trước, có tình đến xem qua, hiện giờ Tống tiểu thư đã nghỉ ngơi”. Lăng Phong suy nghĩ một chút, lại không nhận được nói, “Vốn tưởng rằng Tống tiểu thư sẽ thương tâm rơi lệ, đã bảo quản gia chuẩn bị rất nhiều khăn lông nóng, nhưng xem ra vẫn chưa cần dùng đến”.

Điều này anh ta làm cách nào cũng nghĩ không ra, vì sao Tống Dạ Huyền lại không khóc không nháo?

Lẽ nào thật sự chính là họa đang đến?

Trong phòng tắm bỗng nhiên vang lên một tiếng thở dài nhẹ nhàng, tiếp theo là tiếng nước chảy càng ngày càng to, “Lăng Phong, lần này cậu tạm thời trở về sống ở Dục viên, mặt khác điều tra xem Tần Huyền đang ở nơi nào, sau đó phải người chú ý an toàn của mẹ con họ khi đi ra ngoài”.

Trong phòng tắm lại yên tĩnh chốc lát, “Đem Lục Húc Nghiên đến chỗ Lộ Xa, tiện hỏi anh ta xem trong phòng anh ta còn mấy cái chìa khóa?

Trong lòng Lăng Phong không khỏi hiện lên một tia đắc ý, chà chà, từ trước đến nay anh ta thực sự không chịu nổi bộ mặt làm ra vẻ nhu mì kia của Lục Húc Nghiên. Lăng Phong đưa mắt nhìn về phía phòng tắm vẫn đóng chặt cửa như trước, lần này Lục Húc Nghiên rốt cục cũng đứng trên đầu lưỡi thương rồi!

Lăng Phong vừa đi tới cửa trước cầu thang, điện thoại trên người đột nhiên vang lên liên tiếp. Tiếp điện thoại xong, anh suy nghĩ một lúc lâu, vẫn là đi tới trước cửa phòng Đường Triều Ca, “Ông chủ, quản gia vừa gọi điện thoại tới, khi Trần mụ kiểm tra phòng phát hiện Tổng tiểu thư ở trong đang sốt cao, hiện tại hôn mê bất tỉnh”.

Tiếng nước trong phòng tắm ngừng lại “Gọi bác sĩ tới Dục viên, cậu trước tiên đi xử lý Lục Húc Nghiên”.

Lăng Phong nhìn trời, đáy lòng thầm gào thét, anh có thể hay không đi mời bác sĩ, mà không xử lý Lục Húc Nghiên!

Trong phòng khách, Lăng Phong thu lại tâm tình, đem khoe miệng phác lên một nụ cười đến không chê vào đâu được.

“Lục tiểu thư, ông chủ dặn tôi trước tiên đưa cô rời đi, cô xem muộn như vậy rồi, cô vẫn còn ở lại đây có phải là không hợp cho lắm?”

Trên ghế sa-lông, Lục Húc Nghiên vờ quần áo, không thèm nhìn Lăng Phong một cái.

Lăng Phong cười thần bí nhưng lại giống như giận dỗi “Tôi nay ông chủ sẽ không xuống dưới”.

Đề cô há hê, ông chủ nhà ta là cô có thể tùy tiện chạm vào? Giờ gấp báo ứng đi!

“Lăng trợ lý, anh nghe xem, đây là âm thanh gì?”. Lục Húc Nghiên căm thù Lăng Phong, nhất quyết không nhìn.

Nghe được trên cầu thang lên trên truyền đến tiếng bước chân, nụ cười trên mặt Lăng Phong không khỏi chậm rãi tụt xuống, không thể nào, chả lẽ người như vậy muốn đến phá!

“Làm sao? Vẫn còn ở nơi này làm phiền?”. Giọng nói Đường Triều Ca cổ hữu như trước đây không trầm không thấp, thân hình cao lớn bên dưới bộ áo khoác lông đen kịt, lộ ra cổ áo sơ mi màu trắng, càng thêm vẻ tuấn tú lãng tử, tóc vẫn còn chưa khô, nhìn thấy Lục Húc Nghiên còn ngồi chỗ này, không khỏi hơi nhướng mày.

“Triều Ca, anh muốn đi đâu?”

Lục Húc Nghiên thực sự hận chết đi, tại sao Tống Dạ Huyền lại đến một cách trùng hợp như vậy, sao lại cho cô một phút, rồi một phút, sau đó đến gần mà không lấy đi được cơ hội nào của Tống Dạ Huyền!

Lăng Phong lạng lẹ lùi sang một bên, có người muốn lao vào hòng súng, anh ta cũng không muốn bị kéo theo.

“Húc Nghiên” Triều Ca chân đi dày da đen được lau bóng loáng trên sàn nhà, nhắc chân hướng Lục Húc Nghiên đi tới.

Lục Húc Nghiên không biết vì sao Đường Triều Ca đột nhiên ôn nhu cúi xuống, nhưng Đường Triều Ca càng dựa vào gần cô ta, trái tim cô ta càng đập nhanh giống như trống trận vậy. Khi cô ta có thể nhìn thấy rõ ràng hoa văn trên cúc áo sơ mi của Đường Triều Ca thì bên tai bỗng nhiên vang lên một trận chói tai như tiếng thủy tinh vỡ vụn, sắc mặt Lục Húc Nghiên nhất thời trở nên trắng bệch...

“Tư lượng tôi không tốt nhưng đầu óc vẫn tỉnh táo”.

“Triều Ca, anh nói cái gì, em không hiểu...”

Ôn nhu trong đáy mắt Đường Triều Ca rút đi cặn sạch, ánh mắt như mực bình thường thâm trầm dần dần kéo lên một tầng uất hận, anh tiện tay nhặt dưới đất lên một miếng thủy tinh vỡ, nắm trong tay “Trước khi tôi trở lại, cô tốt nhất cứ đi cho khuất mắt tôi”.

“Ông chủ!” Lăng Phong vốn có tâm tư nhàn nhã xem kịch vui, nhưng khi nhìn thấy trên tay trái Đường Triều Ca máu tươi không ngừng nhỏ xuống thì bỗng kinh hoàng kêu lên.

Anh biết lúc này Đường Triều Ca tất nhiên không dễ chịu, thế nhưng có rất nhiều biện pháp giải quyết vấn đề này, tại sao...

Nhìn thấy máu chảy, thân thể Lục Húc Nghiên bắt đầu run rẩy!

“Triều Ca, lúc này anh đi ra ngoài, cô ta cũng sẽ không tin anh, sẽ không để cho anh chạm vào cô ta, anh cần gì phải làm khó mình như vậy?” Lục Húc Nghiên lần này thật sự lo lắng, trên người anh ta thuốc đã bắt đầu phát huy tác dụng, nếu cứ liều mạng chạy ra ngoài, cũng chính anh ta làm khó bản thân mình.

Triều Ca không để ý tới Lục Húc Nghiên, đảo mắt nhìn về phía Lăng Phong, “Nếu không nghe lời, trực tiếp đánh bất tỉnh đưa đi”.

Lăng Phong nghe nói như vậy chỉ lo Lục Húc Nghiên lần nữa tiến lên “làm bẩn” Đường Triều Ca, một bước tiến lại, nhanh chóng gọn gàng đánh bất tỉnh (con của nợ) Lục Húc Nghiên!

Nhìn thân thể Lục Húc Nghiên nằm vật trên ghế sa-lông, Lăng Phong có vẻ vô cùng đắc ý, anh chờ câu nói này của Đường Triều Ca đã rất lâu rồi!

Triều Ca nhìn thấy đáng vẻ Lăng Phong như vậy, lòng mảy không khỏi khẽ nhú lại, “Làm xong xuôi mau mau trở về”.

Khi Triều Ca chạy về Dục viên, bác sĩ Dương đang truyền dịch cho Tống Dạ Huyền, “Hiện giờ thế nào?”

“Thiếu gia đừng quá lo lắng, Tống tiểu thư chỉ là bị sốt, sau khi truyền dịch, ngủ một đêm, mấy ngày sau chú ý uống thuốc, giữ gìn sức khỏe sẽ không có chuyện gì”. Bác sĩ Dương ánh mắt dừng lại ở vết thương của Triều Ca còn đang chảy máu, “Tay của cậu, sao lại bị thương?”

“Không sao” Đường Triều Ca nhìn người nằm trên giường, sắc mặt Tống Dạ Huyền có chút tái nhợt “Để lại thuốc, chính tôi sẽ xử lý, chú Giang thay tôi tiễn bác sĩ”.

Đợi đến khi mọi người trong phòng đều ra ngoài hết, Triều Ca nhẹ nhàng ngồi vào bên cạnh Tống Dạ Huyền, nhẹ nhàng hôn lên môi cô, tình tứ khắc khoải...

“Dạ Huyền” Triều Ca dùng tay phát loạn tóc của cô “Như vậy cũng đủ rồi”.

Trong giấc mộng Tống Dạ Huyền vẫn như cũ cảm thấy toàn thân rất khó chịu, vừa chua xót vừa đau, rồi lại không nói nên lời nơi nào thương tâm, nơi nào đau khổ, hơi nóng bốc lên ừn ừn, cô mơ hồ biết mình đang bị bệnh. Khi cảm giác đau này dần dần rời khỏi, cô biết hẳn là có người bên cạnh chăm lo cho mình.

Có người ngồi xuống, dựa vào bên cạnh cô, mang theo hơi thở quen thuộc, thay cô lau mồ hôi, mớm cho cô uống thuốc. Nhiều lần cô muốn mở mắt ra, nhưng làm cách nào cũng không mở ra được, mà người kia động tác vẫn đều đều cẩn thận, rất mực ôn nhu.

Cũng không biết qua bao lâu, Dạ Huyền thử chui ra khỏi chăn, tựa ở trên giường.

Đây là một gian phòng vô cùng đơn giản, ngoại trừ rèm cửa sô màu tím nhạt, bên trong cũng chỉ còn sót lại một mình cô trên chiếc giường lớn, và còn có ga trải giường màu tím nhạt mang theo mùi hương nhàn nhạt thơm mát.

Dạ Huyền rút từ trong chăn ra bàn tay mình, mạch máu của cô rất nhỏ, mỗi lần truyền dịch đối với cô mà nói giống như bị tra tấn, thường thì mu bàn tay sẽ bị xanh tím một mảng.

Hiện tại không nhìn thấy vết tích còn sót lại, trong lòng Dạ Huyền không khỏi cảm thấy ấm áp.

Lúc này ngoài cửa vang lên ba hồi gõ cửa rất có nhịp điệu, Dạ Huyền vội vàng ổn định lại tinh thần “Mời vào”.

Bạn đang đọc truyện *Có Phải Yêu Nhau Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 73: Thật Là Sắp Xếp Kín Kẽ Không Một Lỗ Hổng!

Cửa gỗ bị người bên ngoài đẩy ra làm cho khe cửa dần dần mở rộng, lộ ra khuôn mặt tươi cười của Lăng Phong, “Tống tiểu thư, hiện giờ cảm thấy thế nào?”

“Đã khỏe hơn nhiều, tối qua thật phiền quá”. Dạ Huyền thấy Lăng Phong không khỏi lên tiếng cảm ơn.

Lăng Phong thấy sắc mặt Tống Dạ Huyền tốt lên không ít, đáy lòng cũng nhẹ nhõm đi nhiều, “Tống tiểu thư thật khách sáo, ông chủ sớm có dặn dò chiều cô đến Tống tiểu thư, đây là việc chúng tôi nên làm”.

Cô chưa từng gặp mặt Kevin tiên sinh, có phải là ông ta đối với cô quá tốt rồi không?

Tống Dạ Huyền luôn cảm thấy có chút không đúng lắm, nhưng xem thái độ Lăng Phong rất thành thật, lại không tiện hỏi nhiều, “Có tiện không nếu tôi muốn gặp Kevin tiên sinh một chút?”

Được người khác cứu giúp cũng nên cảm ơn một câu.

“Ông chủ đã ra ngoài, nhưng trước khi đi có cố ý dặn dò tiểu thư không cần nói cảm ơn”. Lăng Phong cuối cùng cũng đã hiểu tại sao ông chủ muốn anh ta vội vã chạy về đây.

Tống Dạ Huyền nghe thấy vậy tuy rằng có chút thất vọng nhưng việc này cũng nằm trong dự liệu của cô.

Đúng giờ trưa, Lăng Phong lại sai người mang com cùng thuốc đến cho cô, nhìn cô dùng hết từng thứ một mới yên tâm rời đi.

Dạ Huyền lấy điện thoại ra từ trong túi sách, trên màn hình có rất nhiều cuộc gọi bị nhỡ. Có rất nhiều người, Mặc Nhiễm, Hoắc Trạch, Tống Dạ Nghiêu, thậm chí cả Tần Dịch Phi, Dạ Huyền lần xuống phía cuối nhưng không có số của Đường Triều Ca.

Đáy lòng Dạ Huyền chợt cảm thấy ngột ngạt, trước tiên vẫn là gọi điện thoại cho Hoắc Trạch, cô phát bệnh ốm sốt suốt một đêm, Tần Huyền ở chỗ anh ta, như vậy Hoắc Trạch nhất định lo lắng rồi.

Điện thoại vừa chuyển được, âm thanh lo lắng của Hoắc Trạch lập tức truyền đến: “Dạ Huyền, em đang ở đâu?”

“Em ở”, Dạ Huyền nhìn trần nhà một chút, “Em không có chuyện gì, Hoắc Trạch, Tần Huyền sao rồi?”

“Nó vẫn ổn, Dạ Huyền, em cùng Triều Ca tại sao anh đều không liên lạc được? Sáng sớm anh đi tìm anh ta, anh ta cũng tránh không gặp, bọn em rất cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Em không có gạt anh ta chuyện gì nữa chứ”. Hoắc Trạch không hiểu, không phải bọn họ hẳn đã giải thích mọi chuyện rõ ràng, thậm chí xóa bỏ hiểu lầm lúc trước sao? Làm sao lại gây ra chuyện như vậy nữa?

“Anh ấy” Dạ Huyền nhin xuống nước mắt, “Chuyện này để hôm nào em kể với anh sau, Hoắc Trạch, buổi chiều em sẽ đến đón Tần Huyền về”.

Dạ Huyền vốn muốn nói, nhưng lại nghĩ đến quan hệ giữa Hoắc Trạch và Lục Húc Nghiên, vẫn là đem những câu nói kia giữ ở trong lòng.

Hoắc Trạch biết tâm tình cô không tốt, càng thêm hoài nghi, cũng đè nén tận đáy lòng, để tùy ý Tống Dạ Huyền cúp điện thoại.

Biết Tần Huyền bình an, đáy lòng Dạ Huyền cũng được an ủi rất nhiều. Điện thoại còn có một cuộc gọi, Dạ Huyền muốn cũng không nghĩ đến, liền gọi cho Tần Dịch Phi. Đầu bên kia, giọng điệu Tần Dịch Phi không tốt như cô nghĩ nhưng nhất định bên trong đang nổi giận.

“An toàn chứ?”

Nghe giọng nói của anh ta, đáy lòng Dạ Huyền không thể nói rõ cảm xúc, “Hừm, Tần Dịch Phi, chúng ta nói chuyện được không?”

“Hay lại muốn ly hôn?”. Đầu bên kia điện thoại, giọng nói Tần Dịch Phi nghe cực kì đau khổ.

“Đúng thế”. Dạ Huyền cẩn thận suy nghĩ một chút, vẫn là trực tiếp khẳng định câu trả lời một cách chắc chắn.

“Hôm nay anh ra nước ngoài, một tuần sau sẽ về, đến lúc đó, anh sẽ liên lạc lại với em”.

“Hừm, được, anh ở bên ngoài giữ gìn thân thể”. Dạ Huyền như bưng tỉnh nhớ tới, muốn mở miệng rồi lại đem lời muốn nói nuốt trở lại. Có một số việc kỳ thực tất cả mọi người đều rõ ràng.

Tần Dịch Phi ở bên kia điện thoại, dường như đã hạ quyết tâm, “Dạ Huyền, em cũng tự chăm sóc tốt cho mình”. Nói xong liền cúp máy.

Dạ Huyền nghe trong điện thoại tiếng “Tút...tút...”, đáy lòng tựa như khoảng không trống rỗng.

Cuộc điện thoại thứ ba là cho Mặc Nhiễm.

Mặc Nhiễm nhận được điện thoại của cô thì đột nhiên tức giận không thua gì Hoắc Trạch lo lắng, “Nha đầu chết tiệt kia, tối hôm qua cậu đột nhiên chạy đi đâu thế!!!”

Tối qua Mặc Nhiễm tranh luận cùng Tống Dạ Nghiêu một trận, bị tức gần chết, vốn định cùng Tống Dạ Huyền chút bầu tức giận này, ai biết được nguyên một đêm đều không gọi được. Nếu không là nhìn thấy Triều Ca sáng sớm nay vội vã đi làm, cô sẽ cho rằng tối qua hai người làm gì gì đó, sau đó đem cô quên đi rồi.

“Tớ không sao, Nhiễm Nhiễm, chỉ là bị cảm mạo sốt nóng thôi, nghỉ ngơi mấy ngày sẽ không sao”.

Mặc Nhiễm nghe Tống Dạ Huyền nói vậy, ngẩng đầu đúng lúc thấy Đường Triều Ca trong tay cầm một tập văn kiện đẩy cửa phòng làm việc của cô.

“Dạ Huyền, tớ muốn biết cậu đang nghĩ gì?”. Mặc Nhiễm nhớ lần trước Triều Ca vì Tống Dạ Huyền bị sốt mà xin nghỉ, nhưng hôm nay anh vẫn đi làm, Mặc Nhiễm mơ hồ nhận ra giữa hai người đang xảy ra chuyện.

“Nhiễm Nhiễm, tối hôm qua tớ đã nghĩ thông suốt một chuyện. Năm đó chia tay Triều Ca, kì thực bọn tớ đã kết thúc rồi. Có thể tớ còn nhớ tới không thể quên, nhưng thực sự tâm thì đã chết”. Dạ Huyền dùng một chút, trong giọng nói có phần nghẹn ngào, “Triều Ca trở về lần này, tớ vẫn cho là chúng tớ đang tiếp tục đoạn tình dang dở kia, nhưng mà Nhiễm Nhiễm, tớ mới phát hiện ra, mình đã thay đổi, anh ấy cũng thay đổi rồi...”

Nhìn thấy sắc mặt Mặc Nhiễm biến đổi khi ngắt điện thoại, Triều Ca vội mang tư liệu trong tay đặt trước mặt cô, “Nhậm luật sư, đây là tư liệu cô yêu cầu”.

“Triều Ca, công việc này anh cũng không phải muốn làm việc lâu dài”. Mặc Nhiễm ra hiệu cho Triều Ca ngồi xuống, tự mình đứng dậy rót nước cho anh.

Triều Ca nhũn mày, nhận lấy cốc nước trong tay Mặc Nhiễm, “Làm sao cô biết?”

“Con mắt của anh nói cho tôi” Mặc Nhiễm ngồi vào ghế đối diện anh, một lúc sau mới ngụ ý cười nói, “Triều Ca, tôi biết anh muốn làm gì”.

Triều Ca tay phải đem cốc nước đặt lên bàn, trực tiếp nhìn vào mắt Mặc Nhiễm, nhưng vẫn rất thông thả thoải mái, “Vậy ngày hôm nay mục đích của cô gọi tôi tới là muốn ngăn cản tôi?”

Mặc Nhiễm lắc đầu, “Đối với tôi không tồn tại gì, tại sao lại muốn ngăn cản? Là một luật sư, những thứ khác tôi không có, thế nhưng những việc như châu chấu đá xe, chúng tôi đã nhìn quen, không phải sao?”

Nhìn thẳng mắt Mặc Nhiễm, đáy mắt Triều Ca bỏ qua một cái vẻ tán thưởng, rồi lại cúi đầu lặng lẽ uống nước.

Đáy lòng Mặc Nhiễm đã tỏ, cô biết mình đoán đúng.

“Về phần Tống Dạ Nghiêu, cô sẽ không khuyên tôi, lẽ nào cô cam lòng bỏ anh ta?”

Mặc Nhiễm nở nụ cười, trong ánh mắt mang theo sự thấu hiểu, “Lợi ích của tôi cùng anh ta ngay từ đầu đã không thống nhất, tôi không cần vì anh ta mà đắc tội với kẻ địch hùng mạnh”.

Cô là một người phụ nữ thực tế, Tống Dạ Nghiêu không nghe cô khuyên giải. Như vậy cô chỉ là một người ngoài cuộc đứng xem, mà từ khi bắt đầu, cô cũng không hề nghĩ tới việc dính dáng đến sự tình bên trong chuyện này đi.

“Không nghĩ tới cô ấy lại gặp được người có tâm tư như cô”. Triều Ca bật cười, bỗng nhiên bung lên trên bàn cái cốc cạn sạch thấy đáy.

Mặc Nhiễm cũng nhũn mày cười khẽ, “Trương lai cũng là em vợ, nói thế nào cũng phải nịnh bợ tôi chứ”

“Chuyện tôi qua, tôi sẽ giải thích với cô ấy. Dù sao tôi cũng không phải thánh nhân. Nhưng cô yên tâm, sẽ không xảy ra chuyện gì”.

Nghe xong những lời này của anh, ánh mắt Mặc Nhiễm lộ ra một tia tán thưởng, “Thật là sắp xếp kín kẽ không một lỗ hổng”.

Nếu như một khi đem Tống Dạ Huyền đến bệnh viện, tất nhiên sẽ đánh động cho Tần Dịch Phi cùng Tống Dạ Nghiêu, đáy lòng Mặc Nhiễm thấy yên tâm không ít. Tống Dạ Huyền quả là có phúc lớn, có thể được một người đàn ông như vậy yêu thương.

“Chỉ khi ném trái được mùi vị mất mát, cô mới hiểu được phải nắm giữ lấy thức đáng quý. Khi đó, cô sẽ làm tất cả để đạt được”. Triều Ca lặng lẽ đứng lên, “Tôi sẽ không cho Tần Dịch Phi bất cứ cơ hội nào!”

“Trong giờ làm việc không thích hợp để nói những chuyện này, nếu như Đường luật sư không quá bận, không ngại tan tằm tiến tới đoạn đường, chúng ta có thể giao lưu một chút?”. Mặc Nhiễm hết sức nhấn mạnh “giao lưu”.

Tống Dạ Huyền có lúc đem sự tình nhìn ra đều quá tốt, cũng coi như là tốt. Tuy rằng Tần Dịch Phi xác thực đối với cô không sai, nhưng trong lòng anh luôn để tâm mọi lúc rằng Tần Dịch Phi muốn loại ái tình kia nhất định phải là Tống Dạ Huyền, mà Tống Dạ Huyền lại không muốn vậy.

Mà trước mặt người này, có thể xảo diệu dùng mưu kế với Tống Dạ Huyền, tuy rằng thủ đoạn không quá quang minh, nhưng với Tống Dạ Huyền cùng Tần Huyền mà nói, không phải chính là cần một người đàn ông mạnh mẽ như vậy sao?

Một người xem từng chút từng chút của cô để ở trong mắt, không phải người trong lòng đáng mơ ước sao?

Nét nghiêm nghị trên mặt Triều Ca đột nhiên tan đi rất nhiều, “Rất sẵn lòng”.

Nhìn Triều Ca đi khỏi cửa phòng làm việc, đáy lòng Mặc Nhiễm nổi lên ý nghĩ rất kỳ quái, cô cảm thấy mình không giống luật sư, trái lại giống như bác gái lắm chuyện ngoài phố vậy?

Gọi xong cho Mặc Nhiễm, Tống Dạ Huyền ngồi lặng trong phòng một lúc. Đang khó nghĩ không biết nên đi từ biệt thế nào, cửa phòng khép hờ truyền đến âm thanh quen thuộc từ bên ngoài, “Tống tiểu thư, có phiền không nếu tôi đi vào?”

Giọng nói Lăng Phong đúng lúc ở ngoài vang lên.

Dạ Huyền sửa lại một chút sợi tóc rồi, lúc này mới nhẹ giọng nói, “Mời vào!”

Lăng Phong nhẹ nhàng đẩy cửa ra, cười cực kì xán lạn, “Tống tiểu thư, có cảm thấy quen không?”

“Rất tốt”. Tống Dạ Huyền nhỏ giọng buồn bã một chút, liếc mắt nhìn gian phòng trống rỗng, lại nhìn Lăng Phong một chút, vội thu hồi vẻ kinh ngạc thoáng qua của chính mình, “Lăng trợ lý, tôi còn có con trai, tối qua một đêm không về, vì vậy...”

“Tống tiểu thư là đang nhớ nhà?”, Lăng Phong cũng không đợi cô nói xong, liền nói thẳng tới.

“A, làm sao anh biết?”. Tống Dạ Huyền không khỏi ngạc nhiên, từ tối qua đến giờ cô mơ hồ cảm thấy có chút không đúng, Lăng Phong dường như đối với cô quá quen thuộc.

Thậm chí cô thường ăn món gì anh ta đều có thể biết rõ ràng.

Tống Dạ Huyền biết chỉ cần tiền, cái gì cũng có thể tra ra được, thế nhưng tốc độ này xem ra quá nhanh, tra được cũng quá tỉ mỉ đi. Hơn nữa, cô không nghĩ ra vì lý do gì cô được người ta chiếu cố đến vậy.

“Tổng tiểu thư yêu con hơn tính mạng, tối hôm qua khi bị sốt vẫn gọi tên Tần thiếu gia, Lăng Phong tôi tự nhiên sẽ ghi vào trong lòng”. Đáy lòng Lăng Phong quét qua một tầng mờ mờ, Boss ơi, người có thể hay không không cần nói cho tôi biết nhiều chuyện như vậy, như vậy thật sự quá nhiều rồi!!!

Biết rõ cái miệng của anh không giữ được, nhưng lại một mực muốn anh đến!

Thật quá ngược tâm!!!

“Tối hôm qua, người bên cạnh chăm sóc tôi là anh?”. Cô bị sốt, nhưng vẫn chưa đến mức hồ đồ cái gì cũng không biết.

Cô biết bên cạnh có người, vẫn cẩn thận từng li từng tí một chăm sóc cho cô.

Cô thậm chí còn mơ hồ cảm thấy người kia chính là Đường Triều Ca, nhưng mà... chuyện này là không thể xảy ra.

Lăng Phong cảm thấy càng nói lại càng thêm nhiều hoài nghi, không thể làm gì khác hơn đành nhắm mắt nói liều: “Tổng tiểu thư nghĩ quá nhiều rồi, tối hôm qua vẫn là bác sĩ Dương tiêm cho cô, ngoài ra chỉ có tôi ở lại chỗ này mà thôi”.

“Còn có một việc tôi thấy rất khó hiểu”, trước đây bởi vì có một số việc cô chưa nghĩ thông suốt, nhưng sau khi Mặc Nhiễm khuyên giải, áp lực trong lòng cũng được giải tỏa rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Có Phải Yêu Nhau Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 74: Nếu Không Phải Là Cà Rốt... Hừ Hừ!

“Tổng tiểu thư, xin cứ nói”.

“Trợ lý Lăng biết chuyện của Tần Huyền, tất nhiên cũng biết chồng tôi họ Tần, nhưng tại sao trợ lý Lăng không gọi tôi là “Tần phu nhân” vậy?”

Dạ Huyền cũng không phải người hay suy nghĩ lung tung, lúc bình thường, cô là người càng đơn giản càng dễ dàng cho qua chuyện, nhưng là từ tối hôm qua đến bây giờ, cô càng ngày càng phát hiện ra có điều gì đó không đúng.

Tuy rằng vấn đề xưng hô cô cũng không để ý, nhưng Lăng Phong lại cố tình sửa lại cách nói khiến cô cảm thấy thật không bình thường.

“Xưng hô như thế nào cũng chỉ là tên gọi mà thôi, Tổng tiểu thư nghĩ quá nhiều rồi. Chẳng qua tôi nghe được chuyện cô muốn ly hôn, ông chủ rất khen ngợi Tổng tiểu thư, gọi là Tổng tiểu thư cũng do ông chủ dạn dỏ”. Tốc độ nói của Lăng Phong không nhanh không chậm, thậm chí có chút xem nhẹ, nhưng Tống Dạ Huyền lại càng nghe ra được trong tiếng ông chủ kia có mang vài phần tôn trọng.

“Hóa ra là như vậy”. Tống Dạ Huyền đánh giá căn phòng một chút, cũng muốn hỏi gì đó nhưng cuối cùng lại thôi, “Nhưng tôi vẫn muốn phiền trợ lý Lăng giúp tôi chuẩn bị một bộ quần áo, tôi muốn đón con trai lúc tan học!”

Lúc Tần Huyền tan học, cuối cùng đã nhìn thấy Tống Dạ Huyền ở cổng trường.

“Mẹ, cuối cùng cũng nhớ tới đã đem Tần Huyền bé nhỏ treo ven hồ Đại Minh rồi!”. Tần Huyền nhìn thấy Tống Dạ Huyền, vội vàng chạy tới.

Có thể vì hôm nay ở nhà trẻ một ngày, tâm trạng Tần Huyền cũng dịu đi không ít, giờ nhìn thấy Tống Dạ Huyền lại càng vui vẻ không thôi.

Tống Dạ Huyền ôm Tần Huyền lên, “Giờ đã là mùa đông, mẹ mà đem con treo ở ven hồ Đại Minh thì con đã sớm đông cứng thành cột băng rồi”.

Tần Huyền đã thay bộ quần áo khác, một cái áo bông màu xanh đậm, đại khái là Hoắc Trạch bảo người đi mua cho thằng bé, mặt mũi chân tay cũng coi như sạch sẽ, Dạ Huyền không khỏi mỉm cười, “Chú Hoắc đưa quần áo cho con, con có biết nói cảm ơn không?”

“Con nói rồi, nói rồi, mẹ, giọng mẹ nghe là lạ, là chú Triều Ca để mẹ bị cảm sao?”. Tần Huyền thấy Tống Dạ Huyền nở nụ cười, vội dụi mắt dụi lui.

“Mẹ chỉ bị cảm mạo thôi, những người khác không liên quan, con chó có nói nhảm, đi nào, tối nay chúng ta sẽ đi tới nhà đi Nhiễm”. Dạ Huyền nói, liền nắm lấy tay Tần Huyền, hướng về phía Nhiễm gia đi tới, nhưng Tần Huyền lại không chịu đi.

“Sao vậy, Tần Huyền, không phải chúng ta vẫn rất tốt sao?”. Dạ Huyền có chút khó hiểu.

Có thể bởi vì cô thường xuyên cãi nhau với Tần Dịch Phi nên Tần Huyền so với những đứa trẻ cùng trang lứa có vẻ trưởng thành hơn rất nhiều. Thế nhưng vô tình cũng sẽ dễ cáu kỉnh.

Tần Huyền nhìn cô, bỗng nhiên nước mắt rơi xuống.

Dạ Huyền phát hiện ra có chuyện gì đó không đúng, liền khom người xuống, “Sao vậy, Tần Huyền, đã xảy ra chuyện gì?”. Dạ Huyền một mặt giúp Tần Huyền lau nước mắt, một mặt liên hỏi.

“Có phải có bạn nhỏ nào trong vườn trẻ bắt nạt con không?”

Tần Huyền lắc đầu một cái, hai cái tay bé nhỏ trước ngực xoắn lại, tựa như đang suy nghĩ điều gì.

“Có phải vì chuyện tối hôm qua không? Cậu của con thật sự không có ý gì khác, Tần Huyền, lẽ nào con đã quên là cậu con thương con nhất sao”. Dạ Huyền tiếp tục giải thích.

Tần Huyền vẫn lắc đầu như trước, nước mắt lại chảy ra càng nhiều.

“Mẹ bị bệnh, con lo cho mẹ không?”. Nghĩ đến cùng Dạ Huyền vẫn có chút không rõ.

Tần Huyền vẫn lắc đầu, thút tha thút thít, thỉnh thoảng còn nắm lại bàn tay nhỏ của mình lau nước mắt.

“Tần Huyền, vậy con nói mẹ nghe con bị làm sao? Con như vậy làm cho mẹ thực sự lo lắng, không phải chúng ta đã nói rồi, muốn hiểu nhau hơn thì có chuyện gì con phải nói với mẹ, mẹ không để ý đến kinh nghiệm của người bạn nhỏ đâu, trước đó chúng ta đều đã nói rồi sao?” Dạ Huyền vuốt cái đầu nhỏ của Tần Huyền để động viên thẳng bé.

“Mẹ, tại sao chúng ta không về nhà? Tần Huyền muốn về.....nhà....huhu....”. Dường như Tần Huyền đã kìm nén câu nói này từ lâu, đột nhiên thốt ra như vậy, tất nhiên cũng không kìm được nước mắt mà oa oa khóc.

Chân tay Dạ Huyền có chút luống cuống, “Được rồi, chúng ta không đến nhà đi Nhiễm nữa, chúng ta về nhà, về nhà, Tần Huyền, con đừng khóc nữa có được không? Con nghe vậy khiến người làm mẹ như ta cũng rất đau lòng”.

Tần Huyền ôm chặt lấy chân Tống Dạ Huyền, “Mẹ, con muốn nhà, con muốn bố, con muốn mẹ, con muốn hai người không cãi nhau nữa, giống như khi chúng ta ở cùng với chú Triều Ca vậy. Mẹ, mẹ dẫn con đến chỗ chú Triều Ca có được không?”

Thân thể Dạ Huyền như bị đóng yên tại chỗ, một màn tối qua tựa hồ như đang hiện ra trước mắt cô, Dạ Huyền vô lực tùy ý Tần Huyền lung lay chân mình, “Mẹ, mẹ gọi điện cho chú Triều Ca đi, để chú tới đón chúng ta về nhà có được không?”

Tuyệt hậu sơ tình, trên đường người vốn không nhiều, Tần Huyền vẫn khóc như thế, Dạ Huyền ngồi xuống, vừa lau nước mắt cho thẳng bé, vừa kiên trì giải thích, “Tần Huyền, mẹ biết trong lòng con không thoải mái, nhưng mẹ cam đoan với con, hai mẹ con chúng ta sẽ rất vui vẻ, không phải nhiều năm như vậy mẹ con ta vẫn sống cùng nhau rất vui vẻ hay sao?”

Tính cách Tần Huyền rất giống Tống Dạ Huyền, lời nói xong, nước mắt cũng đã lau, xem ra cũng chả có chuyện gì to tát.

“Mẹ, con có thể hỏi mẹ một vấn đề không?”

Thấy Tần Huyền không khóc, đáy lòng Tống Dạ Huyền trấn an không ít, “Đương nhiên có thể, chỉ cần mẹ biết, mẹ đều nói cho con, nhưng là nam tử hán đừng có suốt ngày khóc sụt sùi nữa, biết không?”

Tần Huyền gật gật đầu, hai cái tay bé nhỏ lại xoắn xuýt vào nhau, cái đầu nhỏ ngẩng lên rồi lại cúi xuống, cứ như vậy mấy lần mới lúng túng lên tiếng, “Mẹ, hiện tại bố, không phải bố của con, có đúng không?”

Khăn trong tay Dạ Huyền buông lỏng, gió bắc nổi lên, theo gió tung bay...

“Tần Huyền, con vừa nói gì?”

“Mẹ, bố con, có phải là chú Triều Ca không?”

Là nam tử hán, nói là làm, đây chẳng qua là thẳng bé đồng ý đáp ứng người khác hỏi, cho dù Tống Dạ Huyền muốn đánh muốn mắng, thẳng bé cũng đều muốn hỏi.

Dạ Huyền cười vô cùng ôn nhu, “Không phải, bố của con là Tần Dịch Phi, chỉ cần con gọi ta một tiếng mẹ, liền sẽ phải gọi ông ấy một tiếng bố, hiểu không?”

“Nhưng mà...”. Tần Huyền còn muốn hỏi, nhưng nhìn thấy đáy mắt Tống Dạ Huyền có ý không thích, lại nuốt lời muốn nói trở vào, “Mẹ, mẹ đừng đau khổ nữa, thật sự con không muốn đến nhà đi Nhiễm”.

Tần Huyền xoa xoa mũi, cúi đầu.

Tống Dạ Huyền đột nhiên xạm mặt lại, “Tần Huyền, con trở nên quái đản như thế từ khi nào vậy”.

Không muốn đi chính là không muốn đi, tại sao lại nhiều sự lòng vòng như vậy!

Còn hỏi cô vấn đề kỳ quặc kia!

Tần Huyền tiếp tục sờ mũi, điều này có thể trách thằng bé sao? Nếu không phải người nào đó bày cho nó ý đồ này, nó cho tới ban ngày ở bên ngoài cửa phòng học chụp cả rớt sao?

Bây giờ thằng bé mới phát hiện, nước mắt quý giá như thế nào. Lúc muốn nĩa giọt cũng nhỏ không ra, nếu không phải cả rớt...hử!

Thật sự con cũng không muốn như vậy, thế nhưng mẹ à, tuy rằng da dẻ con nhẵn nhụi, thế nhưng cũng không phải là cao su. Mỗi lần đi Nhiễm thấy mặt con, đều sờ nắn, mẹ, mẹ nói xem mặt của con có thể bị nắn đến biến dạng không?

Tay nhỏ nhắn của Tần Huyền bị lòng bàn tay Tống Dạ Huyền nắm lấy, hai người chậm rãi ngồi vào trong xe taxi, cảnh vật bên ngoài cửa xe không ngừng lùi về phía sau, Tần Huyền không thể không thay mình giải vây.

“Mẹ không phải thích nhất là đi siêu thị mua mì ăn liền sao? Mẹ mua mì ăn liền về nhà, bên trong mì ăn liền không phải vẫn là chất dẻo cao su sao?”

“...”

Thấy Tần Huyền quả thật có chút buồn rầu, Tống Dạ Huyền liền cho thằng bé chủ ý, “Đợi lát nữa nhìn thấy đi Nhiễm, con liền nói muốn đi siêu thị, sau đó mang đi Nhiễm đi chọn mì ăn liền, chờ cho cô ấy mệt, cũng là lúc không còn sức lực sờ nắn mặt của con rồi.”

“...”

Tần Huyền vui vẻ chui vào trong lòng Tống Dạ Huyền, “Mẹ, mẹ là tốt nhất!”

“Trên đời này chỉ có mẹ là tốt, câu nói này quả không phải là lừa người, hiểu không?”. Tống Dạ Huyền nhẹ nhàng ôm lấy thằng bé, cười vô cùng thỏa mãn.

Dạ Huyền vốn đang tùy tiện trả lời, ai ngờ vừa vào cửa, thế nhưng Tần Huyền thật sự tiến lên âm ỉ muốn Mặc Nhiễm dắt đi siêu thị mua mì ăn liền. Mặc Nhiễm vốn thương thằng bé, Tần Huyền nói một câu, liền dắt ra ngoài, để cho Triều Ca cùng Dạ Huyền, hai người ở trong phòng.

Hai người ngồi trong phòng, Tống Dạ Huyền liếc mắt nhìn người phía đối diện, “Nếu như anh thích Tần Huyền, hãy đối xử tốt với nó một chút, đương nhiên cung chiều quá mức là không cần thiết, như vậy nó sẽ rất vui. Từ giờ đến bữa ăn còn sớm, em đi ra ngoài một chút”.

Dạ Huyền tự hỏi, giờ khắc này đối mặt với anh, cô không còn chút sức lực, có thể nói ra lời nói này đã là giới hạn rồi.

Cô liền nói, Mặc Nhiễm sao lại đột nhiên nói muốn cô đến ăn cơm cùng chứ?

Cô không muốn phụ lòng tốt của Mặc Nhiễm.

“Chúng ta hãy nói rõ ràng hết đi, rồi em đi cũng không muộn”. Triều Ca đi lên vài bước, chặn đường của cô.

“Em không muốn nghe những lời giải thích này”. Hai tay Dạ Huyền vòng lên ngực, thản nhiên nhìn về hướng Đường Triều Ca, “Giải thích sự việc tối qua đều là bất ngờ, sau đó hai người cái gì cũng không có, tận mắt nhìn thấy nhất định là thật, anh ngăn cản em, có phải anh muốn nói cho em những lời này?”

Triều Ca nắm lấy tay phải cô, nhưng vẫn không có ý muốn buông ra, “Em biết rồi?”

“Không có”. Dạ Huyền nhìn về phía anh, “Em xem phim đều là diễn như vậy. Có phải câu tiếp theo anh muốn nói, nếu như anh muốn cùng Lục Húc Nghiên phát sinh chút chuyện gì, cũng sẽ không chờ tới bây giờ, nếu các người có gì với nhau, cũng sẽ không có chuyện gì với Tống Dạ Huyền tôi đây. Đường Triều Ca, em không thích những lời giải thích này, tổn thương chính là tổn thương, giải thích có thể chứng minh cái gì? Đã bị tổn thương, em muốn nghe những lời giải thích của anh để làm gì? Đánh một cái rồi lại đưa thuốc cho chữa trị?”

Cô đã thấy bọn họ “Ngươi tình ta nguyện”, còn cần giải thích cái gì nữa!

Nếu như khi đó cô không xuất hiện, để mặc cho mọi chuyện phát triển, sau đó Lục Húc Nghiên có thể có con với anh, đến lúc đó là cô nên rời đi hay vẫn là Lục Húc Nghiên rời đi?

Dạ Huyền rút tay ra khỏi tay anh, ánh mắt đảo qua tay trái của anh, đáy mắt xẹt qua vẻ kì lạ.

“Tần Huyền đã cách biệt năm năm, Tống Dạ Huyền, nếu như anh nói cho Tần Huyền tất cả mọi chuyện, cho nó biết cha mẹ ruột của nó là ai, em nói nó

sẽ thế nào?”

Nếu không phải cho rằng cô vì chuyện ban ngày mà xấu hổ, anh không phủ nhận chính mình sẽ có ý nghĩ xấu xa như vậy, hy vọng cô sẽ chủ động, anh biết Tống Dạ Huyền rất tinh quái, vì thế bỏ thuốc, thậm chí sau đó, anh đều cho rằng đó là Tống Dạ Huyền...

Khi được tính phát tác, anh nào còn có khả năng phân biệt như thế?

Bạn đang đọc truyện *Có Phải Yêu Nhau Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Kích Động

Nghĩ tới đây, vẻ tức giận giữa hai lòng mày Triều Ca hiện lên càng sâu.

Anh rõ ràng nhớ tới Tần Dịch Phi lưu lại trên người cô dấu hôn màu tím, chói mắt đến mức anh phải đắp khăn lông nóng từ đêm đến tận hừng đông.

“Anh dám”. Dạ Huyền dường như bỗng nhiên nhớ ra cái gì đó, tức giận đi về phía trước hai bước, “Đường Triều Ca, là anh bảo Tần Huyền hỏi em như vậy đúng không?”

“Anh cứu thằng bé ra khỏi Tống gia không phải là không có điều kiện, Tống Dạ Huyền, nếu như thằng bé không phải con trai của anh, em cho rằng anh sẽ vì nó mà làm nhiều chuyện như vậy!”. Triều Ca dừng lại, không tra được sự tình, có thể đổi một phương thức khác để biết được đáp án, chỉ cần đạt được mục đích, đề tiện một chút có làm sao.

Đổi mặt, Đường Triều Ca chưa từng tỏ ra mạnh mẽ như vậy khiến Dạ Huyền tức giận đến mức hai tay đều phát run, “Đường Triều Ca, anh nói cũng đúng, thằng bé đúng là không đáng giá để anh làm nhiều như vậy, bởi vì nó thật sự không phải con trai anh”. Dạ Huyền giận quá mà cười, “Anh có thể cùng lúc quen em rồi đi chung với Lục Húc Nghiêm, tại sao em lại không thể cùng lúc quen anh, sau đó lại đi chung với Tần Dịch Phi?”

Triều Ca một cú nắm lấy cổ tay của cô, “Tống Dạ Huyền, em nhất định phải chà đạp chính mình như vậy sao? Há?”

“Chà đạp hay không không phải anh nói là được, buông ra, em nhẫn nại với anh cũng có giới hạn!”. Cổ tay truyền đến đau đớn, làm cho Tống Dạ Huyền hơi nhíu mày, nhưng vẫn một mực quật cường không chịu nhượng bộ, “Tần Huyền không phải con trai của anh, em sớm đã nói với anh, anh không cần vì thằng bé làm gì cả, trước đây không cần, hiện tại càng không cần. Còn việc ly hôn cũng là chuyện của em cùng Tần Dịch Phi, không cần ý tốt của anh”.

“Tống Dạ Huyền”. Ánh mắt Triều Ca nheo lại thành một đường, con ngươi chăm chú khóa lấy Tống Dạ Huyền, giọng điệu càng kiên định, “Anh nhẫn nại em gả cho Tần Dịch Phi, anh nhẫn nại em một lần rồi lại một lần bỏ anh đi cùng Tần Dịch Phi, anh anh nhẫn nại em để con trai anh gọi người khác bằng cha, tất cả anh đều nhẫn, coi như trả lại năm năm anh nợ em”.

Khuôn mặt Triều Ca dần dần áp sát, “Nhưng mặc kệ em chấp nhận hay không, bắt đầu từ hôm nay, anh không cho phép em lại né tránh anh nữa”.

“Em nói rồi, Tần Huyền không phải con trai của anh, anh không cần phải chịu trách nhiệm!”. Dạ Huyền cắn giận cắn răng hét lên, một màn tối qua như kinh hồng lược ảnh vụt qua trước mắt “Vì vậy người anh nên chịu trách nhiệm chính là Lục Húc Khiên kia chứ không phải em cùng Tần Huyền”.

“Em cho là như vậy?”. Triều Ca dần dần buông cánh tay đang bị nắm chặt của cô ra.

“Đứng”. Thấy anh nói lỏng tay, Dạ Huyền nhẹ nhàng xoa xoa cổ tay của chính mình, cuối cùng liếc mắt nhìn anh, xoay người đi về phía cửa trước.

Vừa muốn đưa tay mở cửa, trước mắt bỗng nhiên tối sầm lại, Triều Ca đã bước nhanh tới trước mặt, chặn đường đi của cô. Trên eo đột nhiên có một bàn tay ấm áp quen thuộc, sức lực như từ trước đến nay cũng không lớn. Anh trói tay cô lại, nâng cằm cô lên, trước nay cô chưa từng có cảm giác này, rồi tự nhiên hôn lên môi cô mang theo luồng nhiệt giống như là thiêu đốt cô vậy, bá đạo không cho cô một chút chống cự.

Đầu tiên Dạ Huyền có một thoáng bối rối, ra sức giãy dụa, hai tay ra sức chống đỡ ngực anh, muốn tạo ra khoảng cách giữa cô và anh, nhưng sức lực hai người thực là có sự chênh lệch rất lớn.

Cô muốn chạy trốn, nhưng là Đường Triều Ca không cho cô may mắn cơ hội, không để ý đến cô đang chống cự, ôm cô lên chạy tới ghế sa lông. Dạ Huyền muốn đứng lên rồi lại bị anh ấn xuống. Triều Ca đem cô đặt ở dưới thân, không để ý đến mình vẫn còn bị thương ở vai trái, một tay bắt đầu nhanh chóng cõr ra từng mảnh y phục của cô, mang theo vội vã từ trước đến nay chưa từng có, anh không thể nhịn nổi.

“Thả em ra! Đường Triều Ca, không cho phép anh chạm vào em! Anh không thể làm như vậy với em!”. Dạ Huyền bị anh đặt ở dưới thân, hai tay không ngừng cào xé không trung, hai chân bị anh kẹp chặt trên ghế sa lông, không cách nào nhúc nhích. Dạ Huyền giờ khắc này bị đặt dưới thân nam nhân nước mắt theo khóe mắt từng giọt, từng giọt rơi xuống, như một loại độc dược khó giải đâm sâu vào da thịt, đau đớn vô cùng.

“Chạm vào thì thế nào, dù sao em cũng muốn ly hôn với hắn”. Động tác trên tay Đường Triều Ca càng nhanh, tay trái nắm chặt, bắt lại hai tay cô đang chống cự trong không trung nâng lên quá đỉnh đầu. Tay phải một cái kéo y phục của cô, không mang theo bất kì sự khởi động nào tiến vào,...

“Như vậy, anh có phải hay không có thể chịu trách nhiệm?”

“Đau... thả em ra, đau!”. Tổng Dạ Huyền một khắc đó gần như quên cả hô hấp, Triều Ca không cho cô cơ hội cự tuyệt, một lần rồi lại một lần tiến vào đến nơi sâu nhất, Tổng Dạ Huyền bị anh đè lại trên ghế sa lông, không cách nào nhúc nhích, chỉ có thể cắn vào chính đôi môi mình, móng tay đâm thật sâu vào da thịt, cố hết sức dùng thân thể đau đớn xua đi cảm giác trầm luân quen thuộc, chỉ cầu cho chính mình không phát ra nửa âm thanh nào.

Một màn hoan ái này không có bất cứ sự sung sướng nào cả, thân thể rất khao khát anh, nhưng tâm trí lại rất muốn kháng cự anh, vừa muốn tưởng niệm sự ấm áp của anh, rồi lại thống hận anh vô tình.

Một khắc đó, cô có bao nhiêu sung sướng, sau khi tỉnh táo, lại có bấy nhiêu mất mát.

“Hiện tại có thể thả em đi chưa?”. Đợi đến khi kết thúc, Tổng Dạ Huyền mới cất tiếng nhẹ nhàng hỏi.

Sô pha cũng không lớn, khi Triều Ca nằm xuống càng khiến cho Tổng Dạ Huyền không chỗ trốn tránh, “Tổng Dạ Huyền, em không mệt mỏi sao? Từ hôm qua đến giờ, em không mệt mỏi sao?”

“Ngày hôm qua là với Lục Húc Nghiên, ngày hôm nay cùng tôi, anh có thấy mệt mỏi không?”. Dạ Huyền lạnh nhạt lên tiếng, cô mới phát hiện Đường Triều Ca là một người tàn nhẫn đến mức nào, một khắc đưa cô lên thiên đường, nhưng cũng vào thời khắc ấy đưa cô tới địa ngục.

Dạ Huyền tự mình từ trên ghế sa lông bước xuống, chân chạm đất lực đạo quá mạnh khiến cô đứng không vững, toàn bộ thân thể ngã sấp trên đất. Triều Ca thấy thế vội đưa tay tới chỗ cô, lại bị cô đẩy ra.

“Đừng chạm vào tôi”. Dạ Huyền tự mình xoa xoa đầu gối đau đớn, nhặt quần áo trên đất bắt đầu mặc vào.

Triều Ca cũng không tức giận, ném quần áo đến cho cô, tiện tay dọn sạch các thứ trên sa lông, “Nên chạm cũng đều chạm, không nên chạm cũng đã sớm chạm rồi, Tổng Dạ Huyền, em còn có thể bỏ anh sao?”

“Đây chính là sức quyến rũ năm năm sau của anh sao? Không tiếc dùng thủ đoạn như vậy buộc tôi lại một chỗ với anh?” Dạ Huyền bình tĩnh nhìn dáng vẻ đắc ý của anh, thấy lạnh cả người, từ đáy lòng chậm rãi hiểu ra, “Đường Triều Ca, nếu như sớm biết sẽ như vậy, ngày đó tôi tình nguyện ngã chết đi cũng không muốn nhìn thấy anh, Đường Triều Ca, tôi hận anh!”.

“Hận là tốt rồi, đau là tốt rồi!” Triều Ca cũng đứng lên, “Tổng Dạ Huyền, năm đó em hiểu lầm anh cùng Lục Húc Nghiên một lần, xa nhau năm năm, dẫn đến xảy ra việc của Tần Huyền, bài học này còn chưa đủ sao? Ngày hôm qua em lại một lần xoay người rồi đi, em là muốn chứng tỏ em rộng lượng vẫn cảm thấy năm năm này với em chưa đủ đau khổ?”

Dùng một chút, Đường Triều Ca nâng cằm cô lên, “Anh cho em cơ hội từ từ thông suốt, em bản khoản lưỡng lự, làm tổn thương anh, càng làm tổn thương Tần Dịch Phi cùng Tần Huyền, anh không cho em cơ hội lựa chọn là vì anh không muốn giữa chúng ta lại có một Tần Huyền thứ hai”.

Tổng Dạ Huyền cắn môi, một lát sau mới lên tiếng, một chút lạnh lẽo toát ra từ giọng nói, “Đường Triều Ca, anh thắng!”. Một tay gạt đi tay của anh, Tổng Dạ Huyền kéo thẳng y phục của mình, lại liếc anh một cái, xoay người hướng cửa lớn đi đến.

Anh nói đều đúng, khiến cho cô không thể phản bác.

Cửa lớn đóng sau khép lại, Dạ Huyền dựa vào cửa, mặc cho nước mắt ào ào chảy xuống, bị cô dùng ống tay áo lau đi, miễn cưỡng nhìn xuống nước mắt, cô nhanh chóng bước nhanh đi ra ngoài. Dưới hàng đèn đường cao ngất, có vài khung cảnh mờ hồ hiện ra xung quanh, người đi xe nhẹ nhàng lướt qua, Dạ Huyền mới đầu tản bộ bên dưới, tiện đà tăng tốc bước nhanh, cuối cùng đi đến mức ngón chân đều truyền đến đau nhức, cô lại càng nhanh chân hơn, bắt đầu chạy trong đêm...

Khi Mặc Nhiễm cùng Tần Huyền trở lại, đúng lúc thấy Dạ Huyền đứng ở bên đường đối diện, hai tay bỏ trong túi, nhàn nhạt nhìn đèn đường cách đó không xa, không biết đang suy nghĩ gì.

Mà Đường Triều Ca đang đứng ở cửa nhà, hai người cách nhau một con đường, giống như nhìn nhau, rồi lại như là người qua đường, ánh mắt rõ ràng đối lập rồi lại như chưa bao giờ gặp gỡ.

Mặc Nhiễm thấy vậy không khỏi than nhẹ, nhẹ giọng hướng bên người Tần Huyền nói, “Chúng ta giao dịch được không?”

“Đi chó lừa cháu, cháu bán nghệ không bán thân!” Tần Huyền đang suy nghĩ một chuyện khác. Vừa ở siêu thị, thằng bé nắm mì ăn liền, thời điểm cao hứng, bởi vì cười quá lớn bị nhân viên siêu thị phát hiện, làm cho trưởng bối Mặc Nhiễm bị “dạy dỗ” một trận không nói, còn chưa kể đến đem Tần Huyền đi bóp nát mấy chục túi mì đem về.

“Nếu như con có thể lên lầu ngăn lại chú Triều Ca của con, di sẽ không nói cho mẹ con biết chuyện hôm nay”. Mặc Nhiễm chỉ chỉ túi đồ đầy mì ăn liền trong tay mình.

Tần Huyền xoa xoa mũi, bắt đầu tưởng tượng cảnh Tổng Dạ Huyền biết nó mua nửa thùng mì ăn liền...

Mặc Nhiễm thấy Tần Huyền không có động tĩnh gì, vội tiến đến bên tai thằng bé bắt đầu nói thầm, “Giờ con lớn rồi nhưng mẹ con còn phải chăm lo nhiều, phải thừa dịp thời tiết tốt, mua cá lúc còn sớm, mua thêm một ít muối, trước tiên giết chết, sau đó ướp gia vị, tiếp tục thừa dịp thời tiết tốt mang ra ngoài phơi khô”.

“...”

Thân thể nhỏ bé của Tần Huyền chống lại cái lạnh run lấy bầy, bước từng bước nhỏ, nhẹ nhàng đến bên người Đường Triều Ca, nói một câu đến chính nó cũng không có nghe rõ.

Đường Triều Ca cúi đầu liếc mắt nhìn thằng bé, “Cháu vừa nói cái gì, chú không nghe rõ”.

Tần Huyền nhìn về hướng Mặc Nhiễm cách đó không xa cầu cứu, Mặc Nhiễm lườm nó một cái, tay chỉ chỉ túi đồ, Tần Huyền về mặt đau khổ lần thứ hai tiến đến bên tai Triều Ca, âm thanh nhẹ như muỗi vo ve, “Di Nhiễm bảo cháu gọi chú là cha, để chú dẫn cháu đi ăn cơm”.

Tần Huyền lí nhí nửa ngày, vẫn không thể nào nói ra câu xưng hô kia, tuy rằng Mặc Nhiễm mài dao xoèn xoẹt nói đó là chuyện sớm hay muộn, thế nhưng Tống Dạ Huyền không đồng ý chuyện này, thằng bé vẫn là không muốn làm bậy.

Triều Ca khẽ cười, “Cháu cảm thấy khó khăn sao?”

Tần Huyền không thể phủ nhận gật đầu.

Triều Ca nhìn đáng vẻ của thằng bé, cúi đầu nhìn tin nhắn trên điện thoại Nhậm Nhiễm vừa gửi tới, “Cứ như thế nha, vậy chúng ta vừa đi vừa nói chuyện, đi đến khách sạn kia đi”.

“Chú Triều Ca, ý của chú là, chúng ta đi bộ đến đó sao?”, Tần Huyền trong giọng nói có vài phần không vui.

“Ừ, rèn luyện nhiều rất tốt cho thân thể”. Triều Ca cười híp mắt đuổi ra tay trái vẫn còn quấn băng gạc, “Hơn nữa tay chú bị thương, không mở được xe”.

Tần Huyền vội vàng đưa tay ra, nắm chặt tay trái Triều Ca, nhẹ nhàng đem ngón tay của anh đẩy ra, cúi đầu nhìn lòng bàn tay anh, “Chú à, lúc đó chú rất đau có phải không?”

Triều Ca vốn trong đáy mắt còn chút bồn chồn trong nháy mắt đều biến mất, anh ngồi xỏm xuống, cùng Tần Huyền nhìn thẳng, ánh mắt yên lặng dừng trên vẻ mặt băn khoăn của Tần Huyền, “Cùng lắm chúng ta có thể bắt xe đi”.

Về mặt buồn bã như bức tranh thu buồn của Tần Huyền nhất thời như mùa xuân trăm hoa đua nở, “Thật à?”

Triều Ca mỉm môi cười khê, hai hàng lông mày nhăn lại tức thì tán ra, như một bức tranh som thủy bình dị vui tai vui mắt.

Bạn đang đọc truyện *Có Phải Yêu Nhau Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Không Có Người Trả Lời Vấn Đề Của Tần Huyền

Mặc Nhiễm nhìn Triều Ca cùng Tần Huyền lên xe taxi, cô đi tới bên người Tống Dạ Huyền, “Xây ra chuyện gì, hai người lại cãi nhau?”

Tống Dạ Huyền thu hồi ánh mắt lại, “Cậu thấy mình giống như là người có chuyện gì sao?”

“Dạ Huyền, tay của cậu sao lạnh thế thế?” Mặc Nhiễm tiến lên kéo tay cô.

“Mình không có chuyện gì, vừa nãy hai người chưa về, mình liền ra ngoài tìm, mình đói bụng” Dạ Huyền nói một hồi, lén lút thở phào nhẹ nhõm, nở nụ cười với Mặc Nhiễm.

Mặc Nhiễm đưa tay cô đặt trong lòng bàn tay mình chà sát với tay mình “Thật không có chuyện gì?”

Dạ Huyền gật gù, trên mặt hiện lên nụ cười lười biếng, tùy ý ôm lấy tóc mình, có chút hồ hững nói “Đương nhiên là không có chuyện gì, A Nhiễm, cậu không phải là muốn ngăn cản mình, sau đó để Đường Triều Ca nhân cơ hội đem con trai mình đi bán chứ?”

“Cậu đúng là người phụ nữ không có lương tâm, trong mắt chỉ có con trai, đợi lát nữa mình cho con trai cậu chết vì no luôn” Mặc Nhiễm vừa tức giận vừa cười, cô biết với bộ dạng này của Tống Dạ Huyền, như thế chắc chắn là không sao rồi.

“Được, cậu cứ chờ mà xem, cậu nên mang theo nhiều tiền một chút” Dạ Huyền cười cợt, lôi kéo Mặc Nhiễm bắt taxi.

Trên thế giới này, cô có thể đem hết tâm tình giấu đi trước mặt bất cứ người nào, riêng chỉ có Đường Triều Ca, bởi vì anh là người hiểu cô rõ nhất, nhìn thấy cô đi ra ngoài, không đuổi theo cô, vì anh biết cô nhất định sẽ quay lại.

Bởi vì cô không muốn Tần Huyền khổ sở, càng không muốn để cho Mặc Nhiễm lo lắng, cho nên trong lúc tức giận mà chạy ra ngoài, nhưng sẽ quay lại, mặc kệ năm năm trước như thế nào, năm năm sau, Tống Dạ Huyền vẫn như thế.

Có lúc, cô thật sự hận chính mình quá nhẹ dạ.

Có lúc, cô cảm giác mình như một con rối để mặc cho anh nhào nắn trong lòng bàn tay, tùy ý thương thức, bất kể muốn trốn thoát, đều không thể trốn được.

Đến quán cơm, Triều Ca cùng Tần Huyền đã ngồi gọi món trước, đang đợi hai người, nhìn thấy Dạ Huyền từ trong xe bước ra, Tần Huyền vội chạy tới nhào vào trong ngực cô “Mẹ, mẹ thật tốt”

Nói thật, cậu cũng có chút chột dạ, nếu như Mặc Nhiễm nói cho mẹ biết chuyện cậu mua mì ăn liền, chà chà, thân thể nhỏ bé của Tần Huyền bỗng lạnh run.

“Con thật xấu, mẹ lúc nào thì quên con, Tần Huyền, tại sao con lại ôm đùi mẹ như thế?” Dạ Huyền kéo kéo tay con.

Có lúc, cô cảm thấy Tần Huyền thật quán lấy cô, cô rất vui vẻ, có lúc, có vẻ quá quán quít làm cô có chút bất an.

“Thay đổi, thay đổi, con sẽ lập tức tay đôi, mẹ, ở trên đường không cây ra chuyện gì chứ?” Tần Huyền có chút chột dạ nhìn cô, thừa dịp Mặc Nhiễm đang trả tiền taxi, cậu lập tức quán lấy mẹ.

Bộ dáng của Dạ Huyền không buồn không vui, làm cho Tần Huyền càng thêm lo, đối với cậu, khi mẹ tức giận sẽ không phân rõ phải trái, rất là tà ác a.

Dạ Huyền liếc mắt nhìn Đường Triều Ca cách đó không xa, thấy sắc mặt anh vẫn trầm tĩnh, ánh mắt vô tình liếc nhìn nơi khác “Đi nào, trẻ nhỏ không nên quan tâm chuyện của người lớn”

Mặc Nhiễm lúc này mới bước tới, nhìn thấy bộ dạng cẩn thận từng ly từng tý của Tần Huyền, không khỏi nở nụ cười. Tuy rằng rất nhiều người nói Tần Huyền và Dạ Huyền không giống nhau, thế nhưng từ cách cư xử xưng tụng tình, hai người cực kỳ giống, đặc biệt là sự gian trá, nhìn đáng yêu vô cùng.

“Dạ Huyền, cậu đừng như thế nữa, thêm mấy năm nữa, Tần Huyền cũng lớn, lúc đó sẽ cưới vợ sinh con, lúc đó, cậu chính là bà nội già nha”

“Mình già như vậy sao?” Dạ Huyền hừ nhẹ, đưa tay vuốt vuốt tóc.

Mặc Nhiễm nhẹ nhàng vỗ vỗ vai cô, ra hiệu cô nhìn Triều Ca ở phía xa “Cậu cho dù có già, nhưng Triều Ca cũng không trẻ mãi? Ánh mắt đặc biệt mong mỏi chờ mong thế, mình đứng giữa hai người, phỏng chừng trên người mình đã bị đục thủng mấy cái lỗ cũng nên”

Mặc Nhiễm nói, bước tới cạnh cô, đưa mắt liếc Tần Huyền một cái, tảng đá nặng trĩu trong lòng cậu lúc này rốt cuộc rơi xuống đất cái bịch.

“A Nhiễm, cậu làm luật sư, đúng là không lãng phí của trời” Dạ Huyền quang một ánh mắt căm giận tới.

“Mình từ trước tới giờ không có lãng phí tài hoa, mà tới nay cũng không ngoại lệ” Mặc Nhiễm cười có chút muốn ăn đòn, Dạ Huyền nhìn xuống muốn tiến lên đánh ta sự vọng động của cô, rốt cuộc Dạ Huyền mang Tần Huyền đi vào “Chúng ta đi thôi, gió bên ngoài rất lạnh”

Tần Huyền không rõ hỏi “Mẹ, làm gì có có?”

“Con tạo ra gió đó”

“....”

Dạ Huyền liếc mắt nhìn Triều Ca đang trầm mặc, Tần Huyền dường như càng ngày càng thích anh, Dạ Huyền cũng chỉ đành lòng áp chế sự mâu thuẫn trong lòng xuống.

Dạ Huyền lôi kéo Tần Huyền đi tới bên người Triều Ca, ánh mắt nhìn xa xăm của anh chợt thu lại, nắm lấy tay cô “Không vào đây nữa, chúng ta đi nơi khác ăn”

“Tại sao?” Dạ Huyền không rõ liền hỏi.

Triều Ca nhàn nhạt đánh giá cô, rồi liếc nhìn Tần Huyền “Em và Tần Huyền ở đây, cũng chỉ thêm khó xử mà thôi”

Tống Dạ Huyền đại khái đoán ra được chuyện gì “Không cần, Phật nói ‘Ngươi không vào địa ngục ai vào’, nếu là là kiếp số an bài, dù có trốn đến đâu, đều không thể tránh thoát được”

Dạ Huyền cũng không thèm nhìn tới phía sau, một tay dắt Tần Huyền, muốn mang cậu vào trong.

Tần Huyền cũng không hiểu rõ được ý của Tống Dạ Huyền, nhưng nghe đến từ Địa ngục, cậu vội vàng ôm lấy bắp đùi Triều Ca “Mẹ, con không muốn

vào địa ngục”

Triều Ca nhìn không được khoe miệng co rút, vốn định cười to, rồi lại như nhớ tới cái gì, liền mạnh mẽ đem nụ cười ép xuống.

Mặc Nhiễm ở một bên không kiêng dè chút nào cười rộ lên, hai mẹ con này, thật là một cặp trời sinh nha.

Tổng Dạ Huyền xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán, đi về phía trước, đèn quảng cáo sáng trưng, cô nói với Tần Huyền “Địa ngục làm gì có thể chứa người xinh đẹp như mẹ chứ? Tiểu Tần Huyền, con hôn mẹ một cái, mẹ sẽ không mang con tới địa ngục đâu”

Tần Huyền co giật khoe miệng, nỗ lực đưa mắt nhìn Triều Ca.

“Tần Huyền còn nhỏ, những chuyện này nó còn chưa hiểu đâu, trẻ con, từ từ mà dạy” Triều Ca đi tới, vỗ vỗ đầu Tần Huyền.

Tần Huyền nghe xong lời này, lập tức chân chó lên (tức là nịnh đó) “Mẹ, mẹ xem chú Triều Ca đã nói như thế rồi, mẹ cũng đừng ghét bỏ con”

“Xì, ai thêm ghét con”. Dạ Huyền hoảng hốt nhớ lại, hình như lúc này Đường Triều Ca nói, tựa hồ giọng điệu có vẻ ôn nhu, và cũng có thêm một phần trách nhiệm.

Một cái ý nghĩ bỗng nhiên nảy ra trong đầu rồi chậm rãi lắng đọng, Dạ Huyền đang chuẩn bị nói ra thì lại nhìn thấy Tần Huyền vô cùng thỏa mãn khi ở cùng Triều Ca, hai người đang thấp giọng thì thầm to nhỏ gì đó. Lời muốn nói lại nghẹn, đáy lòng cô thầm than thở.

Tần Dịch Phi đứng cách đó không xa, tầm mắt thu hết tình huống bên này, trên thực tế, anh so với Mặc Nhiễm và Tổng Dạ Huyền tới nơi này còn sớm hơn, cho nên đã tận mắt chứng kiến hết tất cả mọi chuyện.

Anh vẫn cho là, đối với Tần Huyền, anh đã coi như con mình, cho Tần Huyền một căn phòng tốt nhất, quần áo tốt nhất, trường học tốt nhất, ở trên thế giới này, nếu như còn có thể có người tốt hơn Tần Huyền so sánh với anh, người đó chỉ có thể là Tổng Dạ Huyền, anh vẫn cho là, trong đáy lòng Tần Huyền, ngoại trừ Tổng Dạ Huyền ra, trong lòng cậu anh vẫn trọng yếu nhất.

Vốn anh dự định ra nước ngoài một chuyến, nhưng trước khi lên máy bay, anh nhận được một tin nhắn nặc danh, trong đó có nội dung muốn anh tới nơi này xem trò hay.

“Tổng giám đốc, chúng ta có nên tới đón phu nhân và tiểu thiếu gia về?” Giọng nói Lâm Duy đứng bên cạnh vang lên, đánh gãy suy nghĩ của Tần Dịch Phi.

Tần Dịch Phi đưa mắt nhìn Lâm Duy “Không nên”

Lâm Duy không rõ lắm “Nhưng thưa tổng giám đốc. . .”

“Cậu ở đây đi” Tần Dịch Phi nói xong liền nhấc chân bước tới mấy người Tổng Dạ Huyền.

Tổng Dạ Huyền đối mặt cùng với Triều Ca, tất nhiên không thấy người ở phía sau mình, mà Tần Huyền và Triều Ca đứng cùng hướng, cho nên khi Tần Dịch Phi bước lại gần đây, Tần Huyền cảm giác được sự bối rối.

Đường Triều Ca, cậu rất thích, vì chú ấy mang đến cho cậu sự ấm áp cùng vui vẻ, quan trọng hơn chú ấy là người mà mẹ cậu thích, còn Tần Dịch Phi là người mà trong năm năm nay cậu gọi là ba ba

Tần Dịch Phi cách Tổng Dạ Huyền chừng năm bước chân liền ngừng cước bộ lại, Tổng Dạ Huyền dường như phát hiện ra điều gì, nụ cười trên mặt chợt dừng lại, đưa mắt nhìn Đường Triều Ca, sau đó theo ánh mắt anh, chậm chậm xoay người lại. . .

Bốn người tầm mắt cùng nhìn Tần Dịch Phi, tình cảnh ấm áp bất chợt hạ xuống do sự xuất hiện của Tần Dịch Phi. Trên môi Tần Dịch Phi hiện lên ý cười nhàn nhạt, đầu tiên nhìn Tổng Dạ Huyền, tiện đà đảo qua Đường Triều Ca, cuối cùng rơi lên người Tần Huyền.

“Tần Huyền, lại đây, về nhà cùng ba ba nào”

Trên mặt Tần Dịch Phi không hiện ra chút cảm xúc vui mừng nào, nhưng cũng không nhìn ra sự tức giận.

Tần Huyền nắm chặt ống quần Triều Ca, rồi đột nhiên buông lỏng, rồi lại nắm chặt lại, như là sợ phải bước lên phía trước, rồi như lại muốn bước lên. . . (ý đoạn này là cậu đang phân vân không biết nên đi tới Tần Dịch Phi hay là ở lại với Triều Ca)

Dần dần, lòng bàn tay cậu đầy mồ hôi, nhưng người lớn thì lại khác, bọn họ không có phản ứng nào cả.

“Ba ba, nếu như con đi với ba, ba có thể hứa với con là đừng làm khó mẹ và chú Triều Ca được không? Tần Huyền không hiểu chuyện của người lớn, nhưng con nguyện ý làm đứa con trai ngoan của ba ba, chỉ cần ba ba để mẹ và chú Triều Ca hạnh phúc, Tần Huyền nguyện đồng ý thay mẹ ở bên cạnh ba ba cả đời”

“Tần Huyền!”

“Tần Huyền!”

Hai giọng nữ hô vang lên, Tần Huyền nhìn về phía Tống Dạ Huyền “Mẹ, có phải là con bất hiếu không? Con làm vậy, có tính là đang hiếu kính với cha mẹ hay không?”

Không có người trả lời vấn đề này của Tần Huyền, Tống Dạ Huyền chỉ cảm thấy mũi đau xót, nước mắt nhịn không được mà tràn ra...

Bạn đang đọc truyện *Có Phải Yêu Nhau Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 77: Em Không Nên Dem Chuyện Tần Huyền Giấu Anh!

“Tôi nghĩ, hẳn là phải đồng ý”. Giọng nói Triều Ca vang lên nhẹ nhàng trên đầu Tần Huyền, lần quần trong gian phòng mang theo nhàn nhạt uy nghi, còn có một chút không cho phép lơ là kiêu ngạo cùng tán thưởng.

“Chú Triều Ca”. Tần Huyền có chút mừng rỡ nhìn về phía Đường Triều Ca.

Triều Ca sờ sờ đầu thẳng bé, đáy mắt nở nụ cười, “Nhưng nam tử hán đại trượng phu, vì phụ nữ mà khóc cũng không phải là chuyện đáng khích lệ”.

“...”

“Cảm động khóc cũng là khóc, vì cũng là rơi lệ”. Triều Ca cười, đem Tần Huyền ôm lên, tiến đến trước mặt Tống Dạ Huyền, “Trông chừng mẹ cháu cho tốt, chú đi một chút sẽ quay lại”.

Nói đoạn, Triều Ca đem Tần Huyền trong tay đưa đến lồng ngực Tống Dạ Huyền.

(▽) Triều Ca, anh cho rằng tiểu tử này có thể trông chừng được người phụ nữ của mình hay sao!!!

“Nói chuyện một chút được không?”. Triều Ca đi vài bước tới trước mặt Tần Dịch Phi, chân thành cười, đón gió mà vẫn đứng thư thái, hiện tại khiến cho trái tim Tống Dạ Huyền như sắp chui lên cổ họng.

“Đương nhiên, vừa vặn tôi cũng có một số chuyện muốn nói với anh”. Tần Dịch Phi liếc mắt nhìn Tống Dạ Huyền, rồi lại đem ánh mắt chuyển qua trên người Đường Triều Ca, không thể không thừa nhận, chuyện này từ lúc bắt đầu đến giờ anh vẫn chỉ đóng vai nhân vật phụ không chút ấn tượng, giờ khác này lại càng cảm thấy trên người ngọt ngào khó chịu.

Hai người đi đến một chỗ cách xa chỗ ban nãy, Tần Dịch Phi liếc mắt nhìn thoáng qua vẻ trầm mặc của Đường Triều Ca, “Chiến thắng tối qua quả là đẹp!”

Đường Triều Ca khẽ cau mày, nhếch miệng lộ ra ý cười nhàn nhạt xem như là thừa nhận.

“Đương nhiên, tối nay cũng vậy thôi”. Tần Dịch Phi nói, “Nhưng không biết người chưa từng bại trận như anh nghe con trai mình gọi người khác là cha trong lòng sẽ cảm thấy như thế nào?”

Đáy mắt Tần Dịch Phi hiện lên một vẻ cực kì châm chọc.

Đường Triều Ca làm cho anh ta không thoải mái, anh ta cũng không lý gì để Đường Triều Ca được thoải mái, Tống Dạ Huyền trước mặt cố chấp thừa nhận người đàn ông này coi như vật trân quý, anh ta lập tức khiến hắn không dễ chịu gì!

Ánh mắt Đường Triều Ca vốn chốc chút do dự, đột nhiên trầm hẳn xuống, “Có một số người từ khi sinh ra số phận đã được an bài, giống anh và tôi. Cũng có vài thứ từ nhỏ tôi đã nắm giữ, mà những thứ đó anh dù có hao phí hết tâm tư thủ đoạn cũng không thể nào chiếm được! Tần Dịch Phi, tôi nói rất đúng có phải không?”

“Anh có ý gì?”. Tần Dịch Phi quan sát ánh mắt Đường Triều Ca lộ ra một tia khiếp sợ.

Đường Triều Ca cười cười, đi về phía trước hai bước, tiến đến trước mặt anh ta, nhẹ nhàng nở nụ cười, “Nghe Lăng Phong nói, hôm nay anh muốn đến gặp tôi?”

Ánh mắt Tần Dịch Phi từ xa xa thu trở về, “Thì ra quả nhiên là anh”.

Triều Ca cười không nói gì.

Tần Dịch Phi thấy anh cười như vậy nhất thời hiểu rõ. Khi đó, rõ ràng anh đã gọi điện thoại muốn cho Tần Huyền cùng Tống Dạ Huyền lên báo, nhưng là giống như có người vội vàng sắp xếp, từ trước tới giờ chưa từng có ai có thể động tới Tần Huyền, mà Tống Dạ Huyền bên người đàn ông kia cũng chỉ là một bóng lưng mờ mờ.

Khi đó anh buồn bực mất tập trung, làm sao có tâm tư để ý tới điều kì lạ trong đó, bây giờ nghĩ lại quá nửa là do người đàn ông này đã giờ trò!

“Tôi sẽ ly hôn với Tống Dạ Huyền, thế nhưng xin anh nhớ kỹ, không phải tôi thừa nhận tôi không bằng anh, tôi muốn Tống Dạ Huyền từng chút từng chút một thấy rõ được con người anh, từng chút từng chút một hận anh, từng chút từng chút một dẫn dắt anh. Đường Triều Ca, ngày hôm nay Tần Huyền vì Tống Dạ Huyền mà giúp anh, ngày khác Tống Dạ Huyền cũng sẽ vì Tần Huyền mà căm hận anh, hai mẹ con bọn họ tính cách là như vậy, so với tôi anh càng nên hiểu điều này mới phải”.

Triều Ca cực kỳ xem thường, “Anh cho rằng tôi là anh, sẽ xem con trai của người khác như con trai ruột của mình mà nuôi dưỡng? Tần Dịch Phi, có biết vì sao năm năm sau vẫn không thể ly hôn không? Anh mặt ngoài tỏ ra bá đạo nhưng kỳ thực chẳng qua là vì che giấu nhu nhược trong xương tủy!”

“Cho dù như vậy cũng tốt hơn so với anh, đến tận bây giờ vẫn chưa biết thế nào là mạnh mẽ!”. Tần Dịch Phi không tức giận, trái lại cười cực kỳ thoải mái, “Đường Triều Ca, anh trong đáy lòng cô ấy cũng chỉ đến thế”.

Nhìn dáng vẻ nặng nề của Đường Triều Ca, tâm tình Tần Dịch Phi đột nhiên tốt hẳn lên, thậm chí cười lớn đi tới trước mặt Tống Dạ Huyền, “Đơn xin ly hôn, anh sẽ bảo người chuẩn bị, mấy ngày này em vẫn nên trở về đi! Hai người không về, trong nhà rất vắng vẻ”.

Ngữ khí Tần Dịch Phi vô cùng chân thành cùng ôn nhu, ánh mắt rơi trên người Tần Huyền, xem ra, càng quyến luyến cùng không nổi.

Tống Dạ Huyền cố ý tránh ánh mắt của anh ta, “Tôi mấy ngày này muốn đến nhà Mặc Nhiễm chơi, nếu như anh thật sự muốn Tần Huyền, nếu như thằng bé không phải đi học, tôi sẽ dẫn nó đến thăm anh”.

“Cũng được”. Tần Dịch Phi giống như là mới phát hiện ra sự tồn tại của Mặc Nhiễm vậy, vội vàng xoay người lại, nhìn về phía cô, “Mặc luật sư, nhờ cô chiếu cố vợ con tôi”.

Mặc Nhiễm tự cho mình làm luật sư bảy năm qua, gặp những vụ án ly hôn nhiều không đếm xuể, nhưng một đôi vợ chồng như thế này đến ly hôn, xác thực là lần đầu. Mặc Nhiễm tự nghĩ đến, nếu như đem vụ án ly hôn này ra tòa, nếu như Tần Dịch Phi lấy thái độ này ra tòa, như vậy Tống Dạ Huyền chẳng phải là nữ chủ đáng phi nhổ trong lịch sử sao!

Dù là như vậy, Mặc Nhiễm vẫn trịnh trọng gật đầu, “Tần tiên sinh nói giỡn rồi, tôi cùng Dạ Huyền vốn là bạn bè, đây là việc tôi phải làm, Tần tiên sinh, ngài có thể yên tâm”.

Ngài nhanh đi nhanh cho, không tiễn!

Mặc Nhiễm tận đáy lòng yên lặng thầm thì!

Tần Dịch Phi đem về mặt của Mặc Nhiễm vào trong đáy mắt, đang muốn xoay người rồi đi, lại nghe được phía sau âm thanh có chút non nớt của Tần Huyền vang lên.

“Ba, ba....”

Tần Dịch Phi bước chân dừng lại, một hồi lâu mới xoay người, “Còn có chuyện gì?”

Tần Huyền le lưỡi một cái, từ trong lồng ngực Tống Dạ Huyền nhảy xuống, đi tới trước mặt Tần Dịch Phi, từ trong túi sách móc ra một tờ giấy, “Đây là bài thi của con, thầy giáo bảo phụ huynh kí tên, nếu như tự mình ký tên sẽ bị thầy giáo phạt đứng”.

Ánh mắt Tần Dịch Phi đầy thỏa mãn dừng lại trên bài thi, lộ ra ý cười nhàn nhạt, từ trong túi rút ra cây bút, cực kỳ thật lòng tiêu sái ký tên mình lên mặt sau tên của Tần Huyền.

“Như vậy được chưa?”

Tần Huyền gật đầu, đem bài thi cẩn thận từng ly từng tý một gấp kỹ, chạy đến nhét vào một cuốn sách giáo khoa bỏ vào trong túi sách, Dạ Huyền đi tới giúp Tần Huyền đem cặp sách cất đi.

“Tần Huyền, ba phải về rồi, lúc ba không có mặt, phải thay ba chăm sóc mẹ con thật tốt!”

Tần Huyền tiến lên, hôn lên mặt anh một cái, “Ba, ba phải chú ý an toàn”.

Tần Dịch Phi như vô số lần trước đó nở nụ cười, sau đó liếc mắt nhìn Tống Dạ Huyền, tiện đà xoay bước nhanh chóng hướng vào bóng đêm đi mất.

Anh ta đến nhanh, đi lại càng nhanh, bước đi cũng nặng nề hơn.

Nhìn bóng Tần Dịch Phi đã đi xa, Tống Dạ Huyền dường như có chút buồn ngủ, “Tần Huyền, con nhớ kỹ, Tần Dịch Phi mãi mãi là ba con, trừ phi có một ngày không nhận con nữa, biết không?”

Tần Huyền có chút khó khăn nhìn về phía Triều Ca đã đi tới bên người, “Chú Triều Ca làm sao bây giờ?”

“Hôm nào mẹ suy nghĩ kỹ, sẽ nói cho con biết”.

“...”

“...”

“...”

Cửa khách sạn, Tống Dạ Huyền cùng Mặc Nhiễm đã đem Tần Huyền đi vào, Triều Ca lấy cớ có việc một mình ở lại nhìn Tần Dịch Phi lên xe, lúc này mới bắt điện thoại, “Lăng Phong, đi thăm dò một chút tối nay Tần Dịch Phi đi đâu, lần trước để cậu làm việc đó, về sau phải xử lý sạch sẽ”.

Mặc Nhiễm cùng Dạ Huyền, hai người mang theo Tần Huyền vừa bước vào phòng khách liền nhìn thấy Tống Dạ Nghiêu dắt theo một người phụ nữ mặc một chiếc áo đỏ cực kỳ xinh đẹp đi từ phía đối diện tới, Tần Huyền đứng giữa hai người cảm thấy bất đắc dĩ vô cùng, bữa cơm tối nay thật sự chờ thật khó khăn a!

Sớm biết vậy, cậu đã nhẫn nhịn ăn đồ đông mỳ kia rồi!

Dạ Huyền siết chặt lấy tay Tần Huyền, có chút bất an. Mặc Nhiễm mắt lạnh lùng nhìn người nhìn người phụ nữ kia một lát, lại quay đầu liếc nhìn Tống Dạ Nghiêu có chút men say, bước xa một đoạn tới trước, thẳng tay cho Tống Dạ Nghiêu một lòng bàn tay!

“Bốp_____”

Ánh mắt Tống Dạ Huyền từ trên người Tống Dạ Nghiêu chuyển qua người Mặc Nhiễm, nhìn quanh đại sảnh một vòng, cuối cùng bất đắc dĩ rơi xuống trên người Tần Huyền, ngay tại thời điểm hai mẹ con nhìn nhau, lại nghe thấy âm thanh Mặc Nhiễm vang lên, “Tống Dạ Nghiêu, anh thật làm cho tôi mở mang kiến thức!”

Tống Dạ Huyền yên lặng nắm tay, mở mang hiểu biết không phải cậu là mình mới phải!

“Tống tổng, anh không sao chứ?”. Người phụ nữ áo đỏ muốn kiểm tra thương thế Tống Dạ Nghiêu, lại bị Tống Dạ Nghiêu đẩy ra, “Cô đi về trước, ngày mai tôi sẽ đi tìm cô”.

Người phụ nữ kia nhìn thấy trên mặt Tống Dạ Nghiêu có mấy phần từ chối, không khỏi có chút không vui, nhưng lại bị vướng vào loại ánh mắt giết người từ Mặc Nhiễm, không thể làm gì khác hơn là giảm cao dép rồi đi.

Nhìn thấy người phụ nữ kia cuối cùng cũng coi như đi khuất tầm mắt, Mặc Nhiễm trên mặt đầy mây đen lúc này mới tản đi mấy phần, nhưng khi quay đầu lại nhìn thấy ánh mắt bị che khuất của Tống Dạ Nghiêu, trên mặt lại thoáng qua vẻ lung túng.

Tống Dạ Nghiêu tựa hồ cũng cảm giác được bầu không khí lúng túng như vậy, nhưng ngẩng đầu nhìn thấy Đường Triều Ca đã đẩy cửa đi vào, giữa hai hàng lông mày lộ ra vẻ cực kỳ lo lắng, “Dạ Huyền, em theo anh ra đây một lúc”.

Trải qua chuyện tối hôm qua, Tống Dạ Huyền vốn không muốn để ý đến anh, nhưng nhìn bộ dạng Mặc Nhiễm hận không thể đem cô cùng Tống Dạ Nghiêu đuổi đi, lại không thể làm gì khác hơn là phần nộ theo Tống Dạ Nghiêu đi về một góc phòng khách.

Đối diện với Tống Dạ Nghiêu ánh mắt đột nhiên trong trẻo, Tống Dạ Huyền đáy lòng sáng ngời, “Anh, anh không có say?”

Tống Dạ Nghiêu gật đầu, xem như là cho cô đáp án. Tống Dạ Huyền tốt nghiệp đại học xong, thường xuyên say rượu, Tống Dạ Nghiêu có lúc từ công ty về cũng sẽ cùng cô uống, thế nhưng mỗi một lần Tống Dạ Huyền tỉnh lại thì đều đang ở phòng của mình.

“Dạ Huyền, có người đang theo dõi chúng ta”. Tống Dạ Nghiêu sợ Tống Dạ Huyền không tin, tôi nói tiếp, “Tống thị có mười một phần trăm cổ phần đã bị người ngoài mua rồi!”

“Tại sao lại như vậy?”. Âm lượng Dạ Huyền đột nhiên tăng cao, lại bị ánh mắt cảnh báo của Tống Dạ Nghiêu làm cho đè nén xuống nỗi khiếp sợ, “Anh, chuyện này rốt cuộc là như thế nào?”

Tại sao đột nhiên lại bị người khác thu mua nhiều cổ phần như vậy, lẽ nào thật sự chính là do việc cô ly hôn mà ra?

Dạ Huyền có chút bất an nhìn về phía Tống Dạ Nghiêu.

“Nguyên nhân cụ thể anh đang cho người đi điều tra”, đáy mắt Tống Dạ Nghiêu hiện ra một chút âm u, “Chuyện này không được nói cho bất cứ ai, kể cả Mặc Nhiễm. Dạ Huyền, nếu Tần Huyền không phải con trai Tần Dịch Phi, nếu như hai người ly hôn, hãy lập tức mang Tần Huyền rời đi”.

“Anh, anh không trách em sao?”. Dạ Huyền nghe thấy tim mình đập thành thịch.

Tống Dạ Nghiêu lắc đầu, “Dạ Huyền, cho dù Tống thị không còn, em vẫn là em gái duy nhất của anh, Tần Huyền là cháu trai duy nhất của anh, nếu như ngay cả hai người cũng không bảo vệ nổi, những thứ này có là gì. Dạ Huyền, anh là anh trai ruột của em, em không nên đem chuyện Tần Huyền giấu anh!”

Bạn đang đọc truyện *Có Phải Yêu Nhau Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 79: Để Sau Này Cha Con Quen Biết Nhau...

Mặc Nhiễm rời đi không bao lâu, Triều Ca cũng cầm áo khoác đi ra phía bên ngoài, vừa đi tới cầu thang, liền nghe thấy có tiếng gọi vang lên.

“Triều Ca...”

Thấy người phía trước dừng lại, Lục Húc Nghiên vội chạy chậm đuổi theo, “Triều Ca, chuyện tối hôm qua, em không phải cố ý, anh, anh sau đó không sao chứ?”

Lục Húc Khiên cẩn thận từng chút một nhìn Đường Triều Ca, ánh mắt dừng lại ở trên tay trái anh, đáy lòng hiện lên một tia đau đớn.

“Có thể khỏe mạnh đứng ở chỗ này, còn có thể có chuyện gì?” Đường Triều Ca thu lại tâm tình của mình, nhìn thấy âu phục trên tay Lục Húc Nghiên, có chút không vui nhún mày, “Các người tại sao lại ở chỗ này?”

“Lộ Xa dẫn em tới, Triều Ca, anh đừng nóng giận, em tối qua cũng chỉ là nhất thời mà xui quỷ khiến để anh bị thương là em không phải...” Lục Húc Nghiên lời còn chưa nói hết nước mắt đã bắt đầu trào ra bên ngoài.

Triều Ca hừ nhẹ cổ họng một tiếng, cắt ngang Lục Húc Nghiên, “Nếu như không thích Hoắc Trạch, Lộ Xa cũng không tới. Các người cũng có thể cân nhắc chuyện này cùng nhau. Chuyện kia đã là quá khứ, nhiều năm như vậy Lộ Xa cũng có thể buông tay. Xử lý xong mọi chuyện bên này, tôi sẽ dẫn Tống Dạ Huyền rời đi, đến lúc đó chúng ta một nhà ba người hoan nghênh các người”.

Lục Húc Nghiên vừa nghe tới một nhà ba người, vốn có chút hồng hồng hai mắt, lúc này đã rung rung khổ sở khóc rống lên...

“Triều Ca, anh tối hôm qua, lẽ nào sau đó đi tìm cô ta, các người...”

Lục Húc Nghiên có chút không thể tin nổi, tối hôm qua sau khi rời dạ tiệc từ thiện, xảy ra sự việc kia, Triều Ca bỗng nhận được điện thoại, có một người khách hàng quan trọng cần anh tự mình tiếp đón, mà khách hàng kia thích nhất phẩm rượu.

Lục Húc Nghiên cảm thấy mình tìm được một cơ hội, liền gọi điện thoại tìm Lộ Xa mượn chìa khóa, sau khi khách hàng rời đi, lén lút tiến vào.

Đường Triều Ca tư lượng cũng không cao, thời điểm tiễn khách hàng kia rời đi thì có chút say rồi, những vấn đề cố chấp ngồi trong phòng khách uống rượu. Cô ta thừa dịp anh đi lấy thêm rượu, lén lút thả thuốc vào ly rượu của anh, lại lén lút dùng nước hoa mà Tống Dạ Huyền vẫn yêu thích. Sau đó chuyện xảy ra đương nhiên đúng ý, nhưng không ngờ tới lúc đó Tống Dạ Huyền lại xông vào đúng thời điểm mấu chốt!

Điều làm cô ta đau lòng nhất chính là Triều Ca nói ra “Một nhà ba người!”

Chỉ có điều là sau một đêm, anh liền bắt đầu ảo tưởng muốn một nhà ba người ư?!

Triều Ca đang muốn mở miệng, tiếng cười Lộ Xa có chút u ám truyền tới, “Xem ra sau khi cậu vui vẻ gió xuân, hiện tại tâm tình không tồi”

“Húc Nghiên, cô đi về trước, tôi có việc muốn nói riêng với Lộ Xa”. Triều Ca liếc mắt nhìn Lộ Xa, mang theo một tia không cảm xúc làm người ta uất giận, thời điểm quay đầu nhìn về phía Lục Húc Nghiên lại khôi phục lại nét ôn hòa vốn có.

Lục Húc Nghiên liếc mắt nhìn Lộ Xa, “Nhưng mà Triều Ca, anh còn chưa nói rõ ràng, anh vừa nói một nhà ba người, anh cùng Tống Dạ Huyền đã...”

Không hỏi cho rõ ràng, cô ta sẽ không từ bỏ ý định. Anh tại sao có thể ở cùng Tống Dạ Huyền sau đó phát sinh cái gì, rồi lại liền như vậy dễ dàng như ăn cháo đẩy cô ta ra ngoài.

“Tần Huyền”, Triều Ca lẳng lặng liếc mắt nhìn Lục Húc Nghiên, “Chuyện này Hoắc Trạch hẳn cũng rõ ràng, nếu như cô thật sự muốn biết có thể đi hỏi Hoắc Trạch”.

Triều Ca giờ khắc này một lòng đều đặt ở trên người Lộ Xa, đối với Lục Húc Nghiên anh không muốn quá qua loa, cũng không muốn quá tích cực, phương pháp duy nhất vẫn là đẩy cô ta ra ngoài thì tốt hơn.

Về phần Hoắc Trạch, Hoắc Trạch chỉ ít sẽ lắng nghe Lục Húc Nghiên.

Lục Húc Nghiên còn không kịp hỏi kỹ, Đường Triều Ca đã đi qua cô ta xuống dưới cầu thang. Thời điểm Lộ Xa đi ngang chỗ Lục Húc Nghiên, cầm lấy áo âu phục trên cánh tay cô ta rồi nhẹ nhàng vỗ vỗ lên vai Lục Húc Nghiên, “Đợi lát nữa muốn đi nơi nào, tự mình nói với tài xế đi”.

Lộ Xa nói, cũng cười đuổi theo Đường Triều Ca.

Màn đêm thâm trầm, như là màu sắc quần áo Đường Triều Ca thường mặc, cũng là màu sắc Đường Triều Ca thích nhất, mà trong đêm tối yên tĩnh như

vậy, như vậy đen thẳm, lại làm cho lòng người sinh ra mấy phần run rẩy, mấy phần căng thẳng.

Lộ Xa cùng Đường Triều Ca cứ như vậy đối diện nhau, tựa hồ đang độ xem ai mở miệng trước.

“Cậu sẽ không cứ như vậy mà nhìn tôi đến tận bình minh chứ?”. Lộ Xa lên tiếng, trên mặt kia là vẻ u đăm khi nét vui đã dĩ nhiên đi xa, mang theo nhàn nhạt cô đơn, còn có một tia xót xa.

“Chuyện Lục Húc Nghiên tôi qua, tôi có thể cho rằng cô ta tự nghĩ ra, không có chừng mực, nhưng sự việc Tần Dịch Phi ngày hôm nay, anh thế nào cũng phải cho tôi một lời giải thích”.

Ý cười trên khóe môi Lộ Xa xuất hiện, đối với ánh mắt lạnh như băng kia của Đường Triều Ca, anh có một chút không quen, “Anh chẳng qua chỉ là khuyên bảo Tần Dịch Phi cái chuyện khổ sở vì tình của cô thư ký kia mà thôi, những chuyện khác anh cái gì cũng không làm!”

Triều Ca hừ nhẹ, nếu như sự tình đều đơn giản như vậy là tốt rồi!

“Lộ Xa, anh nên nhớ tôi đã từng nói tôi đã tới giới hạn. Tôi có thể mặc kệ anh dùng phương thức gì, thế nhưng anh không thể làm tổn thương cô ấy!”. Triều Ca âm thanh rầu rĩ, “Tôi có thể giúp anh, cũng có thể lật đổ anh”.

Ánh mắt Lộ Xa đang bình yên rốt cục từng chút từng chút một rút đi, “Tần Dịch Phi cùng cô ấy ly hôn không phải là điều cậu hy vọng sao? Khiến cho Tần Dịch Phi ly hôn, không phải là điều cậu luôn hy vọng sao? Tôi khi nào đã thương tổn Tống Dạ Huyền của cậu. Đường Triều Ca, vì đạt được mục đích, trực tiếp sử dụng thủ đoạn không phải là nguyên tắc trước sau như một của cậu sao? Cậu khi nào bắt đầu làm việc như vậy do dự rồi!”

Triều Ca xoay người, đưa lưng về phía Lộ Xa, “Chuyện của tôi cùng cô ấy, tôi sẽ tự mình xử lý, mười một phần trăm cổ phần Tống thị đã nằm trong tay anh, việc anh phải làm là tra cho ra tung tích không rõ ràng của ba mươi hai phần trăm cổ phần kia! Về phần Tần Dịch Phi, tôi sẽ đích thân xử lý”.

Suy nghĩ của Tống An Khang quả nhiên rất kín đáo, đem ba mươi bốn phần trăm cổ phần cho con trai Tống Dạ Nghiêu, để hắn làm người thừa kế tiếp quản Tống thị, đồng thời lại đưa số còn lại ba mươi hai phần trăm cổ phần cho một người khác, không công khai thân phận của hắn, tựa hồ là quyết định quái dị, thế nhưng nếu như đối mặt với cục diện bị thu mua, thì lại không thể không khiến cho người ta hao tổn một phen tâm tư suy nghĩ.

“Có thể là cho Tống Dạ Huyền không?”. Lộ Xa đã điều tra chuyện này mấy ngày nhưng vẫn là tư liệu tuyệt mật. Tòa nhà Tống thị ngoại trừ Tống Dạ Nghiêu không có ai hiểu rõ, mà Tống Dạ Nghiêu lại càng miệng kín như bưng.

Đường Triều Ca lắc đầu, “Sẽ không. Cô ấy từ trước đến giờ chán ghét nhất những phân tranh trên thương trường như thế này, làm sao có thể giữ số cổ phần này? Chuyện Tần Huyền, anh khiến người ta nghĩ là do Lăng Phong, chuyện này anh trước hết hãy đi thăm dò, cho dù Tống Dạ Nghiêu biết là anh cũng không sao”.

Lộ Xa đứng lẳng lẳng một lát. Tuy rằng Đường Triều Ca nói không sai, thế nhưng mọi người cũng sẽ phải thay đổi. Mặc dù năm đó đơn thuần thắng thắn như Tống Dạ Huyền hiện nay không phải cũng đem thân phận Tần Huyền giấu cho thật kỹ vậy sao?

Nhưng thấy bộ dáng Đường Triều Ca một mực tin tưởng, Lộ Xa biết, loại suy đoán anh không thể nói ra chỉ có thể đi tìm chứng cứ.

“Để Lăng Phong đi thăm dò chuyện này, sẽ không làm chuyện bé xé ra to hay không?”

Đường Triều Ca xoay người lại, liếc mắt nhìn Lộ Xa, “Con trai tôi, vẫn còn muốn hiểu rõ thêm, để sau này cha con quen biết nhau...”.

Mấy chữ cuối cùng, vì Đường Triều Ca bước đi xa dần, Lộ Xa nghe có chút không rõ ràng.

Vén vén chỉ bằng một ngày ra đời, liền nhận định rõ thân phận Tần Huyền, có phải hay không có chút vội vàng, có chút thực sự không chân thật...

Dạ Huyền vốn là cảm mạo lại lần nữa, tối hôm qua lại là một đêm ngủ không ngon, sáng sớm Tống Dạ Nghiêu phát hiện cô không đứng, căn dặn cô uống thuốc xong, rồi tự mình đưa Tần Huyền đi học.

Khi Tần Dịch Phi gọi điện thoại đến, Dạ Huyền còn ở trên giường nghỉ ngơi, chuông điện thoại di động vang lên không ngớt, cô còn tưởng rằng là Tống Dạ Nghiêu, nhắm hai mắt nhận điện, mở miệng nói, “Anh, em đang uống thuốc, hiện tại đang nghỉ ngơi, anh có thể thương xót, đừng tiếp tục dẫn vật em?”

Đầu bên kia điện thoại, Tần Dịch Phi nặng nề một trận, “Là anh, em cảm mạo?”

Nghe giọng nói này, Dạ Huyền một hồi lâu sau mới phục hồi lại tinh thần, vội nhìn về phía điện thoại di động, lúc này mới ngượng ngùng nói, “Hừm, có chút, xin lỗi, em cho rằng là anh trai em, anh ấy quan tâm quá đến mức muốn bệnh, từ trước đến giờ gọi điện như vậy chỉ có mình anh ấy, chuyện này Tần Huyền cũng biết”.

Dạ Huyền quay về điện thoại, thật lòng giải thích một hồi lâu, đầu bên kia điện thoại Tần Dịch Phi không có đáp lời cô. Cô không khỏi nhìn về phía điện thoại di động, vẫn đang hiển thị trò chuyện.

“Tần Dịch Phi, anh có nghe không?”

“Ừ, cảm mạo đã khá hơn chút nào chưa?”. Giọng nói Tần Dịch Phi mang theo một tia mềm mại khác với trước kia, nghe tới như vậy dĩ nhiên hòa thuận, khiến cho lòng người thấy khoan khoái.

Dạ Huyền xoa xoa mũi, “Tốt lắm rồi, hôm nay anh tìm em có việc gì?”

“Vốn chuẩn bị muốn cùng em nói chuyện ly hôn, thế nhưng sức khỏe em không tiện, vậy chờ em khỏe hơn một chút rồi lại bàn đi”.

“Ách, làm sao mà hôm nay, anh không phải xuất ngoại sao?”. Dạ Huyền xoa xoa huyệt thái dương, lẽ nào cô nhớ nhầm?

Âm thanh Tần Dịch Phi cười nhẹ nhàng truyền tới, “Xem ra cảm mạo thật sự làm em bị hồ đồ rồi, chiều hôm qua xác thực là chuẩn bị xuất ngoại, thế nhưng là tạm thời có một số việc làm lỡ, liên hệ người khác đi, em tối qua còn gặp anh, sẽ không quên chứ?”

Có thể là do cảm mạo, sự đề phòng trong lòng người ta vốn thấp, Dạ Huyền nghe xong những lời này của Tần Dịch Phi, dĩ nhiên không có chút gì cảm thấy đây là khiêu khích, “Ừm, vậy ngày mai em đến tìm anh”.

Đầu bên kia điện thoại, Tần Dịch Phi cũng đáp một tiếng, “Được”.

Ánh mắt Dạ Huyền lẳng lặng rơi vào bên trên góc cửa sổ, nhìn ánh mặt trời một tia rồi lại một tia từ rèm cửa sổ chiếu vuông góc vào trong phòng, ánh sáng êm dịu, khiến người ta cảm thấy đặc biệt ấm áp an bình.

Khi Tần Dịch Phi đang muốn ngắt điện thoại, lại nghe được âm thanh của Dạ Huyền lần thứ hai vang lên, “Đúng rồi, Tần Dịch Phi, anh biết Kevin tiên sinh sao?”

“Em nhìn thấy anh ta?”

Mặc dù tiếp xúc cùng Tần Dịch Phi không nhiều thế nhưng như vậy thấy rõ sự phẫn nộ cùng cảm giác thù hận khiến Tống Dạ Huyền khá là kinh ngạc. Trong ấn tượng của cô, Tần Dịch Phi tuy rằng từ trước đến giờ bá đạo, thế nhưng là người làm việc, đều muốn để lại cho đối thủ một con đường sống, vừa xem như là đồng tình, tiếp theo là tỏ ra mình là người hòa phóng.

“Cũng không tính là nhìn thấy, em luôn cảm thấy sự việc kia có chút quái dị, nhưng lại không nói ra được bất thường ở chỗ nào?”. Dạ Huyền đem tóc cuốn vào đầu ngón tay, nằm ở trên giường, liền như vậy lẳng lặng cùng Tần Dịch Phi nói rõ việc ngày hôm trước gặp phải Lăng Phong.

“Hay là có người giả mạo, cũng khó nói”. Đầu bên kia điện thoại, âm thanh Tần Dịch Phi nghe không ra hi vọng.

Dạ Huyền lập tức phản đối, “Sẽ không, Tần Dịch Phi, anh ta cũng coi như là đã duyệt qua vô số người hạng A, mà những người đó để lộ ra khí phách, tuyệt đối sẽ không sai”. Dạ Huyền nói tới chỗ này, trong âm thanh lại thu nhỏ lại, “Khi đó em cho rằng anh biết anh ta”.

Bạn đang đọc truyện *Có Phải Yêu Nhau Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Chăm Chỉ Học Tập Cho Thật Tốt, Mỗi Ngày Được Ở Trên Lầu

Tần Dịch Phi che giấu ý cười cúp điện thoại, đã có người tận lực che giấu thân phận, anh cũng không ngại tiếp đến cùng, trò chơi này bởi vì thân phận của Đường Triều Ca mà đã trở nên thú vị.

Tống Dạ Huyền không biết, trong xương Tần Dịch Phi anh ta kỳ thực rất ham chơi, còn dám đem tất cả ra ngoài để chơi nữa.

Nhìn thời gian cuộc trò chuyện 9 phút 41 giây, Tống Dạ Huyền ném điện thoại di động tới góc giường, lại trở mình, nhưng không làm sao ngủ được.

Lần này dường như đã có thể loại bỏ hết đề phòng trong lòng cô, có thể thẳng thắn gọi cho Tần Dịch Phi một cuộc điện thoại.

Không ngủ được, Tống Dạ Huyền nghĩ muốn rời giường, muốn ly hôn cùng Tần Dịch Phi, vấn đề đầu tiên chính là chuyển nhà, đối với cô không vấn đề gì nhưng nơi đó còn có đồ chơi của Tần Huyền, xem ra cô phải bận rộn một chuyến!

Khi Dạ Huyền còn chưa mặc xong quần áo, liền nghe thấy tiếng điện thoại di động vốn bị ném qua một bên lần thứ hai vang lên. Cô liếc nhìn số điện thoại, nửa phút sau vẫn là nhắc lên nhận.

“Dạ Huyền, anh ở dưới cửa nhà em”.

Dạ Huyền sững sốt một lát, trong đầu còn đang lo lắng ý tứ của những lời này, người nào đó đã đi đến ngoài cửa phòng, cô tức giận giậm chân, đối mặt với người đàn ông này, cô thực sự là nửa phần đều không thể trốn tránh.

Làm khó cô không đắn đo chút nào đến vô cùng đáng thương, rồi lại nói lời tràn ngập tình thâm ý nặng. Anh rõ ràng cái gì cũng đều chưa có làm nhưng trong đầu của cô đã hiện ra cảnh tượng anh đang đứng ở ngoài nhần nhục chịu đựng chờ cô mở rộng cửa lớn, thật là làm cho cô không cách nào tiếp tục cùng anh tranh đấu.

“Chờ một chút, em ra mở cửa”. Dạ Huyền quay trở về phòng khoác một bộ quần áo lên người, lúc này mới lê dép đi xuống dưới lầu.

Di Hoa nhìn thấy cô đi xuống, vội ngừng động tác trên tay lại, “Cô chủ, cô mặc trang phục này muốn đi đâu vậy? Bên ngoài rất lạnh, cô còn đang bệnh...”

“Không có chuyện gì đâu, di Hoa, tôi chỉ muốn đi mở cửa, một người bạn đang đợi bên ngoài, lát nữa sẽ trở vào, trước tiên đi giúp tôi đi chuẩn bị chút đồ ăn tiếp khách”. Không đợi di Hoa nói hết câu, Dạ Huyền đã giải thích.

Không mang theo một chút vớ vẩn, giọng điệu trầm ổn, khiến cho di Hoa cảm thấy, hiện tại, tính khí thỉnh thoảng sẽ đột nhiên tức giận của tiểu thư đã không còn, tiểu thư đúng là đã lớn rồi, trưởng thành rồi.

“Vâng, cô chủ, vậy cô mau trở lại”.

Tổng Dạ Huyền gật đầu, tiếp tục lê dép đi về phía cửa chính. Ngoài cửa lớn, một thân áo khoác màu đen thẳng tắp đứng ở đó, các loại cửa sắt lớn chậm rãi mở ra, Đường Triều Ca tay trái quần đầy băng gạc từ bả vai buông xuống cúp điện thoại.

Dạ Huyền vội cúi đầu liếc mắt nhìn điện thoại trong tay, cuộc trò chuyện kéo dài 1 phút 43 giây.

Hai người đứng thẳng đối mặt đứng sừng sững một lúc lâu, Dạ Huyền hắng nhẹ cổ họng một tiếng, “Vào đi, bên ngoài hơi lạnh”.

Mới nói, cô đã xoay người đi vào trong nhà trước.

Triều Ca lập tức bước vài bước theo sau, cùng Tổng Dạ Huyền sóng vai đi vào nhà, “Em lớn rồi, trưởng thành hơn rất nhiều”.

Dạ Huyền nghe xong những lời này, đáy lòng chợt cảm thấy đau xót, “Tân Huyền cũng đã năm tuổi, em không phải lớn hơn mà là đã già đi rồi”.

Triều Ca nghe xong những lời này cúi đầu nhìn cô một cái, đem áo khoác cởi ra, cẩn thận khoác lên trên người cô, hai người lại sóng vai đi tiếp.

Dạ Huyền một mực không trở về phòng, di Hoa không thể không sai người chỉnh nhiệt độ trong phòng cao hơn một chút, mặc cho cô đem Đường Triều Ca từ trong phòng quay trở ra, sau khi ăn cơm trưa xong, Triều Ca bắt cô đi ngủ trưa, cô mới ngoan ngoãn trở về phòng của mình.

Đường Triều Ca ngồi trên giường của cô, lặng lẽ nhìn hình dáng cô đang ngủ.

Tổng Dạ Huyền cũng không phải là người con gái đẹp nhất mà anh đã từng gặp qua, nhưng là người con gái làm anh dao động nhiều nhất. Năm năm trước, cô cũng đều là rất trực tiếp, trực tiếp dùng vui sướng đau buồn nhất để diễn tả tâm tình của cô, đem tất cả quá khứ của cô nói cho anh. Mà năm năm sau, một mặt Tổng Dạ Huyền trước mặt người khác tỏ ra tùy ý lười biếng, tiêu sái tự tại, ngoại trừ Tân Huyền, cô chưa từng biểu lộ sự quan tâm đặc biệt đến người nào, mặt khác, đại khái cũng chỉ có thời điểm đi vào giấc ngủ như vậy mới dờ xuống tâm tình phòng vệ, giữa hai hàng lông mày kia nhàn nhạt hiện ra ưu tư.

Yêu một người, từ xưa đến nay không phải là tình cờ, mà anh hiểu rõ, cô là người thích hợp nhất với anh.

Lúc di Hoa đẩy cửa đi vào, nhìn thấy Triều Ca còn nắm tay Tổng Dạ Huyền trong tay mình, nhẹ nhàng cười cầm canh đang bùng trong tay đi sang một bên

“Cô chủ đã rất lâu rồi không được vui vẻ như vậy.”

Nghe thấy giọng nói, Đường Triều Ca vội quay đầu lại, “Có một số việc nói xin lỗi có lẽ là quá muộn, thế nhưng chuyện của quá khứ, tương lai sẽ không tái diễn.”

Di Hoa cũng không vì như vậy mà đối với Triều Ca nói lời ân cần thể hiện sự quan tâm vô cùng, “Cậu chỉ cần biết rằng cậu là người vô cùng quan trọng với cô chủ là tốt rồi. Cô ấy còn đang bệnh, quần áo còn chưa thay, liền muốn đi mở cửa, chuyện như vậy rõ ràng cô chủ chỉ cần ở trong phòng tùy tiện gọi một tiếng sẽ có người ra mở cửa cho cậu, nhưng cô chủ vẫn tự mình đi ra, kể cả thiếu gia cũng chưa từng được đối xử như vậy.”

Nhìn hai người nắm tay nhau, di Hoa bỗng nhiên cảm thán, “Phụ nữ một khi có con liền hi vọng cuộc sống có thể yên ổn, hi vọng chồng mình có thể thông cảm, thời điểm sinh bệnh có người ở bên cạnh, lúc ăn cơm có người chăm sóc, khi buồn tẻ có người trò chuyện... Tôi không hiểu suy nghĩ của những người trẻ tuổi thế nào, thế nhưng chúng tôi trước kia, trước khi kết hôn, đều không được nhìn thấy mặt chồng, không phải cũng đều sống với nhau cả đời sao?”

Nhìn đi Hoa cùng giọng nói đã đi ra ngoài, Triều Ca bỗng nhiên nắm chặt tay Tống Dạ Huyền.

Trong giấc mộng Tống Dạ Huyền ước chừng nhận ra được, lông mày bỗng nhiên nhíu chặt, “Tần Huyền, đừng nghịch.”

Triều Ca nhìn đáng vẻ cô nắm tay trái vung loạn một mạch không khỏi bật cười, rồi tiến lên, nhẹ nhàng đem tay trái Tống Dạ Huyền nhét lại trong chăn, lại đưa cánh tay phải tới trong chăn, chính mình cũng ngồi lên giường.

Bởi vì Tống Dạ Nghiêu hiện thời còn đang bận học, Tần Huyền buổi chiều tan học dĩ nhiên không có ai đi đón, điều này làm cho cậu bé hết sức bất mãn, một loại cảm giác từ nhân vật chính nhất thời đã biến thành nhân vật phụ tự nhiên sinh ra.

Bởi vậy, sau khi gọi xe trở về nhà, cậu bé liền đem túi sách hướng về trên ghế sa lông ném một cái, tự mình đi lên lầu, muốn cùng Tống Dạ Huyền lý luận.

Cho dù Tống Dạ Huyền sinh bệnh, Tống Dạ Nghiêu tặng ca, Đường Triều Ca tay cũng bị thương, Tần Dịch Phi muốn ly hôn, nhưng vì cái gì người phải chịu đựng lại chính là nó?

Thời điểm tan học không ai đi đón nó hết.

Đã quên sự tồn tại của thằng bé rồi mà!

Tần Huyền một cước liền đá văng cửa phòng Tống Dạ Huyền ra, “Mẹ, tại sao mẹ lại không cần tới con rồi!”

Tống Dạ Huyền vẫn còn đang ngủ, một tiếng này của Tần Huyền cũng đặc biệt lớn, không chỉ có suy nghĩ sâu sắc của Đường Triều Ca bị cậu bé đánh tan mà Tống Dạ Huyền cũng bị dọa cho tỉnh dậy.

“Tần Huyền, mẹ cháu đang bệnh”, Đường Triều Ca thoáng cử động thân hình, nhưng vẫn không thả tay Tống Dạ Huyền ra.

“Ôi, chú Triều Ca, tại sao chú lại ở nhà cháu?”, Tần Huyền vừa nói xong bỗng nhiên liếc mắt nhìn ra ngoài cửa sổ sắc trời có chút âm u, “Quả nhiên là trời muốn mưa, mẹ liền muốn lập gia đình sao?”

Triều Ca đối với việc dùng từ ngữ linh tinh của Tần Huyền đã quen, đưa mắt nhìn về phía Tống Dạ Huyền.

“Đừng nhìn em, đây tuyệt đối không phải do em dạy thằng bé”, mặt Dạ Huyền cũng đen lại, “Tần Huyền, ngày mai mẹ muốn nói chuyện với cô giáo con!”

“Cô giáo con để con cùng mẹ trước tiên nói chuyện!”, Tần Huyền một mặt chính khí không chút sợ hãi nào nhìn về phía sắc mặt không vui của Tống Dạ Huyền.

Tần Huyền bỗng nhớ tới, có một lần đi học cô giáo đột nhiên hỏi các bạn nhỏ, lúc nào cha mẹ của bọn nó sắc mặt không tốt nhất.

Có bạn nhỏ bảo là khi cảm phieu điểm, cô giáo rất vui mừng, có bạn nhỏ lại bảo là khi cha mẹ nhìn thấy thời điểm mình nghịch ngợm, cô giáo như trước vẫn rất vui mừng. . . Sau đó, có một bạn nhỏ hơi khác thường giơ tay đứng lên, thằng nhỏ nói nó thâm nhất chính là mỗi lần khi về nhà nhìn thấy cha mẹ không biết đang cùng nhau làm gì, cha nó sẽ thẳng tay đem nó đá ra khỏi phòng.

Sắc mặt cô giáo bắt đầu biến thành món rau cải.

Khi càng lúc càng có nhiều bạn nhỏ tán dương thời điểm như vậy, mặt cô giáo đã muốn xanh xao tái mét!

Tần Huyền cẩn thận vừa liếc mắt nhìn Đường Triều Ca, vừa liếc nhìn Tống Dạ Huyền, “Mẹ, sắc mặt mẹ như vậy lẽ nào chính là do con đánh vỡ chuyện tốt trong truyền thuyết của hai người sao?”

Tần Huyền yên lặng sử dụng câu nói vừa mới học được cách đây không lâu từ mấy bạn nhỏ có kinh nghiệm.

Triều Ca muốn giải thích, nhưng anh nên giải thích thế nào? Nên giải thích như thế nào?

Hỏi từ năm tuổi của người khác cũng là như vậy???

“Con không phải làm hỏng chuyện tốt của mẹ, con là làm hỏng cửa của mẹ, còn có trời muốn mưa, mẹ phải lập gia đình, là con nói ý đó sao? Tần Huyền, con không có gắng học tập cho thật tốt, mẹ liền. . .”, Dạ Huyền nhất thời không không thể diễn đạt được hết ý, buộc phải nhìn về phía Triều Ca.

Tần Huyền nhảy vào, “Mẹ muốn như thế nào?”

“Mẹ liền để con ở dưới lầu!”

O(¬▽*)♪))¬▽*)O này, chăm chỉ học tập cho tốt cùng ở dưới lầu có quan hệ gì?

Triều Ca vừa há mồm, lại không hề phát ra một tiếng động.

“Vậy mẹ để con ở dưới lầu đi, muốn bây giờ sao? Con lập tức đi khuôn đồ!”, Tần Huyền nói, đã nghĩ chuồn khỏi phòng.

Đường Triều Ca tay mất lạnh lẽ, vội tiến lên, lại xách thùng bé trở về.

“Sáng sớm không đưa cháu tức rồi?”

Nghe Đường Triều Ca nói xong, Tần Huyền lúc này mới quay đầu đi chỗ khác, giả vờ từng trải hừ một tiếng, “Không phải!”

“Vậy tại sao làm ầm ĩ, còn đá cửa phòng, đá xong rồi con còn muốn bán mình làm xiếc?”, Dạ Huyền tựa ở trên giường, nhìn Tần Huyền bị Đường Triều Ca xách trở về hừ hừ lên tiếng.

“Vậy mẹ cũng không đi đón con! Vẫn là con tự đi xe về, nói cẩn thận đưa đón con đến trường, tan học đây sao?”, Tần Huyền có chút oan ức, nhớ năm đó khi vừa mới đi nhà trẻ, là ai nói hiện tại bọn buôn người nhiều, muốn bảo đảm an toàn cho nó.

“Nếu như con không nhớ rõ địa chỉ nhà, nếu như con bị người xấu đánh thuốc mê mang đi, nếu như con bị người ta bán đi vùng núi... người lớn nói, quả thực đều là lừa gạt trẻ con đi”. Tần Huyền tự biên tự diễn, tựa hồ đáng thương đến mức tận cùng.

Dạ Huyền nghe lời của thằng bé, vốn có chút tức giận, hiện tại tất cả đều không còn.

“Sau đó vẫn là chú nói đưa cháu đến trường” Triều Ca đem Tần Huyền để xuống, cùng Tần Huyền mặt đối mặt nhìn thẳng, “Nam tử hán đại trượng phu nói cháu dù sao vẫn cứ tin tưởng đi!”

Tần Huyền xoa xoa mũi, “Vậy mẹ cháu không có việc gì làm có thể hay không bị thất nghiệp?”

“Nấu cơm cho cháu cũng tính là một nghề, cháu thấy sao?” Triều Ca vuốt cái đầu nhỏ của thằng bé, mang theo một tia thăm dò.

Anh muốn hiểu rõ Tần Huyền, càng muốn bù đắp sự thiếu thốn tình thương của người cha cho Tần Huyền.

Bạn đang đọc truyện *Có Phải Yêu Nhau Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Bò Tường Cũng Phải Chui Vào

Tần Huyền còn chưa kịp trả lời, Tống Dạ Huyền đã vén chăn lên, trong tay nắm dép, xuống giường, “Hai người các người đến tốt cùng là có nghe tôi nói gì không?”

Quần áo, cái dưới giường, cái dưới ghế của một lớn, một nhỏ hai người là muốn cô....

Tần Huyền rất nhanh tránh khỏi Tống Dạ Huyền, tiếp theo chạy ra khỏi phòng ngủ, trước khi đi còn nói một câu: “Mẹ, con đi làm bài tập đây, mẹ và chú Triều Ca cứ chậm rãi thương lượng”

Cậu bé mặc kệ Tống Dạ Huyền nghĩ gì, chỉ cần bọn họ yêu thương cậu là được rồi!

Tống Dạ Huyền cùng Triều Ca náo loạn một trận, đợi tới khi trời tối Triều Ca mới rời khỏi, Dạ Huyền thì sao cũng được nhưng Tần Huyền nhất định muốn giữ anh ở lại, Tống Dạ Huyền không thể không dủ, lúc này Tần Huyền mới đáp ứng để Triều Ca rời đi

“Kỳ thực con cũng không phải không thích chú ấy, chỉ là mẹ tức giận lên, chú Triều Ca lúc nào cũng nhường nhịn cả”. Tần Huyền nhìn bóng lưng người kia dần dần hòa vào đêm tối, đứng ở gần Tống Dạ Huyền ngập ngừng nói.

Tống Dạ Huyền tựa ở trên khung cửa, vuốt đầu Tần Huyền “Tần Huyền, con là muốn tạo phản sao?”

Tần Huyền ôm chặt bắp đùi Tống Dạ Huyền, làm nũng “Không dám không dám, mẹ, con thích mẹ nhất rồi! Con yêu mẹ nhất...”

Triều ca nghe âm thanh từ phía sau truyền đến, trên mặt nổi lên ý cười nhu hòa, tiếp tục đi về phía trước, đi không bao lâu liền nhìn thấy Lăng Phong đang đứng ở bên cạnh xe chờ mình.

“Ông chủ, có một số văn kiện cần ngài xử lý” Đường Triều Ca vừa ngồi lên xe, Lăng Phong liền đem một loạt văn kiện đặt tới trước mặt anh.

“Ừm”. Triều Ca nhận lấy, mở máy vi tính ra, ngón tay linh hoạt gõ trên bàn phím, Lăng Phong quay đầu liếc nhìn chỗ ngồi phía sau Đường Triều Ca, thấy anh đã hoàn toàn bận rộn với công việc, liền đem tốc độ xe hơi chậm chậm lại.

Lăng Phong là trợ lý đặc biệt của Đường Triều Ca, mấy ngày trước bị Đường Triều Ca vội vã gọi về nước, mà chuyện thứ nhất, bắt đầu từ Tống gia cứu thân thể của Tần Huyền, cũng điều ra tất cả mọi thứ liên quan đến Tần Huyền.

Anh không hiểu, nếu Đường Triều Ca đã suy đoán thân phận Tần Huyền tại sao không trực tiếp đi đến bệnh viện xét nghiệm ADN, mà muốn loanh quanh một vòng, gọi anh từ bên kia về xử lý chuyện này.

Triều Ca đang bẽ bộn, giọng nói Lăng Phong bỗng vang lên ““Ông chủ, nhìn thấy Tần Dịch Phi đi tới hướng Tổng gia. Anh ta hình như nhìn thấy chúng ta rồi.”

Đường Triều Ca ngừng tay một chút, một hồi lâu sau, Triều Ca tựa hồ là nghĩ rõ ràng cái gì nói, “Theo anh ta.”

“Nhưng anh ta là chồng danh chính ngôn thuận với Tống tiểu thư, bây giờ đã là buổi tối...” Lăng Phong nói đến phần sau, có chút chột dạ,

Nhìn chỗ ngồi phía sau, sắc mặt Đường Triều Ca đã đổi, Lăng Phong âm thầm không khỏi âm thầm nguyên rửa mình, thật ngu ngốc, năm năm, hơn 1800 đêm rồi nha!

Triều Ca đang xem phiên thị trường chứng khoán ngày hôm nay, đem mấy vi tính gấp lại, móc ra điện thoại ra: “Dừng xe ở đây đi, cậu chó có lên tiếng.”

Đường Triều Ca gọi cho Tống Dạ Huyền, một tay cầm điện thoại một tay lật xem tư liệu, Lăng Phong đưa mắt nhìn trong gương chiếu hậu, rốt cục anh phát hiện ra chuyện tốt, ông chủ của anh vừa nói chuyện yêu đương vừa làm việc nha.

Điện thoại kết nối không bao lâu, Đường Triều Ca liền nghe tiếng Tống Dạ Huyền có chút thờ hồng học, “Sao thế, để quên đồ à?”

“Ừm.” Triều Ca trả lời một câu, lật tư liệu tay như trước không dừng lại.

“Quên cái gì?” Tống Dạ Huyền nghe lời này, ở trong phòng bắt đầu đi loanh quanh, không ngừng tìm kiếm đồ vật không thuộc về không gian này

Đường Triều Ca đang muốn mở miệng, lại nghe thấy đầu bên kia điện thoại, âm thanh Tần Huyền truyền tới, “Mẹ, mẹ có muốn xuống hay không, ba ba đến rồi.”

“Mẹ đang bận, con nếu không làm bài tập, trước hết cùng ba ba tán gẫu vài câu đi.” Dạ Huyền nói, liền vui đầu tiếp tục ở trong phòng tìm kiếm, “Quên cái gì, Triều Ca anh nói đi!”

“Không có chuyện gì, có thể là anh nhớ lầm, để anh tìm xem.” Triều Ca cầm bút nhẹ ký lên giấy tên của mình rồi nói thêm “Anh đang bận tí”

“Vậy anh làm đi, em có chút việc, chốc nữa anh nhớ thì gọi điện thoại cho em”

Dạ Huyền nói, sau đó liền cúp điện thoại, đi xuống dưới lầu.

Quả nhiên như Tần Huyền nói, Tần Dịch Phi đang ngồi ở trong phòng khách, Dạ Huyền hít sâu một hơi, trên mặt cố gắng nở nụ cười, lúc này mới hướng dưới lầu đi xuống.

“Sức khỏe đã khá hơn chút nào chưa?” Tần Dịch Phi nhìn thấy cô xuống lầu liền đi đến, liếc mắt nhìn thấy Tống Dạ Huyền đang nắm điện thoại trong tay, lại tự nhiên nghĩ đến cái gì, ánh mắt hơi kinh ngạc chút rồi lại thu về.

“Tốt lắm rồi, ngủ một buổi chiều là ổn, anh làm sao đột nhiên tới nơi này?” Dạ Huyền vừa nói hết lời, lại cảm thấy không tốt lắm, “Xin lỗi, ý của em là, anh đã ăn cơm tối chưa?”

“Tống Dạ Huyền, buổi tối em chuẩn bị đồ đạc, anh ngày mai dẫn em đi một chỗ, đại khái ba ngày mới có thể trở về.” Tần Dịch Phi nhìn cô, lộ ra một ánh nhìn chăm chú chưa bao giờ có

“Ba ngày?” Dạ Huyền có chút không rõ, “Sao lâu như vậy?”

“Em không đồng ý?”

“Không phải,” đúng lúc này, điện thoại di động trong tay Dạ Huyền có một tin nhắn, hiếu kỳ, cô cúi đầu liếc mắt nhìn tin nhắn, đọc nhanh như gió xem xong, rất nhanh đã xem xong, cô mím môi, trả lời lại tin nhắn, “Trong nhà đang có khách, đợi lát nữa em gọi điện thoại cho anh.”

“Em có việc gấp?” Tần Dịch Phi quan sát động tác của Tống Dạ Huyền, vẫn còn ngồi vào trên ghế salon, làm bộ không nhìn thấy bất cứ thứ gì.

“Không có chuyện gì đâu, ba ngày thì ba ngày”. Dạ Huyền đem điện thoại nhét vào trong túi, đứng lên muốn rót nước cho Tần Dịch Phi. Cô nói: “À, Tần Huyền đang làm bài tập, nên không thể xuống gặp anh được”

Tần Dịch Phi ngồi ở trên ghế salon hưởng thụ sự ôn nhu của Tống Dạ Huyền, “Không có chuyện gì, cho dù em thật sự không để con tới gặp anh, anh cũng không sẽ để ý.”

Tống Dạ Huyền không quen cùng Tần Dịch Phi nói chuyện như vậy, mà hai người đang ở trong phòng khách, lại không tìm được đề tài nói chuyện, tin nhắn của Triều Ca tới không ngừng, Dạ Huyền một bên nhìn tin nhắn, một bên đối mặt Tần Dịch Phi, có vẻ hơi lực bất tòng tâm.

“Muộn rồi, anh đi về trước, em buổi tối nghỉ ngơi thật tốt, ngày mai anh tới đón em.” Tần Dịch Phi liếc mắt nhìn đồng hồ trên tường, kim đồng hồ chỉ

đúng bảy giờ tối.

Dạ Huyền cũng theo ánh mắt của anh nhìn thấy thời gian, có chút lúng túng nói tiếp, “Vâng, anh cũng ngủ ngon.”

Tần Dịch Phi nhìn cô một cái, chỉ mong anh mau chóng đi về.

Tổng Dạ Huyền yên lặng soạn tin nhắn “Anh thắng.”

Nhìn thấy tin nhắn Tổng Dạ Huyền gọi tới, giữa hai lòng mảy Triều Ca đang lo lắng lúc này mới dịu xuống, bận bịu để điện thoại đi động xuống, tiếp tục làm việc.” Lãng Phong, lái xe đi theo Tần Dịch Phi, tôi có chuyện muốn nói với anh ta”

“Ông chủ, ngày hôm nay tôi mới mua xe này !” Không thích hợp để ngài dùng để trút thù hận

Anh không phải người mù, người phía sau đang làm gì, anh lại không phải không nhìn thấy.

“Được rồi, tôi lái xe đi”

Lãng Phong dù là ngoài miệng cùng đáy lòng đều trăm ngàn lần không muốn, nhưng vẫn đem xe lái đến cách chỗ Tổng gia không xa, sợ Tần Dịch Phi không tìm được bọn họ, Đường Triều Ca còn cố ý để Lãng Phong vẫn nổ máy xe và sáng đèn.

Tần Dịch Phi có thể nói là không tốn sức chút nào liền tìm đến xe Đường Triều Ca, đem xe của mình đến bên cạnh xe Đường Triều Ca: “Ai thắng ai thua, bây giờ chưa thể biết được.”

“Nhưng nhất định sẽ không là anh!” Đường Triều Ca cũng không ngẩng đầu, tiếp tục công việc trong tay.

Tần Dịch Phi liếc mắt nhìn anh, có chút căm tức quay đầu đi chỗ khác, “Lái xe!”

Nhìn xe Tần Dịch Phi nhanh chóng đi xa, tảng đá trong lòng Lãng Phong cuối cùng cũng coi như để xuống, “Ông chủ, chúng ta hiện tại có thể đi chưa?”

“Không cần, tôi lập tức muốn đem những chuyện này xử lý xong, cậu mang về là tốt rồi.” Triều Ca hạ bút ký tên, tốc độ so với hồi nãy còn nhanh hơn, âm thanh tờ giấy chuyển động cùng âm thanh bàn phím không dứt bên tai.

Sau khi Tần Dịch Phi đi, Tổng Dạ Huyền đi tới phòng Tần Huyền giúp con làm bài tập, lại nói chuyện một chút, nhìn Tần Huyền tắm xong, rồi đi ngủ, lúc này mới đi về phòng của mình.

“Dạ Huyền, muộn như vậy, còn chưa ngủ?” Tổng Dạ Nghiêu vừa về, vừa vịn đi tới lầu.” Bệnh đã khá hơn chút nào không?”

“Tốt lắm rồi, em đang chuẩn bị đi ngủ đây”, sau đó cô sững sờ một chút, “Anh, anh mới về.” Dạ Huyền ngáp một cái, nhìn đáng vẻ nghiêm nghị của Tổng Dạ Nghiêu, đáy lòng không khỏi có chút lo lắng.

Tổng dạ Nghiêu gật đầu, “Vậy thì tốt, nghe nói có khách tới nhà, Dạ Huyền, nếu như em còn tin tưởng anh, nên cách xa Đường Triều Ca một chút đi.”

“Tại sao?” con buồn ngủ của Dạ Huyền lập tức giảm xuống, có chút không rõ nhìn về phía Tổng Dạ Nghiêu.

Tổng Dạ Nghiêu nhìn Tổng Dạ Huyền một cách thân thiết, trên mặt vẻ nghiêm túc đã giảm xuống, “Không có tại sao, anh chỉ hi vọng không tiếp tục phát sinh sai lầm như với Tần Dịch Phi, Dạ Huyền, em mới ly hôn phải thận trọng cân nhắc tương lai của mình, em đã 27 tuổi, còn có thể có bao nhiêu cái ‘năm năm’ nữa.”

“Vâng, em sẽ thận trọng cân nhắc, anh cứ yên tâm đi, chuyện bên ngoài em không giúp được cái gì, thế nhưng em sẽ tận lực bảo vệ chính mình và Tần Huyền thật tốt, không khiến anh bận lòng.” Dạ Huyền cũng không có suy nghĩ gì nhiều, chỉ nghĩ Tổng Dạ Nghiêu là đang quan tâm cô.

“Em biết điều đó là tốt rồi, thời gian không còn sớm, em nghỉ sớm một chút.” Tổng Dạ Nghiêu liếc mắt nhìn đồng hồ đeo tay, hướng thư phòng trên lầu ba đi đến.

“Anh, anh đừng để quá mệt mỏi, ngủ ngon.” Dạ Huyền liếc mắt nhìn bước chân trầm trọng Tổng Dạ Nghiêu, không biết có phải hay không mình bị ảo giác, luôn cảm giác Tổng Dạ Nghiêu có chuyện giấu mình.

Dạ Huyền mang theo nghi vấn, đi về phòng, vừa đi vào cửa, liền bị ai đó ôm, Dạ Huyền đang muốn há mồm kêu cứu, người phía sau liền chặn môi cô lại.

Hơi thở ấm áp quen thuộc ở trên môi, Dạ Huyền thừa dịp đẩy tay ra, muốn tránh xa khỏi anh nhưng lại bị anh bắt lại.

Anh liếm khoe môi của cô, mềm nhẹ như lông chim, có một chút nước, ở trong đêm tối, anh cảm giác tim của mình đập liên hồi.

“Để em bật đèn.” Dạ Trách không được, đành mở miệng nói.

Cô không có thói quen ở trong bóng tối, lại càng không có thói quen có anh bên cạnh mà không được nhìn thấy anh.

“Bật đèn dễ dàng bị người ta phát hiện.” Đường Triều Ca ở bên tai cô nhẹ nhàng cười nói, hai người nhìn chăm chú như vậy, trong đêm tối thân thể dán vào nhau, loại cảm giác đó càng thân mật.

Dạ Huyền suýt chút nữa kinh ngạc thốt lên tiếng, “Anh làm sao buổi tối lại còn chạy tới nơi này, anh không phải là lén lút bò tường vào chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Có Phải Yêu Nhau Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 82: Em Sẽ Không Dùng Thuốc, Em Sẽ Trực Tiếp Nhào Lên

Triều Ca nhẹ nhàng nở nụ cười, xem như là ngầm đồng ý đáp án “Dạ Huyền, anh không nở bỏ em.”

Rõ ràng đang trong bóng đêm, trong phòng một màu đen kịt, một tay anh ôm cô vào trong lòng, một tay nâng cằm cô lên, nhẹ nhàng hôn lên môi cô, hơi thở quen thuộc lần thứ hai tập kích đến, luồng khí ấm áp xoay bao vây lấy cô, Dạ Huyền bị anh áp lên trên tường, mắt không nhìn thấy, các giác quan khác đặc biệt trở nên rõ ràng hơn.

Cô nghe thấy trên đầu ba, âm thanh gầy da Tống Dạ Nghiêu dẫm lên cầu thang, từng bước từng bước, dần dần tới gần bọn họ, Dạ Huyền bối rối đánh tới Đường Triều Ca, ra hiệu anh đi mau, cô thật không dám tưởng tượng, nếu như Tống Dạ Nghiêu phát hiện trong phòng cô có một người đàn ông thì về mặt sẽ như thế nào!

Triều Ca làm như mất diếc tai ngơ tự do hôn môi cô, dần dần hướng phía dưới hôn tới, nút áo ngủ chẳng biết lúc nào bị anh mở ra, tay của anh dĩ nhiên dò xét đi vào, nắm chặt nơi mềm mại trước ngực cô, Dạ Huyền bị anh làm động tác như thế, đột nhiên la lên, mà ngoài cửa, tiếng bước chân càng gấp gáp hơn “Dạ Huyền, em làm sao thế?”

Âm thanh Tống dạ Nghiêu ở ngoài cửa vang lên, cách một cánh cửa, nhưng Dạ Huyền không cách nào trả lời Tống dạ Nghiêu. Môi của cô dĩ nhiên bị Đường Triều Ca ngăn chặn, tay của anh còn tùy ý làm loạn, trán Dạ Huyền chảy ra từng tang mồ hôi, muốn giục Đường Triều Ca, nhưng hai tay đã bị anh nắm lấy, không thể tránh thoát được

Không nghe được tiếng trả lời, Tống Dạ Nghiêu càng thêm hoảng hốt, cửa bị gõ đến vang lên, “Dạ Huyền, em ở trong phòng có làm sao không?”

Nghe thấy tiếng mở cửa của Tống Dạ Nghiêu, Đường Triều Ca lập tức buông môi Tống Dạ Huyền ra, nói vào tai cô, “Nói với anh ấy em vừa nằm mơ.”

Tiếng nói của anh vào lúc này mang theo một loại sức mạnh vô biên.

Dạ Huyền dùng mắt trừng trừng Đường Triều Ca, lại nghĩ cách nói lý do không mở cửa, dù sao trừng cũng không nhìn thấy, suy nghĩ một hồi cô cắn bả vai anh, nghe thấy tiếng hít mạnh của anh mới nhả ra: “Anh, em không có chuyện gì, vừa rồi nằm mơ thôi, giờ tỉnh rồi.”

Tống Dạ Nghiêu ở ngoài cửa lúc này mới an tâm hơn, cũng không định mở cửa nữa, “Vậy thì tốt, Dạ Huyền, em nên đi phòng Đường Triều Ca.”

Dạ Huyền nghe xong, đáy lòng bỗng nhiên sáng ngời, quả nhiên là anh em!

Đang muốn mở miệng thì cảm giác được phía dưới mát lạnh, Dạ Huyền đột nhiên thức tỉnh, thoát đi kiểm chế tay, mạnh mẽ nắm anh một cái, “Biết rồi, anh đi ngủ đi”

Dạ Huyền không đưa tay lau mồ hôi, cô nên đi phòng, mà câu nói này Tống dạ Nghiêu nên nói sớm hơn một chút mới đúng!

“Ừ, có chuyện gì thì gọi anh” Tống Dạ Nghiêu nói, gầy da xẹt qua mặt đất, nghe âm thanh anh dần dần đi xa, đáy lòng Tống Dạ Huyền mới thở phào nhẹ nhõm, mà tay Đường Triều Ca vào lúc này cũng lui ra.

“Anh...” Dạ Huyền bị động tác bất thành linh của anh dọa cho phát sợ, nếu như lúc này bật đèn, nhất định có thể nhìn thấy trên mặt cô lúc này một mảnh đỏ bừng.

“Anh chờ em ly hôn, chờ tới thời điểm em gả cho anh...” Đường Triều Ca nói, lại ở trên trán của cô ấn xuống một cái hôn.

Dạ Huyền xoa xoa mũi, không biết vì sao, bọn họ hiện tại không phát sinh cái gì hẳn là tốt, nhưng Dạ Huyền mơ hồ cảm thấy không vui, đúng và sai, trong nháy mắt cô không phân biệt được.

“Được rồi, anh buổi tối bò tường vào đây, chính là nói với em, đợi em ly hôn, thế nhưng chuyện tới qua thì sao?”

Dạ Huyền vừa nói ra lời này lập tức liền hối hận, cô vốn ăn ngay nói thật, nhưng làm sao cô lại cảm giác được mình giống như đang ghen.

Trong không gian áp bức, Tống Dạ Huyền cảm thấy hơi thở của Đường Triều Ca thổi lên trên mặt mình, nơi bị hơi thở của anh thổi qua, nhiệt độ nóng lên, qua hồi lâu, giọng nói quen thuộc rơi xuống bên tai, “Dạ Huyền” Triều Ca nhẹ nhàng kêu một tiếng, tiếp theo đó là cảm giác ôm ấp quen thuộc, không khí cực kì quyến luyến, “Anh không nỡ lòng bỏ em rời đi.”

“Đường Tống Đường, Triều Ca Dạ Huyền Triều Ca, Đường Tống Tống, Triều Ca Dạ Huyền Dạ Huyền, ” Trong giọng nói Triều Ca xen lẫn tiếng thở dài rất khẽ “Những năm gần đây, anh đều không quên, cũng không dám quên.”

Không có ánh đèn, hai người cứ như vậy ôm lấy nhau, khi nói chuyện cũng tựa hồ đặc biệt có thể mở rộng cửa lòng, “Chuyện của khuya hôm trước em đừng nghĩ nhiều”

Dạ Huyền không thể không thừa nhận, câu nói này của Đường Triều Ca cô rất yêu thích.

” Em chưa nghe qua thứ gọi là thuốc kích thích sao?” Triều Ca mím môi, “Cô ấy mượn chìa khoá lên lút chui vào, cho thuốc vào rượu, còn dùng nước hoa em thường dùng, khi thuốc phát tác anh tưởng là em”

“Em làm sao mà dùng thuốc được!” Dạ Huyền vừa nói xong liền cảm thấy hối hận,

“Hừm, em sẽ không dùng thuốc, em sẽ trực tiếp nhào lên.”

“...”

Dạ Huyền thúc cùi chỏ lên đánh anh “?! Vậy anh sau đó làm cùng Lục Húc Nghiên?”

“Em xông vào rất đúng lúc.” Nói tới chỗ này, Đường Triều Ca đổi giọng giải thích nói, ” Khi đó, nếu như em không đi, anh sợ anh không kiềm chế được...”

Vì lẽ đó, để mặc cô chạy đi, là thương tổn, rồi lại là một loại bảo vệ?

“Dạ Huyền, anh sẽ không để cho em hối hận khi lựa chọn anh!” Triều Ca chăm chú ôm cô vào trong ngực, thân thể hai người gần bó không có một khe hở.

Sáng ngày thứ hai, Tống Dạ Huyền mang theo Tần Huyền vừa mới đi ra khỏi nhà, xe Đường Triều Ca liền dừng ngay trước cửa, vẻ mặt cô thì bình tĩnh nhưng Tần Huyền vừa nhìn thấy Đường Triều Ca lại vô cùng vui mừng.

Đường Triều Ca tháo kính râm xuống, cà vạt trên áo sơ mi trắng được thắt cẩn thận, âu phục cũng bỏ vào cẩn thận, tỉ mỉ, anh xuống xe, đi tới bên người Tống Dạ Huyền “Chúng ta đưa Tần Huyền đến trường thôi”

Nói xong liền nắm chặt tay phải Tần Huyền.

Tay Đường Triều Ca nắm tay Tần Huyền mềm mại ấm áp, nhưng cũng mạnh mẽ làm cho cậu bé cảm thấy an tâm. Tần Dịch Phi xưa nay không có nắm tay của cậu, Đường Triều Ca cùng Tống Dạ Huyền hai người hai bên trái phải nắm tay cậu hướng về phía trước, để cậu không tự chủ được mà đi theo.

Không cho từ chối, cũng không muốn từ chối.

Bởi vì Tống Dạ Huyền muốn ra ngoài ba ngày, Tống Dạ Nghiêu vừa vặn muốn đi công tác, trách nhiệm chăm sóc Tần Huyền rơi xuống trên người Đường Triều Ca, dọc theo đường đi Dạ Huyền bắt đầu căn dặn chuyện bé đến lớn, nghe được Đường Triều Ca cùng Tần Huyền đảm bảo nhưng Tống Dạ Huyền vẫn một mực căn dặn, còn không cho Đường Triều Ca mở cửa xe.

Thật vất vả đến cửa nhà trẻ, Tần Huyền tự mình đẩy cửa xe ra, chạy xuống xe, ” Mẹ, con đi rồi, không cần nhớ con.”

Thời điểm đến trường thì cổng trường đã có thật nhiều người, Tần Huyền tìm chỗ trống chạy vào, nhiều lần đều suýt té ngã, Đường Triều Ca muốn xuống xe, lại bị Dạ Huyền ngăn cản.

“Đừng đi, Tần Huyền xưa nay chưa bao giờ cách xa em, chúng ta xuống xe, nó nhìn lại khổ sở”.

Đường Triều Ca liếc mắt về nhà trẻ nhìn Tần Huyền, có chút hoài nghi, “Em nhất định phải như vậy?”

“Ba ngày này anh giúp em chăm sóc tốt cho Tần Huyền là được” Dạ Huyền thừa dịp thời điểm anh không chú ý, lặng lẽ xoa xoa khóe mắt, “Chúng ta đi thôi, thời gian hẹn gặp Tần Dịch Phi là đúng tám giờ”

Đường Triều Ca hỏi cô, “Thật sự muốn đi?”

Dạ Huyền gật đầu, “Lái xe đi, em không muốn nợ anh ta điều gì cả.”

Nơi hẹn với Tần Dịch Phi là quán cà phê gần trường học Tần Huyền, lúc Triều Ca cùng Dạ Huyền tới Tần Dịch Phi đã ngồi đợi ở chỗ đó.

Nhìn thấy hai người đi tới, anh ta không nhanh không chậm lật tờ báo, uống cà phê, Lâm Duy lập tức hướng Đường Triều Ca cùng Dạ Huyền dẫn lại đây.

“Em đến rồi”. Đây là quán cà phê vô cùng yên lặng, hiện tại còn sớm nên trừ bọn họ ra không có người nào nữa

Dạ Huyền nắm tay Đường Triều Ca ngồi đối diện Tần Dịch Phi.

Tần Dịch Phi đề tờ báo trong tay xuống, “Rất tốt chúng ta trước tiên kí tờ thỏa thuận ly hôn, sau đó anh sẽ dẫn em đi một chỗ, dự tính thời gian là ba ngày, khi trở về chúng ta đi cục dân chính làm thủ tục ly hôn”.

Tần Dịch Phi nói xong, Lâm Duy liền đem hai tập tài liệu đưa tới trong tay anh “Ký tên đi”

Tổng Dạ Huyền nhìn Tần Dịch Phi đẩy tới trước mặt mình hai phần tài liệu, cầm lên xem. Phần thứ nhất là hiệp nghị ly hôn, Dạ Huyền đang muốn ký tên, Đường Triều Ca lại tỷ mỉ kiểm tra một chút, mới để Tổng Dạ Huyền kí.

“Đây là cái gì?” Tổng Dạ Huyền chỉ vào một cái tập tài liệu màu đen khác.

Tần Dịch Phi nhún mày nở nụ cười, nhưng ánh mắt rơi vào trên người Đường Triều Ca, “Mở ra xem thì biết”

“Tần Dịch Phi”, Tổng Dạ Huyền đẩy cái phong bì màu đen tới trước mặt Đường Triều Ca, chờ thấy rõ hàng chữ đầu thì Tổng Dạ Huyền không nhịn được lên tiếng, “Anh bị người ta đá ngốc à...”

Đây là tài liệu cổ đông, hơn nữa là 30% cổ phần của Tần thị !

“Làm như vậy anh cảm thấy rất thoải mái?” Đây là câu nói đầu tiên của Đường Triều Ca từ khi đi vào quán cà phê.

“Tôi cho con tôi chi phí nuôi nấng, đây là điều tất nhiên” Tần Dịch Phi bung ly cà phê, cười nhấp một miếng, “Dạ Huyền thì tôi không lo lắng, tôi chỉ lo cho Tần Huyền”

Ánh mắt Tần Dịch Phi xoay qua nhìn về phía Tổng Dạ Huyền “Đây là 30% cổ phần anh cho Tần Huyền sau khi chúng ta ly hôn, em là người giám hộ của con. Sau này chuyện Tổng gia anh không muốn nhúng tay nhưng Tần Huyền anh hi vọng con có thể không lo cơm áo”

Tần Dịch Phi đang nói chuyện, lại cầm tờ báo lên nhìn, Dạ Huyền có chút do dự cầm bút, đáy lòng cũng không biết suy nghĩ gì.

“Nếu em không ký?” Tổng Dạ Huyền trầm mặc không nhìn Đường Triều Ca, trong tay nắm tờ giấy phân chia cổ phần, muốn giao cho Tần Dịch Phi.

“Tổng Dạ Huyền, đừng quên bốn năm trước em sống như thế nào?” Tần Dịch Phi từ sau tờ báo ngẩng đầu lên cười. “Tổng Dạ Huyền, bất cứ lúc nào đừng quên anh đã dạy em, đừng bao giờ không cần tiền, chờ đến lúc không có một cái bánh bao ăn thì cái gọi là tình yêu cũng không giải quyết được dạ dày của em”

Tần Dịch Phi nói, đưa mắt nhìn sắc mặt khó coi của Đường Triều Ca.

“Không ngại xin mời anh chia sẻ cảm nhận ăn bánh bao trong năm năm qua.” Triều Ca mỉm môi, ánh mắt đảo tập tài liệu trên bàn, khoe môi hiện lên ý cười.

Tần Dịch Phi nắm chặt bút trong tay lại, đang muốn nói chuyện, lại bị Tổng Dạ Huyền đoạt trước.

Bạn đang đọc truyện *Có Phải Yêu Nhau Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Lăn Đi Đè Chết Đám Người Có Mắt Không Tròng Kia!

“Kỳ thực tôi vẫn muốn làm một người phú quý bất năng dân, tiểu muội uy vũ không khuất phục”, Tổng Dạ Huyền xoa xoa mũi, “Đáng tiếc, tiền đúng là thứ tốt”.

Dạ Huyền nói, đem cổ phiếu trước mặt kéo tới trong lòng ngực, không để cho hai người nào đó thời gian biện bạch, nhanh chóng kí tên mình xuống.

Đáy mắt Tần Dịch Phi hiện lên một vệt thoải mái, ánh mắt đảo qua Đường Triều Ca đang mang theo một vệt ý cười, “Nhớ lời tôi từng nói là tốt rồi”.

“Khi Tần Huyền qua mười tám tuổi, tôi sẽ đem cái này cho nó, còn nó quyền góp cho hội Chữ thập đỏ hay vẫn là đi cho hội Hắc thập tự, là do bản thân nó”. Dạ Huyền đem bút bỏ xuống, đem cổ phiếu đã kí tên đẩy lên trước mặt Tần Dịch Phi.

Đường Triều Ca ho nhẹ một tiếng, trên mặt tỏ thái độ nhưng nhu hòa rất nhiều, “Anh đi làm trước, buổi tối anh sẽ bảo Tần Huyền gọi điện cho em”.

“Được, em tiễn anh ra ngoài”, Dạ Huyền nói, cùng Tần Dịch Phi nói lời tạm biệt, rồi tự mình tiễn Đường Triều Ca đi ra ngoài.

Tần Dịch Phi liếc mắt nhìn hai người đi xa dần, Lâm Duy đang muốn thu lại thỏa thuận trên bàn thì Tần Dịch Phi ngăn lại, “Đề tôi”.

Tổng Dạ Huyền nhìn Đường Triều Ca đi tới gara lấy xe, xe Đường Triều Ca vừa mới đi đến quán cà phê liền nhìn thấy Tần Dịch Phi đang cách đó không xa trên một giao lộ chờ anh.

Đường Triều Ca dừng xe lại, hạ cửa sổ xe xuống, “Anh còn có chuyện sao?”

“Cái này giao cho anh bảo quản”, Tần Dịch Phi nói, cầm trong tay tập văn kiện màu đen kẹp giữa cửa sổ xe đưa cho Đường Triều Ca.

“Chuyện của Liễu Tinh, tôi thay anh gánh chịu nỗi oan này”, Tần Dịch Phi liếc mắt nhìn người trong xe, “Nhưng Đường Triều Ca, anh chớ đắc ý quá sớm”.

Đường Triều Ca tháo kính râm xuống, nhanh chóng xem qua đồ vật trong tay, cũng không vội giải thích, “30% cổ phần, anh cho rằng cái này có thể uy hiếp đến tôi?” Đường Triều Ca nói, quơ quơ văn kiện kẹp trong tay.

“Sẽ không”, Tần Dịch Phi cười lớn, “Nhưng Đường Triều Ca, anh chớ có đắc ý quá sớm”.

Đường Triều Ca kẹp văn kiện phóng tới chỗ cạnh tài xế, “Qua nhiều năm như vậy, anh không phải nhất định nói với tôi câu này. Cùng tôi tranh giành, anh không nên mềm yếu như vậy”.

Khi Tổng Dạ Huyền trở lại quán cà phê, Lâm Duy đang thu dọn đồ đạc, nhìn thấy cô đến, vội vàng cười đi lên phía trước.

“Tần Dịch Phi đi đâu rồi?”

“Tổng giám đốc vừa mới đi ra ngoài với một người, Tổng tiểu thư hay là ở đây đợi một lúc?”, Lâm Duy đem áo khoác Tần Dịch Phi vắt lên cánh tay, trong tay để hành lý của Tần Dịch Phi, thấy Tổng Dạ Huyền nghi ngờ, vội cướp lời nói.

Tổng Dạ Huyền nghe xong lời này, không khỏi xoa xoa huyệt thái dương, “Có nhìn thấy anh ta đi đâu không?”

“Hình như đã rời đi trước đó”.

Tổng Dạ Huyền gật gật đầu, dường như đang phỏng đoán câu nói của Lâm Duy là thật hay giả, “Vậy trước tiên để tôi đi xem, anh giúp tôi trông coi những thứ này trước đi”.

Lâm Duy vội vàng cười đáp lại.

Tổng Dạ Huyền vừa đi tới cửa quán cà phê, Tần Dịch Phi liền đẩy cửa đi vào, hai người như vậy mà chạm mặt nhau, khoảng cách cùng lắm chỉ có 10cm, Tổng Dạ Huyền thậm chí có thể nghe được tiếng hô hấp của Tần Dịch Phi phả lên mặt cô.

Hai người họ chưa bao giờ gần nhau như vậy, nhất thời tâm tình có chút lúng túng, vẫn là Tần Dịch Phi phản ứng lại trước, lui về phía sau nửa bước, trên dưới đánh giá cô một lượt, “Tổng Dạ Huyền, không phải em hối hận đến muốn trốn chứ?”

Tổng Dạ Huyền bật cười, giờ khắc này đối mặt với Tần Dịch Phi lại như vậy trở nên mềm mại ôn nhu, cũng không cảm thấy như trước đó đã từng bắt nạt chán ghét, “Tần Dịch Phi, tại sao đối mặt với tôi lại liên như vậy không tự tin? Anh nói xem nếu nhìn thấy anh trong bộ dạng như thế này, những cô gái kia có phải sẽ rất thất vọng rồi không?”

Tần Dịch Phi ngẩn người, lập tức buông xuống một câu, “So với thất vọng chắc hẳn là càng có đồ kị”.

Tổng Dạ Huyền nhìn bóng lưng anh đi ra, “Đối với từ đồ kị, tôi tương đối giác ngộ”.

Theo luật làm vợ chính thức của Tần Dịch Phi, cô xác thực là bị đồ kị rất nhiều năm rồi. Chỉ cần cô thỉnh thoảng nhàn hạ thoải mái, so với Mặc Nhiễm đi tới đi lui trên thương trường cả nửa ngày như vậy, xác định có thể thu hoạch một đồng đủ loại kiểu đáng đồ kị hoặc ánh mắt đồng tình. “Nói tới điểm này, tôi cảm thấy, tôi gả cho anh thu hoạch lớn nhất chính là tôi cảm thấy mình sắp bị xem thường rồi!”

Bên trong khe cửa có loại người nào, cô đã đi qua không biết bao nhiêu lần, cũng tiện thể xem qua không biết bao nhiêu lần.

Tần Dịch Phi nghe được lời của cô, bước đi miễn cưỡng dừng lại, buông xuống câu “Xin lỗi”.

Có lẽ lời xin lỗi đến quá muộn, mà có lẽ Tổng Dạ Huyền cũng không cầu lời xin lỗi của anh, thế nhưng nghe trong lời nói của cô ý tại ngôn ngoại, Tần Dịch Phi vẫn là không thể nhịn được muốn xin lỗi.

Tổng Dạ Huyền kinh ngạc, “Không có gì, tôi kỳ thực chính là nói chơi như vậy thôi, xin thứ lỗi”.

“Bình thường lúc này anh ta sẽ trả lời em như thế nào?”

“A?” Tống Dạ Huyền không quay lại.

“Là Đường Triều Ca, lúc như vậy, sẽ trả lời em như thế nào?”. Nhắc tới cái tên đó khiến Tần Dịch Phi cảm thấy vô cùng khó chịu.

Bị hỏi như vậy Dạ Huyền mới rõ ràng ý tứ của Tần Dịch Phi, cúi đầu suy tư chốc lát, “Tôi nghĩ anh ấy chắc hẳn sẽ nói là muốn đem tôi nặn thành cục thịt, lăn đi để chết đám người có mắt không trông kia”.

“...”

Dạ Huyền nhìn bộ dạng âm u trên mặt Tần Dịch Phi có chút lúng túng, “Cái kia, Tần Dịch Phi, chúng ta đi đâu đây?”

Tần Dịch Phi gật gật đầu, “Trước tiên đưa em đi gặp một người mà em vẫn muốn gặp”.

Người vẫn muốn gặp?

Dạ Huyền có chút không hiểu, nhưng nhìn thấy Tần Dịch Phi bộ dạng thần bí như vậy không khỏi có chút ngạc nhiên, “Tần Dịch Phi, anh sẽ không đem tôi đi gặp con trai của anh đấy chứ?”

Dạ Huyền nghĩ, Tần Dịch Phi bên ngoài có nhiều phụ nữ như vậy, ngoại trừ Liễu Tĩnh, cũng không hẳn không có ngoại lệ, có con trai cũng không kì lạ.

“Không phải, một người có liên quan đến con trai em”, Tần Dịch Phi xoay người, “Tôi nói chính là con trai ruột”.

Dạ Huyền vốn dĩ trên mặt còn đọng lại nụ cười, từng chút rơi ra, chỉ còn lại sắc trắng bệch.

“Anh nói người đó là...”

Tần Dịch Phi gật gật đầu, “Muốn biết người đó ở đâu, hãy đi với anh”.

Đường Triều Ca vừa mới dừng xe, Lăng Phong liền vội đi tới nhận lấy đồ vật trong tay anh, “Ông chủ, vừa nhận được tin tức, người vẫn theo Tống tiểu thư đã đi mất rồi”.

Lăng Phong nắm trong tay hai tập văn kiện bìa đen kịt, cúi đầu, không nhìn cũng biết lúc này sắc mặt Đường Triều Ca khẳng định là không khác gì muốn hủy diệt anh ta luôn.

“Đi mất rồi?” Đường Triều Ca hỏi lại, trong giọng nói tràn ngập hiếu kỳ, có thể chuyện kia khiến anh không nói gì nhưng lại nghe ra bên trong đáng vẻ không có nửa phần hiếu kỳ.

“Vâng, bọn họ đi vào cửa hàng, chắc hẳn nhân lúc đi thay quần áo liền lén lút trốn đi”. Lăng Phong cảm thấy rất đau đầu, trước chuyện Tần Huyền đã đủ khiến cho anh ta khổ sở, trẻ con không thể không lo cũng có thể hiểu được, nhưng người lớn cũng làm cho anh ta thêm phiền!

Chưa từng xem di họa tiếp mộc, không phải Tiểu Ngư Nhi cùng Hoa Vô Khuyết!

Tự nhiên biến mất không thấy tung tích, thật là làm cho người ta rất lo lắng !

Một lúc lâu sau, Đường Triều Ca tựa hồ là nhớ ra cái gì đó, lại bước ra phía trước vài bước, “Trước tiên đem tư liệu về Tần Huyền vào trong phòng làm việc của tôi, còn những chuyện khác...”

“Có tin tức sẽ lập tức thông báo”. Lăng Phong nghe âm thanh Đường Triều Ca đột nhiên trở nên nhu hòa, đáy lòng nổi lên một tia mừng rỡ.

Đường Triều Ca liếc mắt nhìn anh ta, “Trước tiên đem thứ trên tay xem lại một chút, sau đó phát tán đi”, nói xong người đã đi xa mấy bước, Lăng Phong thấy anh đi xa cũng lập tức đi theo.

Thật là, vậy rốt cuộc có nên tìm người nữa không!

Đường Triều Ca sau khi cầm tư liệu xem qua cẩn thận một lần, đã là bốn giờ chiều, anh xoa xoa mắt có chút đau nhức, đứng dậy khỏi ghế chủ tịch rộng rãi, đi lên phía trước bức tường pha lê trong suốt trước mặt.

Đầu năm nay thành phố A vừa khánh thành một tòa nhà lớn, một tháng sau cũng sẽ làm khu vực giành cho ngân hàng mới của tổng bộ thành phố A.

Tay Đường Triều Ca vịn trên lan can, nhìn vùng đất dưới chân, sắc mặt có chút nghiêm nghị.

“Ông chủ, một tiếng sau phải đi đón Tần Huyền”. Lăng Phong mở ra cửa lớn văn phòng của Đường Triều Ca, hướng về bóng lưng anh nói.

“Ừm, tìm Tống Dạ Huyền sao rồi?”, nghe được tiếng Lăng Phong, Đường Triều Ca xoay người lại, một tia nghiêm nghị trong đáy mắt kia đã rút đi, đổi lại vẻ mặt nghiêm túc thận trọng như ngày thường.

“Không có”, Lăng Phong không khỏi âm thầm kêu khổ, “Rất kỳ lạ, Tần Dịch Phi cùng Tống Dạ Huyền giống như là biến mất khỏi thế gian này vậy”.

“Phụ nữ là do nước tạo thành, tôi có thể tin rằng sẽ bốc hơi, còn người kia...” Đường Triều Ca đem tập văn kiện trước mặt lên, thu lại chân mày.

Thật khó hiểu, Lăng Phong khổ không dám kêu, điều này là lỗi của hắn sao? Anh từ tám giờ sáng đã đích thân ra vào sân bay thành phố A tra danh sách bay rất nhiều lần, nước mắt rơi một đám lớn, tại sao không có người nào hiểu cho nỗi chua xót của anh đây?

“Nhất định là do bùn tạo thành!” Lăng Phong nghiêng đầu qua chỗ khác, anh ta đây là mắng người, cũng là tự chửi mình nha!

“Ông chủ, hay là gọi điện thoại cho Tống tiểu thư, hỏi xem cô ấy đang ở đâu? Muốn biết thân phận của Tần Huyền, đi hỏi Tống tiểu thư một chút không được sao?”

Mấu chốt chính là tại sao vẫn muốn dẫn dắt anh chứ!

Anh là học kinh tế học chứ không phải trình thám học!

Chủ yếu nhất chính là làm việc này hiển nhiên vất vả mà lại chả được gì, phụ nữ nào cũng hy vọng chồng mình, phi phi, bạn trai cũ vẫn đuổi theo tra cứu chuyện cũ mà vẫn không thể tìm ra.

Đường Triều Ca liếc mắt nhìn anh, giọng trở lên, “Lăng Phong, tôi cho anh một lời khuyên”.

“Gi vậy?”

“Muốn chết cũng đừng chết trước mặt tôi!”

“...”

Lăng Phong đóng cửa đi ra ngoài, Đường Triều Ca đối với chuyện này chỉ là không phản đối nhếch lông mày, sau đó bắt đầu tiếp tục xem tài liệu trên bàn chất cao như núi.

“Tần Huyền, sinh tại thành phố C ngày 23 tháng 12 dương lịch”.

Ánh mắt Đường Triều Ca bỗng nhiên dừng ngay lại ở câu đầu tiên, như là nhớ tới điều gì, lại cẩn thận đem tư liệu của Tần Huyền từ đầu đến cuối xem qua một lần.

Một lát sau, anh một tay cầm lấy điện thoại, “Lăng Phong, đặt một vé máy bay ngày mai đi thành phố C”.

Đầu bên kia điện thoại, Lăng Phong tựa hồ vẫn còn chưa tiêu nổi, “Ông chủ, phiền toái ngài dùng đầu óc suy nghĩ một chút, khoảng cách từ thành phố A tới thành phố C, có chút...”

Rõ ràng câu này, Lăng Phong đẩy lòng thoải mái hơn nhiều, quả nhiên trí thông minh của người đang yêu giảm xuống đến con số không, ai cũng không phải ngoại lệ!

“Thông minh, quả nhiên là thiên tài, từ thành phố A đến thành phố C không cần máy bay, Lăng Phong, anh ở sân bay vất vả một ngày, là muốn cho tôi đồng cảm với cảnh ngộ của anh, vẫn là công nhận anh thông minh”

Bạn đang đọc truyện *Có Phải Yêu Nhau Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 84: Một Lần Mặc Ói Dẫn Đến Huyết Án

Từ trên đường cao tốc phóng thẳng xuống, Tần Dịch Phi lái xe vẫn thập phần an ổn. Tống Dạ Huyền đã thay một bộ quần áo thể thao màu xám, yên tĩnh cuộn mình ở trong xe, ánh mắt thỉnh thoảng đảo ra ngoài cửa, thỉnh thoảng lại hạ xuống, kể cả Tần Dịch Phi cũng có thể nhìn ra trong đáy mắt cô là bất an cùng nôn nóng.

“Dạ Huyền, còn nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau là khi nào không?”

Tống Dạ Huyền quay mặt lại, “Bệnh viện.”

Tần Dịch Phi cười, “Em biết cha em tại sao phản đối chúng ta kết hôn không?”

Tống Dạ Huyền không nói gì, cái gì gọi là cha cô phản đối, lúc đó Tống gia từ trên xuống dưới, phỏng chừng năm đó liền muốn cô nuôi con chó Nhật cũng không muốn gả cô cho Tần Dịch Phi.

Về nguyên nhân, mọi người đều rõ....

“Tần Dịch Phi, qua nhiều năm như vậy tôi chưa từng hỏi qua anh, anh khi đó kết hôn với tôi, đến tốt cùng là vì cái gì?”

Nếu nói là ham muốn tài sản của Tổng gia, nhưng mà trời vừa sáng Tổng An Khang liền đem quyền thừa kế chuyển cho Tổng Dạ Nghiêu; nếu nói muốn nhắm đến lợi ích thương mại, Tổng gia cùng Tần gia mặc dù đối đầu thế nhưng trên thương trường không có kẻ địch vĩnh viễn; cũng có thể là do Tổng Dạ Huyền cô quốc sắc thiên hương, nhưng tại thời điểm đó Tần Dịch Phi đã biết cô đang có thai, xanh sao vàng vọt như trong truyền thuyết của thiếu phụ luống tuổi đã có chồng.

Cho dù không có Tần Huyền, cô cũng sẽ sinh ra một đứa không có quan hệ máu mủ với anh, cô làm sao cũng nghĩ không ra tại sao Tần Dịch Phi muốn kết hôn với cô, còn phải giúp cô nuôi lớn con riêng.

Tần Dịch Phi đầu tiên nhẹ nhàng nở nụ cười, sau lại lập tức bắt đầu cười lớn, “Tổng Dạ Huyền, hai người kết hôn, là vì muốn tạo thành một gia đình mới, về sau tương thân tương ái, yêu thương hạnh phúc suốt đời....”

Tổng Dạ Huyền chậm chạp không phản ứng lại, lúc này Tần Dịch Phi lại bổ sung một câu, “Em cùng tôi đều trốn không thoát hoàn cảnh này”.

Xe tiếp tục vững vàng hướng về phía trước mà đi, Tổng Dạ Huyền bỗng nhiên kinh ngạc nghĩ tới, “Tôi nghĩ, anh khi đó nhất định là chứng kiến một người con gái dám tùy tiện hướng mình nôn ói, nghĩ xem tôi không ngược chết cô! Liền đó, anh mượn thân phận của mình, điều tra bệnh viện lúc đó được theo dõi bằng phương pháp ghi hình, rồi cuộc thân thể đi về phía tôi, tiện đà liền cúi xuống cầu hôn, sau đó anh giống như là một loại Chúa cứu thế xuất hiện bên trong cuộc sống của tôi, tiếp đến lại từng bước làm ra những loại chuyện này.... Kỳ thực, Tần Dịch Phi, giữa chúng ta, chính là một lần mắc ối dẫn tới huyết án!”

“Tổng Dạ Huyền, tôi phát hiện trí tưởng tượng của em rất tốt”, Tần Dịch Phi tiếp tục lái xe, “Khi trở về có thể xem xét mở một phòng tư vấn tâm lý bệnh nhân chỗ đối diện văn phòng luật sư của Mặc Nhiễm, chuyện làm ăn ở khu phố đó có thể sẽ bị các em thầu tóm hết đấy!”

“Tần Dịch Phi, anh thật đúng là kẻ tham tiền!”

Khi trời vừa tối, Tần Dịch Phi cuối cùng cũng coi như đã dừng xe tại thành phố C. Bốn năm xa cách, nhìn thành phố gần trong gang tấc, Tổng Dạ Huyền nhất thời không thể bước ra ngoài.

Đây là một thành phố cấp quận ở phía Bắc, trong không khí tràn ngập một cỗ không khí khó chịu, trên đất chất đống một tầng dày, không biết là bùn đất hay vẫn là đường...

Trong không khí mờ hồ trời nổi mùi vị than đá, nước mắt Tổng Dạ Huyền suýt chút nữa rơi xuống, Tần Dịch Phi từ phía sau đi tới, đưa tay ra, nhẹ nhàng vỗ vai cô, “Trời tối rất nhanh, chúng ta tìm một chỗ nghỉ ngơi đêm nay, ngày mai anh dẫn em đi gặp người kia”.

Tổng Dạ Huyền cũng không từ chối, theo ý Tần Dịch Phi ngồi lại ở trong xe, nhưng thật ra ánh mắt cảnh giác của Tần Dịch Phi như ở trong đám người tìm kiếm thứ gì.

Dạ Huyền ở trong xe chờ không thấy Tần Dịch Phi trở về, lập tức hạ kính cửa sổ xe xuống, “Tần Dịch Phi, anh đang làm cái gì thế?”

Đi cùng Tần Dịch Phi, mặc dù đối với việc tràn đầy những hành động như của gia đình trước kia của một người đàn ông đầy chán ghét, Tổng Dạ Huyền vẫn không cách nào không bận tâm đến Tần Dịch Phi.

“Không có chuyện gì, trước tiên chúng ta thu xếp lại đã”. Nghe thấy Tổng Dạ Huyền gọi, Tần Dịch Phi xác nhận không có tiết lộ cái gì, mang ánh mắt từ đằng xa thu lại, chính mình cũng theo lên xe.

Trong thành phố nhỏ ở phía bắc này khách sạn cũng không nhiều, Tần Dịch Phi lại kỹ tính muốn chết, thật vất vả mới tìm được một khách sạn, lúc đó đã là 7 giờ tối.

Ban đêm tại thành phố nhỏ phía Bắc, trên đường bay ra từng trận mùi thơm của nồi lẩu, khi Dạ Huyền đi ra cửa, chỉ mặc trên người một chiếc áo khoác mỏng sợi thô, tóc đen rối tung, dưới ngọn đèn đường mờ vàng, lại đặc biệt trở nên mềm mại cảm động.

Tần Dịch Phi nắm thật chặt áo khoác bằng vải lạnh trên người, “Chúng ta ăn gì đây?”

“Tại thành phố nhỏ này khẳng định anh không thích ăn cơm tây, nếu như vậy chỉ bằng xem tôi ăn cũng là một loại hưởng thụ không tồi”, nghĩ thấy mùi vị nồi lẩu, Dạ Huyền làm ra một dáng dấp cực kỳ hưởng thụ, một trận gió rét thổi tới, cô không khỏi rụt cổ một cái.

“Trời lạnh” Tần Dịch Phi đi mấy bước về phía bên trái, cách Tổng Dạ Huyền càng gần hơn, Tổng Dạ Huyền cũng không phát hiện ra đã tới đây trước đó, dĩ nhiên đưa tay kéo qua bả vai của cô, tay cũng tự nhiên đáp xuống đầu vai cô, “Chúng ta đi ăn lẩu”.

Tổng Dạ Huyền sững sờ một chút, dừng lại bước chân, lại bị Tần Dịch Phi một cách tự nhiên dẫn theo mở cửa. Cô không biết câu trời lạnh kia của Tần Dịch Phi là lý do đi ăn lẩu hay vẫn là anh ta mượn vai cô sưởi ấm làm lý do.

Dạ Huyền không biết có nên hỏi hay không, cũng không biết nên hỏi như thế nào.

Cách khách sạn không xa có một nhà hàng rất nổi danh về món lẩu. Đến cửa nhà hàng lẩu, Dạ Huyền vừa bước về phía trước một bước, bỗng nhiên cảm thấy lực đạo trên vai buông lỏng, bà vai đang ấm áp thoáng chốc bị một tia gió lạnh truyền vào khiến cô lạnh run lập cập.

Tổng Dạ Huyền bước về phía trước một bước, nhìn nhìn vào bên trong thăm dò một chút, “Trong này mùi vị thật tốt”.

Tuy rằng xa cách bốn năm không tới, nhưng Tổng Dạ Huyền có thể nhận ra bà chủ nhà hàng lẩu này vẫn chưa đổi, rèm cửa plastic cũng vậy ~

Ánh mắt Tần Dịch Phi rơi vào đám người tùm nập ba bên trên, một hồi lâu sau ánh mắt mới trở xuống trên người Tổng Dạ Huyền, “Em nhất định phải ăn món này?”

Tổng Dạ Huyền thấy anh có chút chần chờ, vội tiến lên cười híp mắt nói, “Yên tâm đi, tôi sẽ chiêu cố anh”.

Tần Dịch Phi bật cười, lông mày cũng dần dần giãn ra, một đôi mắt phượng chăm chú quan sát Tổng Dạ Huyền bỗng nhiên bắt lên ống tay áo, “Nhớ kỹ câu nói này, cũng không nên hối hận”.

Lúc đầu Tổng Dạ Huyền vẫn chưa rõ ràng, đến khi tiến vào bên trong nhà hàng, cô liền cảm giác mình mang Tần Dịch Phi đi ăn lẩu là quyết định sai lầm cỡ nào.

Ví dụ như nồi tôm cay này, người nào đó không biết dùng đũa, vì vậy nhiệm vụ lột tôm đương nhiên rơi lên người Tổng Dạ Huyền. Mà nhiệm vụ của Tần Dịch Phi chính là đưa tay nắm lấy cây tăm đâm thịt tôm, so với Tổng Dạ Huyền một mặt rầu rĩ không nói gì, anh có thể nói là ung dung tiêu sái đến cực điểm.

Dạ Huyền bỏ qua một mối, liền đơn giản không lột vỏ tôm nữa, ngồi dựa lên trên ghế tựa.

Tần Dịch Phi vốn có dung mạo xuất sắc, dáng dấp cũng rất tốt, mặc dù trong nhà hàng lẩu có chút rối loạn nhưng vẫn giữ được vẻ xuất chúng như trước. Anh ta không thâm thúy như Đường Triều Ca, khiến người ta liếc mắt nhìn liền cảm thấy không cách nào né tránh, lại có một loại thâm trầm tự tại, giống như trong bất luận hoàn cảnh nào vì sự tồn tại của anh liền có thể rút lại một tia ngơ ngẩn.

Dạ Huyền lấy rượu từ trong tay Tần Dịch Phi, đổ cho mình đầy một ly, ngửa cổ uống vào. Thời điểm rượu mới vào trong miệng sẽ có một vị đắng chát, khó có thể nuốt xuống, thế nhưng sau khi uống xong lại có cảm giác tinh thần thoải mái.

Hai người ngồi đối diện nhau, Tổng Dạ Huyền sau khi uống xong ly rượu này, biểu hiện cô đơn cũng rơi vào đáy mắt Tần Dịch Phi. Anh ta lấy ra khăn tay, quay về phía Tổng Dạ Huyền đang chờ ra chóng cảm chà sát khóe môi.

Khăn tay vừa chạm đến Tổng Dạ Huyền, cô liền phục hồi tinh thần, đang muốn đưa tay nhận lấy khăn từ trong tay Tần Dịch Phi, anh ta nhưng lại né qua, “Lần đầu tiên cũng coi như lần cuối cùng”.

Dạ Huyền ngăn người, nhưng lại không đoạt lại, mặc cho anh ta tùy ý lau chùi khóe miệng cô. Ánh mắt gắt gao chăm chú nhìn lên khuôn mặt cô, anh ta xuống tay lực đạo rõ ràng rất nhẹ nhưng Tổng Dạ Huyền lại bị động tác bất thành linh của anh ta làm cho không cách nào nhúc nhích.

Hai người đều rơi vào thế giới của chính mình, không chút nào để ý tới bốn phía đã có không ít ánh mắt rơi xuống trên người bọn họ. thậm chí còn có không ít người đang chụp ảnh up lên blog.

Lau xong rượu trên khóe miệng cô, ánh mắt Tần Dịch Phi cũng rời trên người cô, “Dạ Huyền, anh nghe nói, Tổng thị bọn em bị người ta thu mua 11 phần trăm”

Anh tiếp tục ăn bát tôm từ Tổng Dạ Huyền, cô để người phục vụ thêm canh, trong nồi sôi sùng sục, cô hướng về món ăn trong nồi, nghe được Tần Dịch Phi, động tác hơi ngừng lại một hồi, âm thanh vẫn như cũ lười biếng.

“Chuyện này có quan hệ gì? Công ty là của anh trai, lại không phải của tôi cùng Tần Huyền”.

Tần Dịch Phi để tôm xuống, cầm khăn tay lau miệng, “Cóoa một số chuyện người khác không rõ ràng, thế nhưng em với anh dù sao cũng là vợ chồng nhiều năm, em có bao nhiêu phần trăm anh vẫn biết”.

Dạ Huyền mò trong nồi ra một khối bánh mật, bắt đầu vùi đầu vào ăn, bánh mật vô cùng nóng khiến cô không thể cắn. Thấy Tần Dịch Phi nhìn chăm chăm mình, lại từ trong nồi mò ra một khối bánh mật cho anh ta, “Năng miệng bánh mật, là ăn không vô, một khối năng miệng bánh mật ăn không vô, huống hồ là hai khối.”

Thấy Tần Dịch Phi nửa ngày không trả lời, Dạ Huyền cầm chiếc đũa chỉ bánh mật trong bát anh ta, “Ăn đi, không chết người đâu”.

Dạ Huyền không phải không nghĩ tới người lên lút thu mua cổ phần sẽ là Tần Dịch Phi, đặc biệt là anh ta như vậy lại dễ dàng ly hôn. Thế nhưng anh lại trong nháy mắt đem 30% cổ phần của Tần thị gom lại dưới danh nghĩa của cô.

Nói là chu cấp cho Tần Huyền, không bằng nói là mua một phần tín nhiệm.

Tần Dịch Phi mượn danh nghĩa của Tần Huyền để làm việc lại không phải lần đầu tiên, hiểu rõ ràng việc này cô mới chính thức ký dưới văn kiện chuyển nhượng quyền nhận cổ phần kia.

Là thân nhiên, lại càng là thăm dò.

Cô là Tống Dạ Huyền, không chỉ là mẹ Tần Huyền, mà vẫn là em gái Tống Dạ Nghiêu, mà Tống thị lại càng là tâm huyết một đời của Tống An Khang. Giống như là cô không cách nào từ chối ý tốt của Kevin như vậy, cô cũng không thể không ký xuống văn kiện chuyển nhượng quyền cổ phần kia.

Tần Dịch Phi muốn cầm cây tăm chọc bánh mật lại bị Tống Dạ Huyền cản lại, đem chiếc dưa đưa tới trước mặt anh, “Dùng dưa đi”.

Tần Dịch Phi nhíu nhíu mày, đưa tay nắm chặt chiếc dưa, suy nghĩ mãi, rốt cục cũng học cách Tống Dạ Huyền dùng, kẹp chiếc dưa ở ngón tay, vừa muốn đưa tới đĩa rau thì chiếc dưa như đứt lìa sinh mệnh thân nhiên từ trong tay anh ta rơi xuống. Gương mặt Tần Dịch Phi nhất thời đen đến vô cùng xấu hổ.

Bạn đang đọc truyện *Có Phải Yêu Nhau Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.